

DANIELLE STEEL

Misterele dragostei

Hope Dunne este unul dintre cei mai buni fotografi ai lumii. După o tinerețe tumultuoasă, în care a cunoscut bucuria căsătoriei, dar și disperarea și pierderea, și-a găsit în sfârșit liniștea în spatele lentilei aparatului de fotografiat. Mulțumită de viața pe care o duce în apartamentul său șic din SoHo, Hope nu-și dorește nimic mai mult. Dar totul se schimbă în clipa în care zboară la Londra, de Crăciun, pentru a-l fotografia pe unul dintre cei mai celebri scriitori din lume. Finn O'Neill este un tip cald și plin de farmec, se bucură de un succes uriaș și este atras de Hope cum nu a mai fost vreodată de cineva. Fascinată de prezența irezistibilă a romancierului, Hope ajunge în castelul strămoșilor lui din Irlanda, unde atenția lui Finn se transformă în obsesie. Tot acolo, ea îi descoperă rând pe rând minciunile și trebuie să accepte în cele din urmă că a căzut pradă unui sociopat. Fiecare dintre ei are o istorie emoțională tulburătoare, iar tema femeii prizoniere conturează o atmosferă aproape sumbră.

Danielle Steel sondează secretele adânci care pot apărea uneori la suprafața unei vieți obișnuite și ne oferă o poveste de neuitat despre primejdiile unei iubiri obsesive și despre curajul de a triumfa în fața răului.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-404-6

9 786066 004046

DANIELLE STEEL
Misterele dragostei

Matters of the Heart
Danielle Steel
Copyright © 2009 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
comenzi@lirabooks.ro

Misterele dragostei
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE

Misterele dragostei / Danielle Steel; trad.: Ioana Avădanei –
București: Litera Internațional, 2011

ISBN 978-606-600-404-6

I. Avădanei, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL

Misterele dragostei

Traducere din limba engleză
Ioana Avădanei

Această carte este foarte specială și o dedic minunaților mei copii: Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx și Zara, care au fost alături de mine în aproape fiecare clipă a vieții mele de adult și de-a lungul carierei mele de scriitoare. Ei sunt cea mai mare bucurie a existenței mele.

Această carte este specială fiindcă, numărând romanele publicate, romanele nepublicate de la începutul carierei, lucrările de nonficțiune (de asemenea, publicate și nepublicate), cartea de poezii și cărțile de copii scrise pentru copiii mei – toate la un loc –, aceasta este cartea cu numărul 100. Este un moment deosebit din viața mea literară și, în mare parte, se datorează sprijinului iubitor, plin de încredere și de răbdare și mereu constant al copiilor mei. Nu aș fi reușit nimic fără iubirea și sprijinul lor. De aceea le dedic romanul acesta din toată inima și sufletul meu, cu iubire și mulțumiri din partea mea.

În plus, nu pot să trec de acest eveniment de referință fără să le mulțumesc unor oameni foarte speciali din viața mea, care și-au adus contribuția: Mort Janklow, minunatul meu agent și prieten, Carole Baron, redactorul meu de atâția ani și prietenă dragă, Nancy Eisenbarth, o documentaristă de excepție, care îmi furnizează toate materialele pe baza cărora îmi construiesc cărțile și care îmi este prietenă de când eram copii. De asemenea, editurii

mele, redactorilor și vouă, cititorii mei fideli, fără de care nimic nu ar fi fost posibil.

Tuturor vă ofer inima mea, mulțumirile mele sincere și toată prețuirea, pentru acest moment foarte special din viața mea. Și mereu, și mai presus de orice, copiilor mei, pentru care scriu, pentru care trăiesc și respir și care fac din fiecare moment al vieții mele alături de ei un dar prețios.

Cu toată dragostea,
d.s.

Unele dintre cele mai mari crime împotriva umanității au fost comise în numele iubirii.

Un sociopat este o persoană care te distruge fără să clipească, fiindcă nu are nici inimă, nici conștiință. La început sunt perfecți, și totul e prea bun ca să fie adevărat. Apoi îți smulg inima și orice altceva vor cu un bisturiu. Operația aceasta este adesea genială, deși nu întotdeauna fără greșală. Și, după ce obțin ceea ce au urmărit de la bun început, te lasă traumatizat, împietrit și sângerând pe marginea drumului, îndreptându-se fără zgomot spre următoarea victimă.

d.s.

capitolul 1

Hope Dunne își croia drum prin ninsoarea tăcută de pe Prince Street din SoHo, New York. Era ora șapte seara, magazinele tocmai se închiseseră și peste zarva obișnuită a comercianților se trăsese obloanele, în așteptarea nopții. Locuia acolo de doi ani și îi plăcea. Era o zonă la modă din New York, mai prietenoasă decât un cartier rezidențial. SoHo era plin de tineri, mereu găseai ceva de văzut acolo, aveai cu cine să schimbi o vorbă și, de fiecare dată când își părăsea mansarda unde își avea refugiul, pătrundea într-o agitație stârnită de tot felul de activități. Magazinele erau pline de lumini strălucitoare.

Era perioada din an care-i plăcea cel mai puțin: decembrie, săptămâna dinainte de Crăciun. Așa cum făcuse în ultimii ani, o ignora și acum, așteptând să treacă. În ultimii doi ani, de Crăciun lucrase la un adăpost pentru oamenii străzii. Cu un an înainte, fusese în India, unde sărbătoarea nu avea nici o semnificație. Avusese un șoc puternic la întoarcerea în State după perioada petrecută acolo. Totul părea foarte comercial și superficial prin comparație.

Timpul petrecut în India îi schimbase viața și, probabil, i-o salvase. Plecase în urma unui impuls de moment și stătuse acolo mai mult de șase luni. Revenirea la viața americană fusese incredibil de dificilă. Toate posesiunile ei erau într-un depozit și se mutase din Boston la New York. Nu prea-i păsa unde locuia; era fotograf de profesie și mergea unde o ducea munca. Fotografiiile pe care le făcuse în India și în Tibet erau expuse în prezent într-o prestigioasă galerie din centru. O parte dintre celelalte

lucrări ale ei se aflau în muzee. Oamenii îi comparau opera cu cea a lui Diane Arbus¹. Era fascinată de sărăcie și de nenorocire. Agonia din privirea unora dintre subiecții ei îi sfâșia sufletul, așa cum pășise și ea când îi fotografiase. Munca lui Hope era profund apreciată, dar, privind-o, nimic din purtarea ei nu sugera că era celebră sau importantă.

Hope își petrecuse întreaga viață observând, compunând o cronică a condiției umane. Pentru a face asta, spunea ea mereu, trebuie să poți să dispari, să devii invizibil, pentru a nu influența starea subiectului. Studiile făcute în India și în Tibet în perioada magică petrecută acolo confirmaseră acest lucru. În multe privințe, Hope Dunne era o persoană aproape invizibilă, iar în altele, era uriașă, cu o lumină interioară și o forță ce păreau să umple o încăpere.

Îi zâmbi unei trecătoare, în timp ce mergea prin ninsoare pe Prince Street. Era tentată să facă o plimbare lungă prin zăpadă și își promise că avea să o facă mai târziu în seara aceea. Nu trăia legată de un program, nu dădea socoteală nimănui. Una dintre binecuvântările vieții ei solitare era libertatea absolută de a face orice își dorea. Era o femeie perfect independentă, extrem de disciplinată când venea vorba despre muncă și despre relația cu subiecții săi. Câteodată, lua metroul și mergea la periferie, în Harlem, rătăcind pe străzi în tricou și în blugi, fotografiind copii. Stătuse o vreme în America de Sud, unde fotografiase tot copii și bătrâni. Mergea oriunde o ducea spiritul și rareori mai făcea acum lucrări cu scop comercial. Mai realiza din când în când ședințe foto pentru *Vogue*, dacă macheta materialului era mai neobișnuită. Dar majoritatea lucrărilor pentru revistă

---

¹ Diane Arbus (1923–1971), fotograf american, celebră pentru lucrările sale alb-negru înfățișând oameni devianți, marginalizați de societate sau considerați urâți (n.tr.)

erau portrete ale unor oameni importanți, pe care-i găsea însemnați și interesanți. Publicase o carte remarcabilă cu portrete, o alta cu fotografii înfățișând copii și urma să-i apară în curând o carte cu fotografiile din India.

Avea norocul să poată face orice voia. Își permitea să aleagă dintre nenumăratele oferte pe care le primea. Deși îi făceau plăcere, mai realiza câte un portret clasic doar o dată sau de două ori pe an. Se concentra tot mai mult în ultima vreme pe fotografiile pe care le făcea în timpul călătoriilor sale ori pe străzi.

Hope era o femeie minionă, cu pielea albă ca de porțelan și un păr negru ca lignitul. Când era mică, mama ei o tachina spunându-i că arată ca Albă-ca-Zăpada, ceea ce, într-un fel, era adevărat. Și chiar avea sentimentul că aparținea lumii basmelor. Avea dimensiuni de elf și era neobișnuit de flexibilă; putea să se ascundă în cele mai strâmte și mai ferite spații și nimeni n-o remarcă. Singurul lucru care-ți capta atenția erau ochii ei violeți pătrunzători. Erau de un albastru intens, cu o nuanță de stacojiu ca a celor mai prețioase safire din Birmania sau Ceylon, plini de compasiunea unui martor al suferințelor lumii. Cei care mai văzuseră ochi ca ai ei înțelegeau pe loc că aveau în fața lor o femeie care suferise, dar care își purta suferința cu demnitate și cu grație. În loc să o arunce în ghearele depresiei, durerea ei o înălțase într-un loc liniștit. Nu era budistă, dar împărtășea filosofia aceasta prin faptul că nu se împotrivea destinului, ci se lăsa condusă de el, permițându-i vieții să o poarte de la o experiență la alta. Lucrările ei dezvăluiau profunzime și înțelepciune: acceptarea vieții așa cum este ea, fără încercarea de a o croi după propria voință, lucru de altfel imposibil. Era dispusă să renunțe la ceea ce iubea, acesta fiind cel mai greu lucru din lume. Cu cât treceau anii și continua să învețe și să studieze, cu atât mai umilă era. Un călugăr pe care-l cunoscuse în Tibet îi spusese că era

o femeie sfântă, ceea ce nu era departe de adevăr, deși nu avea nici o înclinație deosebită către vreo biserică oficială. Singura ei credință era în viață, pe care o îmbrățișa cu o atingere blândă. Era o trestie rezistentă ce se îndoia în bătaia vântului, frumoasă și viguroasă.

Când ajunse la ușa din față a clădirii sale, ningeă și mai tare. Ducea pe umăr o geantă pentru camera foto, în care ținea cheile și portofelul. Altceva nu avea la ea; nu se farda, ci doar ocazional se dădea cu un ruj roșu strălucitor, când ieșea în oraș, semănând mai mult ca niciodată cu Albă-ca-Zăpada. Își purta părul negru cu reflexii albastrii pe spate, într-o coadă de cal, împletit sau în coc și, când îl lăsa liber, îi atârna până la talie. Mișcările ei grațioase o făceau să pară o fetișcană, iar chipul nu-i era brăzdat aproape deloc de riduri. Biografia ei de fotograf menționa că avea patruzeci și patru de ani, dar era greu să-i ghicești vârsta și puteai crede cu ușurință că era mult mai tânără. Asemenea fotografiilor pe care le făcea și subiecților ei, era cumva în afara timpului. Privind-o, îți doreai să te oprești și să nu-ți mai dezlipești ochii de la ea. Rareori purta haine colorate și se îmbrăca aproape întotdeauna în negru, ca să nu-și distragă subiecții, sau în alb când era într-o zonă cu climă fierbinte.

După ce deschise ușa de la intrare a clădirii, urcă în pas vioi scările până la etajul al treilea. Îi era frig și se bucura să se întoarcă în apartamentul ei, unde era mult mai cald decât afară, cu toate că tavanul era înalt și, uneori, vântul se strecura prin ferestrele boltite.

Aprinse lumina și se relaxă, așa acum făcea întotdeauna, în decorul spartan. Podeaua de ciment era vopsită în negru, canapelele albe și scaunele îmbietoare erau îmbrăcate într-o lână moale, de culoarea fildeșului; nici un element al decorului nu era nelalocul lui. Era atât de simplu, încât părea aproape Zen. Pereții erau

plini de fotografii uriașe în alb și negru, înrămate, alese dintre lucrările ei preferate. Peretele cel mai lung era acoperit cu o serie spectaculoasă de fotografii înfățișând o tânără balerină în mișcare. Fata era excepțional de frumoasă, o tânără dansatoare blondă, grațioasă, la vârsta adolescenței. Era o serie remarcabilă și făcea parte din colecția personală a lui Hope. Pe ceilalți pereți erau atârinate multe fotografii cu copii, câteva cu călugări din India și din ashramul unde locuise, precum și două fotografii enorme cu șefi de stat.

Apartamentul ei era a doua unei galerii care-i expunea lucrările, iar pe o masă albă lungă, lăcuită, fixată în discuri acoperite cu burete, erau înșiruite toate aparatele ei foto, într-o ordine aproape chirurgicală. Când accepta vreo ofertă de lucru, angaja asistenți în regim de colaborare, dar, de cele mai multe ori, prefera să-și facă singură treaba. Nu nega faptul că asistenții erau utili, dar o distrăgeau. Aparatul ei preferat era o Leica veche, pe care o avea de mulți ani. Mai folosea un Hasselblad și o Mamiya în studio, dar tot cea mai veche cameră a ei îi plăcea cel mai mult. Începuse să facă fotografii pe când avea nouă ani. Urmase la Brown un program de fotografie special conceput când avea șaptesprezece ani și absolvise la douăzeci și unu cu laude, după un proiect spectaculos, realizat în Orientul Mijlociu. După absolvire, lucrase timp de un an ca fotograf profesionist, apoi se retrăsese vreo doisprezece ani, acceptând ocazional câte una dintre foarte rarele oferte apărute după ce se căsătorise, la scurt timp după terminarea colegiului. Se reapucase de lucru de zece ani și în acest ultim deceniu își lăsase amprenta în lume, devenind tot mai cunoscută. Era deja celebră la treizeci și opt de ani, când MoMA¹ din

---

¹ Muzeul de Artă Modernă (Museum of Modern Art) (n.tr.)

New York îi expusese fotografiile. Fusesse unul dintre punctele culminante ale vieții ei.

Hope aprinse lumânări prin încăpere și micșoră lumina din apartament. Întotdeauna o liniștea revenirea acasă, în această cameră. Dormea pe o mică platformă, la care ajungeai urcând o scară, într-un pat simplu, îngust, de unde îi plăcea să privească încăperea, având senzația că zbura pe măsură ce o fura somnul. Apartamentul era complet diferit de toate locuințele pe care le mai avusese, un alt lucru care-i plăcea la el. Întotdeauna se temuse foarte tare de schimbare și tocmai de aceea o îmbrățișase de data aceasta. Acceptarea lucrului de care se temea cel mai mult îi dădea un sentiment de putere. Demonii ei personali erau pierderea și schimbarea, dar, în loc să fugă de ei, învățase să-i înfrunte cu demnitate și cu tărie.

În partea din spate a apartamentului era o bucătărioară placată cu granit negru. Știa că trebuia să mănânce, așa că, în cele din urmă, se încumeta până acolo și încălzea o conservă de supă. În cea mai mare parte a timpului, îi era prea lene să-și facă de mâncare. Trăia cu supe, salate și ouă. În rarele ocazii când voia o mâncare adevărată, mergea singură la un restaurant simplu și mânca pe fugă, ca să scape de-o grijă. Nu se pricepuse niciodată să gătească și nici nu avea pretenții în acest sens. I se păruse întotdeauna o risipă de timp, când erau atâtea alte lucruri care o interesau mai mult – înainte, familia, iar acum, munca ei. În ultimii trei ani, munca devenise viața ei. Punea suflet în ceea ce făcea și asta se vedea.

Hope își mânca supa, privind la ninsoarea de afară, când sună telefonul mobil; puse supa jos și scotoci după telefon prin geantă. Nu aștepta nici un telefon, dar zâmbi când auzi glasul familiar al agentului ei, Mark Webber. Nu mai vorbiseră de ceva vreme.

– Unde ești? În ce fus orar? Te-am trezit?

Ea râse și se lăsă pe spate pe canapea. O reprezenta de zece ani, de când se întorsese la lucru. De obicei, încerca să o convingă să accepte oferte comerciale, dar totodată îi respecta strădaniile artistice mai serioase. Mereu spunea că, într-o zi, avea să fie unul dintre cei mai importanți fotografi americani ai generației sale, și în multe privințe era deja, fiind profund respectată de curatori și de colegii de breaslă deopotrivă.

– Sunt în New York, spuse ea, zâmbind. Și nu m-ai trezit.

– Sunt dezamăgit. Mă gândeam că ești în Nepal, în Vietnam sau în vreun alt loc înspăimântător și dezgustător. Sunt surprins că te afli aici.

Mark știa cât de mult îi dis plăceau sărbătorile și de ce. Avea motive bune. Dar era o femeie remarcabilă – o supraviețuitoare – și o prietenă dragă. O plăcea și o admira enorm.

– Mă gândeam să mai rămân pe-aici o vreme. Stăteam și mă uitam cum ninge. E frumos. Poate ies mai târziu să fac niște fotografii. Niște chestii drăguțe, de modă veche.

– E ger, o avertiză el. Să nu răcești.

Era unul dintre puținii oameni care își făceau griji pentru ea, și atenția lui o emoționa. Se mutase prea des în ultimii ani ca să mai păstreze legătura cu vechii ei prieteni. Locuise în Boston de la terminarea colegiului, dar, când se întorsese din India, hotărâse să se mute în New York. Hope fusese întotdeauna o singuratică, și acum era chiar mai mult ca niciodată. Asta îl îngrijora, dar ea părea mulțumită de viața ei așa cum era.

– Abia am ajuns acasă, îl liniști ea, și mâncam niște supă de pui.

– Bunică-mea ar fi de acord, spuse el, zâmbind din nou. Așadar, ce planuri ai deocamdată?

Știa că nu avea nimic de lucru momentan, de vreme ce el nu-i propusese nimic.

–Nu prea am. Mă gândeam să mă duc la casa din Cape Cod de sărbători. E frumos acolo în perioada asta.

–Câtă veselie... Numai tu ai putea crede că-i frumos. Oricine altcineva ar avea gânduri sinucigașe în perioada asta. Am o idee mai bună.

Adoptase tonul de „ți-am făcut rost de o slujbă“, și ea râse. Îl cunoștea bine și îi plăcea de el.

–Cum ar fi? Ce ofertă nebunească vrei să încerci să-mi bagi pe gât de data asta, Mark? Las Vegas în Ajunul Crăciunului?

Râseră amândoi la gândul acesta. Din când în când, îi propunea câte o idee nebunească, pe care ea o refuza aproape întotdeauna. Dar măcar trebuia să încerce. Întotdeauna le promitea potențialilor clienți că avea să-și dea silința.

–Nu, deși Vegas de sărbători îmi sună distractiv.

Amândoi știau că îi plăceau jocurile de noroc și că mergea din când în când în Las Vegas sau în Atlantic City.

–E vorba despre o ofertă chiar respectabilă și destul de demnă. Am primit azi un telefon de la o editură însemnată. Autorul lor vedetă vrea un portret pentru coperta ultimei sale cărți. Cartea nu e gata încă, dar o va termina curând, și editorul are nevoie acum de fotografie pentru catalog și machetă, ca să bage reclama pe piață. E o treabă decentă. Singura problemă e că au un deadline foarte strâns. Ar fi trebuit să se gândească mai din timp.

–Cât de strâns? întrebă Hope, fără entuziasm, întinzându-se pe canapeaua acoperită cu lână albă în timp ce asculta.

–Au nevoie de fotografie săptămâna viitoare, pentru a programa tipărirea. Asta înseamnă să lucrezi de Crăciun, dar el te-a cerut pe tine în mod special și a spus că nu vrea să colaboreze cu altcineva. Cel puțin, tipul are bun-gust. Iar onorariul e destul de gras. E un tip important.

–Cine-i autorul?

Asta urma să îi influențeze decizia, și agentul șovăi înainte să rostească numele. Era un autor important, câștigase National Book Award și se afla mereu în fruntea listelor cu bestselleruri, dar era cam imprevizibil și apăruse frecvent în presă împreună cu diverse femei. Mark nu știa cum s-ar simți Hope să-l fotografieze, mai ales dacă nu s-ar comporta cuviincios, ceea ce n-ar fi fost de mirare. Nu exista nici o garanție că nu ar face-o. Ea prefera, de obicei, să lucreze cu oameni serioși.

–Finn O'Neill, spuse el, fără nici un comentariu în plus, așteptându-i reacția.

Nu voia să o influențeze sau să o descurajeze. Decizia depindea în totalitate de ea și n-ar fi fost deloc nerezonabil dacă ar refuza, de vreme ce fusese solicitată pe ultima sută de metri și tocmai în săptămâna Crăciunului.

–I-am citit ultima carte, spuse ea interesată. Foarte înfricoșătoare, dar o lucrare excelentă. Era intrigată. E un tip inteligent. L-ai cunoscut?

–Sincer să fiu, nu. Nu-l cunosc. L-am văzut la câteva petreceri, aici și în Londra. Pare un tip destul de fermecător, cu o înclinație către femei frumoase și fete tinere.

–În cazul acesta, n-am de ce să mă tem, spuse ea, râzând.

Încercă să-și amintească imaginea lui de pe coperta cărții pe care o citise, dar nu reuși.

–Nu fi așa sigură. Nu-ți arăți nici pe jumătate vârsta. Dar te descurci tu cu el. Nu-mi fac griji. Pur și simplu, nu știam dacă ai vrea să mergi la Londra în perioada asta. Pe de altă parte, pare mai puțin deprimant decât Cape, așa că poate ar fi o idee bună. Zbori la clasa întâi, toate cheltuielile sunt acoperite și vei sta la hotelul Claridge. El locuiește în Irlanda, dar are un apartament în Londra și momentan se află acolo.

–Păcat, spuse ea, părând dezamăgită. Aș prefera să-l fotografiez în Irlanda. Ar fi mai ieșit din comun decât în Londra.

–Nu cred că ai de ales. Vrea să vă întâlniți în Londra. N-ar trebui să-ți ia mai mult de o zi. Poți să te întorci la timp ca să te deprimi în Cape. Poate de Anul Nou.

Ea râse la comentariul lui și căzu pe gânduri. Ideea o atrăgea într-un fel. Finn O'Neill era un scriitor important și, cu siguranță, ar fi un subiect interesant. O enerva că nu-și amintea deloc chipul lui.

–Ce părere ai ?

Cel puțin nu-l refuzase fără drept de apel, și Mark credea că schimbarea asta ar fi bine-venită, mai ales dacă cealaltă opțiune era să meargă singură în Cape Cod. Avea o casă acolo, unde își petrecea verile de mulți ani. Îi plăcea la nebunie.

–Tu ce crezi?

Întotdeauna îi cerea sfatul, deși uneori nu-l urma. Dar măcar îl întreba. Unii dintre clienții lui nu o făceau niciodată.

–Cred că ar trebui să accepți. Tipul e interesant și important, e o muncă respectabilă și n-ai mai făcut de mult un portret. Nu poți să-ți petreci tot timpul fotografiind călugări și cerșetori, spuse Mark pe un ton glumeț.

–Da, poate că ai dreptate. Părea meditativă. Îi plăcea să facă portrete dacă subiectul îi stârnea interesul, iar Finn O'Neill cu siguranță se încadra în această categorie. Poți să-mi găsești un asistent acolo? Nu vreau să iau unul cu mine de aici.

Hope nu era o persoană pretentioasă.

–Găsesc eu pe cineva, nu-ți face griji.

Își ținu respirația, așteptând ca ea să-i spună clar dacă accepta. Era de părere că ar trebui să o facă, și, în mod ciudat, și ea credea la fel. Îi era groază de sărbători, așa

cum îi fusese întotdeauna, și o călătorie la Londra ar putea să-i distragă suficient atenția, mai ales în acest moment.

– Bine. Accept. Când crezi că ar trebui să plec?

– Aș zice cât mai repede, ca să termini până la Crăciun.

Apoi își dădu din nou seama că pentru ea nu conta asta.

– Aș putea pleca mâine-seară. Mai am de rezolvat câteva chestii aici și i-am promis curatorului de la MoMA că-l sun. Aș putea să zbor mâine, cu o cursă de noapte, și să dorm în avion.

– Perfect. Îi anunț. Au spus că se vor ocupa de tot, iar eu am să-ți găsesc un asistent.

Nu era niciodată greu să găsească oameni care să o asiste. Tinerii fotografi erau întotdeauna încântați să lucreze pentru Hope Dunne, iar ea avea reputația unei persoane cu care te înțelegeai ușor, și pe bună dreptate. Hope era plăcută, profesionistă și fără pretenții, iar studenții sau asistenții învățau lucruri neprețuite de la ea. Dădea bine în CV să scrie că lucraseră cu ea, chiar și numai o zi.

– Cât vrei să stai acolo?

– Nu știu, răspunse ea, gânditoare. Câteva zile. Nu vreau să grăbesc lucrurile. Nu știu ce fel de subiect e. Ar putea să dureze o zi sau două până să se simtă în largul lui. Rezervă-mi o cameră pentru patru zile. Și vedem cum merge. Așa vom avea suficient timp dacă e nevoie. Plec imediat ce termin.

– S-a făcut. Mă bucur că ai acceptat, îi spuse el călduros. Iar la Londra e distractiv în perioada asta. Peste tot sunt decorațiuni și luminițe, nu sunt așa de stricți politic ca aici. Britanicii încă mai cred în Moș Crăciun.

În State, acesta era tot mai mult un cuvânt tabu.

– Îmi place la Claridge, spuse ea voioasă, apoi tonul îl deveni mai serios. Aș putea încerca să dau de Paul, dacă

e acolo. Nu sunt sigură pe unde umblă. N-am mai vorbit cu el de ceva vreme.

Era ciudat să te gândești că fuseseră căsătoriți douăzeci și unu de ani, și-acum nu știa unde se afla. Viața ei din prezent îi amintea mereu de proverbul chinezesc: „Asta a fost atunci, asta e acum“. Cu siguranță, așa era. Și ce diferență!

—Ce mai face? întrebă Mark cu blândețe.

Știa că era un subiect sensibil pentru Hope, dar, ținând cont de tot ce se întâmplase, ea se adaptase remarcabil de bine. Pentru Mark, ea reprezenta definiția expresiilor „de treabă“ și „ființă umană incredibilă“. Puțini oameni supraviețuiseră la fel de bine ca ea unei asemenea experiențe.

—Paul e neschimbat, cred, răspunse Hope întrebării lui Mark despre fostul ei soț. E într-un soi de program medical experimental de la Harvard. Pare să se simtă destul de bine.

—Am să-l sun pe editor să-i spun că accepți oferta, zise Mark, schimbând subiectul.

Nu știa niciodată ce să spună despre Paul. Hope aborda întotdeauna cu eleganță subiectul, dar știa că încă îl mai iubea pe fostul ei soț și că acceptase cărțile pe care i le împărțise Soarta. Nu era niciodată înverșunată sau furioasă. Mark nu știa cum de reușea.

—Te sun mâine să-ți dau mai multe detalii, îi promise, și, un minut mai târziu, convorbirea se încheie.

Hope băgă bolul de supă în mașina de spălat vase și merse la fereastră, privind ninsoarea ce continua să cadă. Se așternuseră deja câțiva centimetri de zăpadă, și asta o făcu să se gândească la Londra. Ultima oară când fusese acolo ningeă și totul arăta ca într-o felicitare de Crăciun. Se întrebă dacă Paul era în Londra, dar hotărî să nu-l sune decât când avea să ajungă acolo, în caz că intervenea vreo schimbare de plan, plus că trebuia

să vadă cât timp liber avea la dispoziție. Nu voia să-l întâlnească fix de Crăciun și să riște ca vreunul dintre ei să devină excesiv de sentimental. Voia să evite acest lucru cu orice preț. Acum erau prieteni buni. El știa că putea apela la ea oricând avea nevoie, iar ea își dădea seama că el era prea mândru pentru a o suna. Când se vedeau, aveau grijă amândoi să se limiteze la chestii superficiale, iar asta funcționa cel mai bine pentru ei momentan. Era prea dureros să vorbească despre restul și oricum n-avea nici un rost.

Hope stătea la fereastră și urmărea un bărbat cum lăsa urme de pași în zăpadă, urmat de o bătrână care aluneca în timp ce își plimba câinele. Nu se mai putu abține la vederea lor. Își luă haina și cizmele și ieși din nou afară, cu Leica în buzunar, nu cea nouă și scumpă, la care râvnea toată lumea, care nu-i lipsea din arsenal, ci aparatul cel vechi care-i plăcea cel mai mult. Era un prieten credincios, care o slujise bine.

Zece minute mai târziu, mergea pe stradă, iar fulgii de zăpadă cădeau în jurul ei în timp ce-și căuta prada și unghiurile potrivite. Fără să fi plănuit ceva, ajunsese la intrarea în metrou și coborî în grabă scările. Tocmai îi venise o idee. Voia să facă niște fotografii în Central Park noaptea, apoi să se ducă într-unul dintre cartierele mai dure din West Side. Zăpada avea darul de a împlânzi inimile și chipurile oamenilor. Pentru Hope era încă devreme și, dacă avea chef, putea să nu se întoarcă acasă până dimineață. Era unul dintre avantajele pe care le descoperise de când era singură. Putea să lucreze oricând voia, cât timp avea chef, fără să se simtă vinovată. Nu o aștepta nimeni acasă.

Mai târziu, pe la trei dimineața, traversa din nou Prince Street, zâmbind mulțumită de rezultatele muncii sale. Ninsoarea tocmai se oprise când Hope intră în clădire și urcă scările până la apartamentul ei. Își dădu

jos paltonul umed și îl lăsă în bucătărie, notându-și în memorie că dimineață trebuia să-și facă bagajele pentru Londra. Cinci minute mai târziu, era în pijamaua ei confortabilă și învelită bine, în patul îngust de la etaj; adormi imediat ce puse capul pe pernă. Fusesse o noapte foarte plăcută și extrem de productivă.

capitolul 2

Când Hope ajunse la aeroport, cursa spre Londra avea două ore întârziere. Aparatele foto erau în bagajul de mână, așa că se instală în sala de așteptare de la clasa întâi ca să citească până avea să se anunțe zborul. Luase o altă carte de Finn O'Neill și voia să o citească pe drum. Începuse din nou să ningă, și, după îmbarcare, avionul trebui dejivrat. Decolă cu o întârziere totală de aproape patru ore, fiindcă mai așteptară și pe pistă încă două ceasuri. Lui Hope nu-i păsa, întotdeauna dormea în avion când era o cursă lungă. Anunță stewardesa că nu voia să mănânce și îi spuse la ce oră să o trezească, cu exact patruzeci de minute înainte ca avionul să aterizeze pe Heathrow. Așa urma să aibă suficient timp pentru o cafea și un croasant înainte să înceapă coborârea, cât și pentru a se spăla pe dinți și a se pieptăna. Nu avea nevoie de mai mult ca să arate suficient de respectabil pentru a trece de formalitățile de frontieră și a ajunge la hotel.

Ca întotdeauna, Hope dormi buștean în avion și fu bucuroasă când aterizară fără probleme, în ciuda ceții matinale. După cum se dovedi, întârzierea fusese în avantajul lor și-i dăduse timp vremii de iarnă să se limpezească. Așa cum i se promisese, după ce trecu de vamă cu geanta în care-și ținea camera foto, zări mașina de la Claridge așteptând-o. Îi anunțase deja să închirieze echipamentul necesar, și acesta urma să-i fie trimis la hotel după-amiază. Avea să-și întâlnească subiectul la locuința acestuia a doua zi dimineață. Voia să petreacă timp ca să-l cunoască, urmând să țină ședința foto după-amiază.

Deocamdată, totul mergea ca pe roate și, cum dormise suficient în avion, era trează de-a binelea când intrară în oraș; se bucură când văzu camera de la hotel. Era unul dintre apartamentele cele mai frumoase de la Claridge, cu pereții zugrăviți într-un roșu corai, cu țesături florale, mobilă antică englezească și gravuri înrămate pe pereți. Era cald și confortabil, așa că dădu drumul la apă în cadă imediat ce ajunsese. Se gândi să-l sune pe Paul, dar voia să aștepte să-l cunoască pe Finn, ca să își poată da seama cât timp liber urma să aibă. Dacă nu se putea altfel și dacă Paul era în oraș, se puteau întâlni în ultima zi. Își alungă din minte toate amintirile din vremea când erau împreună, își interzise să se mai gândească la asta, se strecură în cadă și închise ochii. Voia să iasă la o plimbare imediat ce se îmbrăca și mânca puțin. În Londra era deja două după-amiază. Imediat ce comandă prin room-service o omletă și un bol cu supă, sosi și echipamentul închiriat, o sună asistenta pe care o angajaseră pentru ea, și, până să plece de la hotel, se făcuse deja ora patru.

Făcu o plimbare lungă și înviorătoare pe New Bond Street și se uită la toate vitrinele. Erau vesel împodobite pentru Crăciun, și fiecare magazin în care trase cu ochiul era înțesat de clienți. Cumpărăturile de sărbători erau în plin avânt. Ea nu avea cui să-i cumpere cadou – îi trimisese deja lui Paul o fotografie înrămată și o cutie cu un vin franțuzesc bun lui Mark. Se întoarse la hotel pe la șase și, imediat ce intră în cameră, o sună Finn O'Neill. Avea o voce masculină gravă, ce părea cam răgușită. Întrebă de ea și apoi izbucni într-un acces de tuse. Părea foarte bolnav.

– Sunt pe moarte, anunță el când se opri din tușit. Nu ne putem vedea mâine-dimineață. Nu vreau să te molipsesc și pe tine.

Era drăguț din partea lui să-și facă griji și nici ea nu voia să se îmbolnăvească, dar nici nu-i plăcea să piardă o zi. Nu avea nimic altceva de făcut în Londra decât să se vadă cu Paul.

–Pari foarte bolnav, spuse ea cu compasiune. Ai fost la doctor?

–A spus că trece mai târziu, dar încă nu și-a făcut apariția. Îmi pare sincer rău. Ai fost foarte drăguță să vii la Londra. Poate, dacă stau în pat mâine, poimâine mă voi simți mai bine. Te grăbești să te întorci acasă?

Părea îngrijorat, și ea zâmbi.

–Nu-i nici o problemă, răspunse ea calm. Pot să rămân cât e nevoie, până terminăm treaba.

–Sper că ai un editor de imagine bun. Arăt ca dracu', spuse el, cu tonul unui băiețel care-și plânge de milă.

–Ai să arăți bine, promit. Totul ține de lumină, îl asigură ea. De altfel, putem folosi aerograful. Tu doar fă-te bine. Supă de pui, îi recomandă ea, și el râse.

–Nu vreau să arăt ca bunicul Georgiei O'Keeffe¹ pe copertă.

–N-ai să arăți.

Asta da, imagine! Căutase informații despre el pe internet și știa că avea patruzeci și șase de ani, iar acum își amintea cum arăta. Era un bărbat chipeș, iar vocea îi suna tânără și energică, deși era bolnav.

–Te simți bine la hotel? întrebă el, preocupat.

–Sunt în regulă, îl asigură ea din nou.

–Apreciez sincer că ai venit aici așa de rapid. Nu știu ce-a fost în capul editorului meu. Au uitat cu toții că aveam nevoie de o fotografie pentru carte și mi-au amintit abia săptămâna asta. E o nebulie, cu Crăciunul și toate astea. I-am rugat să te contacteze, dar nu credeam c-ai să vii.

---

¹ Artistă americană născută în 1887, care a trăit aproape 99 de ani (n.red.)

—Nu aveam alte planuri. Voiam să merg la Cape Cod, dar e mai amuzant să fiu aici.

—Da, așa e, consimți el. Eu trăiesc în Irlanda, dar și acolo e destul de deprimant în perioada asta. Am o casă aici, unde stau atunci când nu scriu. Ai fost vreodată în Irlanda? Întrebă el brusc interesat, apoi căzu pradă unui alt acces de tuse.

—N-am mai fost de multă vreme, recunosc eu. E foarte frumos, dar n-am avut nici un motiv să merg acolo în ultimii ani. Îmi place mai mult vara.

—Și mie, dar iernile umede și sumbre sunt prielnice intrigilor mele, replică el și râse. De altfel, în Irlanda scap mai ușor cu taxele. Acolo, scriitorii nu plătesc impozit pe venit, ceea ce e destul de mișto. Am primit cetățenie irlandeză acum doi ani. Îmi convine, spuse el, părând mulțumit de sine, și ea râse.

—Pare o afacere bună. Familia ta e irlandeză?

Ținând cont de numele lui, ea presupusese că era, plus că-i făcea plăcere să stea de vorbă cu el. Era o bună ocazie să-l cunoască mai bine, chiar dacă numai prin telefon. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât avea să se simtă mai în largul lui în momentul când aveau să se întâlnească pentru a lucra împreună.

—Părinții mei erau irlandezi, născuți în Irlanda, dar eu m-am născut în New York. Faptul că erau irlandezi mi-a ușurat și mie obținerea cetățeniei. Am avut cetățenie dublă, dar, în cele din urmă, am renunțat la pașaportul american. Așa mi s-a părut firesc, de vreme ce am ales să trăiesc în Irlanda. Sunt niște case fabuloase, iar zona rurală e frumoasă, în ciuda vremii proaste. Va trebui să vii odată în vizită.

Oamenii aruncau cu ușurință astfel de invitații, deși ea nu se imagina acceptând asta, și, odată ce aveau să termine ședința foto pentru coperta cărții, era puțin probabil să se mai revadă altfel decât tot în interes profesional.

Mai discutară o vreme, și el îi vorbi despre subiectul cărții lui. Era vorba despre un ucigaș în serie, și acțiunea se petrecea în Scoția. Părea sinistru, dar intriga avea niște răsturnări de situație interesante, așa că el îi promise să-i dea un exemplar când avea să fie gata. Mai adăugă că tocmai făcea ultimele retușuri. Ea îi spuse că spera să se simtă mai bine și fu de acord să se întâlnească peste două zile, ca el să aibă timp să scape de răceală. După asta, Hope hotărî să-l sune pe Paul. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era în Londra, dar se gândi că merita să încerce. El răspunse la al doilea apel și păru bucuros și surprins s-o audă. Îi percepu tremurul familiar din glas. Vocea i se schimbase de-a lungul anilor, iar câteodată vorbea neclar.

–Ce surpriză plăcută! Unde ești? În New York?

–Nu, răspunse ea simplu, cu un zâmbet tăcut. Sunt în Londra. Am venit aici cu munca, doar pentru câteva zile. Fotografiez un autor pentru poza de pe coperta ultimei sale cărți.

–Credeam că nu te mai ocupi cu așa ceva, după ultima ta mare expoziție de la muzeu, spuse el cu căldură.

Fusese întotdeauna mândru de lucrările ei.

–Mai accept din când în când și comenzi la cerere, ca să nu-mi ies din mână. Nu pot să fac artă tot timpul. E amuzant să faci lucruri diferite. Îl fotografiez pe Finn O'Neill.

–Îmi place cum scrie, spuse Paul, părând impresionat și sincer bucuros că îl sunase.

Putea auzi asta în vocea lui.

–Și mie. A răcit, așa că am amânat ședința foto cu o zi. Mă întrebam dacă ești în oraș și ai vrea să luăm prânzul mâine.

–Mi-ar face plăcere, răspunse el iute. Poimâine plec în Bahamas. E prea frig aici.

Avea un iaht frumos pe care-l ținea în Caraibe pe timpul iernii. Petrecea mult timp pe el. Era felul lui de a evada din această lume.

– Mă bucur că am sunat.

– Și eu.

Stabiliră să se întâlnească la hotel a doua zi pentru a lua prânzul. Nu-l întrebase ce mai făcea. Avea să-și dea seama și singură când se întâlneau, iar lui nu-i plăcea să vorbească despre boala lui.

Paul împlinise șazeci de ani în acea toamnă și se lupta cu Parkinsonul de zece ani. Boala schimbase totul în viața lor – și a lui. Începuse să dezvolte un tremur imediat după a cincizecea aniversare și, inițial, negase acest lucru, dar, fiind chirurg cardiovascular, nu mai putuse să-l ascundă multă vreme. Nu avusese de ales și se văzuse nevoit să se pensioneze după șase luni. Apoi, deodată, lumea lui și a ei se scufundase. El continuase să predea la Harvard următorii cinci ani, până când nu se mai descurcase nici cu asta. La cincizeci și cinci de ani, se retrăsese complet din activitate și se apucase de băut. Timp de doi ani, ascunsese acest lucru de toți cunoscuții, cu excepția ei.

Singurul lucru înțelept pe care îl făcuse în acea perioadă fuseseră câteva investiții inteligente, în două companii care produceau echipament medical. Fusesse consilier la una dintre ele, și investițiile se dovediseră mai profitabile decât orice altceva făcuse în viața lui. Una dintre companii fusese scoasă la vânzare și, după ce își vânduse acțiunile, la doi ani de la pensionare, făcuse avere și își cumpăraseră primul iaht. Dar băutura le împingea viața tot mai aproape de prăpastie și, pe măsură ce Parkinsonul puneă tot mai mult stăpânire pe el, abia mai era în stare să funcționeze. Când nu era bolnav, era beat – sau ambele. Într-un final, acceptase un tratament de dezintoxicare la o clinică rezidențială recomandată

de unul dintre colegii lui de la Harvard. Dar întreaga sa lume se destrămase deja. Nu mai rămăsese nimic și nu mai exista nici un motiv să rămână împreună, iar Paul decisese să divorțeze. Ea ar fi rămas alături de el toată viața, dar el nu putuse accepta asta.

Fiind medic, știa mai bine decât oricine ce îl aștepta și refuza să o supună la așa ceva. Luase de unul singur decizia cu privire la divorț, neoferindu-i nici o alternativă. Divorțul lor se finalizase cu doi ani în urmă, după întoarcerea ei din India, unde stătuse câteva luni. Se străduiseră să nu mai vorbească despre căsnicia și despre divorțul lor. Subiectul era prea dureros pentru amândoi. Cumva, în ciuda tuturor celor întâmplate, se pierduseră unul pe celălalt. Încă se mai iubeau și erau apropiați, dar el nu-i mai permitea să facă parte din viața lui. Ea știa că ținea la ea și că o iubea, dar era hotărât să moară liniștit, de unul singur. Gestul lui aparent generos o lăsase complet singură și abandonată. Nu-i mai rămăsese decât munca.

Își făcea griji pentru el, dar știa că era pe mâini bune din punct de vedere medical. Petrecea luni în șir pe iahtul lui, și în restul timpului locuia la Londra sau se întorcea în Boston, la Harvard, pentru tratament. Dar nu se putea face mare lucru pentru el. Boala îl devora încetul cu încetul; deocamdată se mai putea deplasa, deși cu dificultate. Îi venea mai ușor când era pe iaht, având mereu echipajul în jurul lui.

Se căsătoriseră când Hope avea douăzeci și unu de ani, după ce absolvise colegiul Brown. El era deja chirurg și profesor la Harvard și avea treizeci și șapte de ani. Se cunoscuseră când Paul venise la Brown ca să predea, un semestru, în timpul unui an sabatic¹ pe care și-l luase de la Harvard. Hope era în anul trei. Paul

---

¹ Vacanță de un an, cu plată, acordată profesorilor cu merite deosebite în activitate (n.tr.)

se îndrăgostise de ea de la prima vedere, și relația lor fusese pasională și intensă, iar, un an mai târziu, după ce ea absolvise, erau căsătoriți. Nici măcar în cei doi ani de la divorț ea nu mai iubise pe altcineva. Paul Forrest nu era un bărbat de care să te desprinzi cu ușurință, și ea se simțea profund atașată de el, fie că erau sau nu căsătoriți. El reușise să divorțeze de ea, dar nu să o facă să nu-l mai iubească. Ea acceptase acest lucru ca pe un fapt ce trebuia luat ca atare. Dar, deși boala îl schimbase, încă mai vedea în el același om și aceeași minte sclipitoare în trupul înfrânt.

Pierderea dreptului de a profesa aproape că-l distrusese și, din multe puncte de vedere, căzuse mult, dar nu în ochii fostei sale soții. Pentru ea, tremurul și pasul târșăit nu schimbaseră omul care fusese.

Hope petrecu o noapte liniștită în camera sa de hotel, citind cartea lui O'Neill și încercând să nu se gândească la Paul și la viața pe care o împărțiseră odinioară. Era o ușă pe care nici unul dintre ei nu îndrăznea să o mai deschidă, pentru că existau prea multe fantome în spatele ei și le era mai bine discutând doar despre prezent, nu și despre trecut. Dar ochii i se luminau când îl văzu a doua zi. Îl aștepta în hol și îl zări târșăindu-și încet picioarele, cu ajutorul unui baston, în timp ce se îndrepta spre ea; încă era înalt și chipeș, cu spatele drept, și, în ciuda tremurului, privirea îi era luminoasă și arăta bine. Hope credea în continuare că era cel mai draguț om din lume și, cu toate că boala îl îmbătrânise, era un bărbat bine.

El păru la fel de încântat să o vadă. O îmbrățișă călduros și o sărută pe obraz.

— Arăți grozav, spuse el, zâmbindu-i.

Ea purta pantaloni negri, pantofi cu toc și o haină de un roșu aprins, iar părul negru îi era strâns la spate într-un coc. Ochii ei violet păreau uriași și plini de viață în timp

ce-l cuprindea cu privirea. Pentru ochiul ei antrenat, nu părea mai rău decât fusese în ultima vreme, poate chiar ceva mai bine. Medicația experimentală părea să-l fi ajutat, cu toate că îl simți puțin nesigur când îl luă de braț și se îndreptară spre sala de mese. Îi simțea tot trupul tremurând. Parkinsonul era atât de crud.

Ospătarul-șef le dădu o masă bună și sporovăiră cu dezinvoltură în timp ce se hotărau ce se mănânce. Se simțea la fel de confortabil ca întotdeauna în prezența lui. Erau atât de familiari unul cu celălalt, se cunoșteau la perfecție. Ea îl știa și îl iubea de când avea nouăsprezece ani și i se părea ciudat uneori să nu mai fie căsătorită cu el. Dar el fusese categoric în privința aceasta – refuzase să o împovăreze cu un bătrân bolnav. Ea era cu șaisprezece ani mai tânără, dar diferența nu contase pentru nici unul dintre ei înainte ca el să se îmbolnăvească – apoi contase pentru el. Alesese să iasă din viața ei, deși încă se mai iubeau și se simțeau mereu bine când erau împreună. În câteva minute, o făcu să râdă, și ea îi povesti totul despre expozițiile, călătoriile și lucrările ei recente. Nu-l mai văzuse de șase luni, deși vorbeau la telefon destul de des. Chiar dacă nu mai erau căsătoriți, nu-și putea imagina viața fără el.

– Aseară l-am căutat pe subiectul tău pe site-ul editurii care-i publică romanul, îi spuse Paul în timp ce încerca să mănânce cu mâinile tremurânde.

Inevitabil, îi venea greu să se hrănească, dar era hotărât să o facă, iar ea nu rosti o vorbă despre faptul că dădea pe alături și nici nu sări să-l ajute. Avea nevoie de fiecare dram de demnitate pe care îl putea strânge ca să iasă la restaurant, dar ea era mândră de el că mai făcea asta. Tot ce ținea de boala lui fusese o agonie: cariera pe care o pierduse, care însemnase totul pentru el și pe care se bazase stima sa de sine, căsnicia, care fusese și ea o victimă a bolii în cele din urmă, fiindcă el refuzase să o târască

pe Hope în jos odată cu el. Singura plăcere reală pe care o mai avea era să navigheze, în timp ce trupul i se deteriora treptat. Până și Hope știa că mai rămăsese doar umbra bărbatului care fusese odată, deși, din mândrie, dacă nu din altceva, el încerca să ascundă acest lucru. La șaiszeci de ani, ar fi trebuit să fie plin de energie, încă în plin avânt al vieții și al carierei. În schimb, ajunsese în iarna vieții sale, singur, așa cum era și ea, deși Hope era mult mai tânără. Paul aluneca pas cu pas din viață, și fiecare întâlnire a lor o tulbura foarte mult. El adopta o atitudine pozitivă, dar realitatea era brutală, mai ales pentru el.

—O'Neill e un bărbat foarte interesant, continuă Paul, părând intrigat. Se pare că s-a născut în State, dintr-o familie irlandeză nobilă, și s-a întors să-și reclame domeniul strămoșesc. Era și o poză pe internet; e un loc minunat. E frumos, într-un sens vechi al decăderii. Sunt câteva astfel de case vechi fermecătoare în Irlanda. Am remarcat că mare parte din mobila din acele locuri apare la licitațiile de la Sotheby și Christie. Seamănă cu antichitățile franțuzești și, de cele mai multe ori, chiar asta sunt. Oricum, el locuiește într-o casă uriașă și e un aristocrat irlandez, ceea ce nu știam. A urmat o universitate americană de rând, dar are doctoratul la Oxford și a fost decorat de britanici după ce a câștigat National Book Award în State pentru ficțiune. De fapt, e Sir Finn O'Neill, sublinie el, iar Hope își aminti brusc amănuntul ăsta.

—Uitasem de asta, recunosc eu.

Paul era întotdeauna o sursă inepuizabilă de cunoștințe pentru ea. Apoi se rușină.

—Am uitat să-i spun Sir Finn când m-a sunat. Dar nu părea să-i pese.

—Pare un personaj neobișnuit, spuse Paul, renunțând să mai mănânce. Unele zile erau mai grele decât altele

și nu suporta să se facă de râs în public. A fost implicat în relații cu mai multe femei cunoscute, moștenitoare, prințese, actrițe, manechine. E un playboy, dar cu siguranță are talent. Ar trebui să fie un subiect interesant de fotografiat. Pare o bombă cu ceas, cu un comportament strigător la cer, dar cel puțin nu va fi plictisitor. Probabil va încerca să te seducă, spuse Paul zâmbind trist.

Renunțase de multă vreme la orice drept asupra ei, cu excepția prieteniei, și nu o întreba niciodată despre viața ei amoroasă. Nu voia să știe. Iar ea îl cruța de agonia de a-i spune că încă îl mai iubea. Erau mai multe subiecte pe care nu le abordau niciodată, atât din trecut, cât și din prezent. În circumstanțele actuale, nu-și puteau împărtăși decât atât, la un prânz sau la o cină ocazională ori la telefon. Și se agățau amândoi de această ultimă legătură dintre ei.

—N-o să mă seducă, îl asigură Hope. Probabil că am de două ori vârsta celor cu care iese de obicei, dacă e chiar așa de aventurier cum zici.

Hope nu părea nici interesată, nici îngrijorată. Pentru ea era un subiect, nu o întâlnire.

—Nu fi așa sigură, zise Paul cu înțelepciune.

—Îi dau una cu un trepid dacă încearcă ceva, spuse ea ferm și râseră amândoi. De altfel, mâine lucrez cu o asistentă. Poate o să-i placă de ea. Și, cum nu se simte bine, pericolul nu-i prea mare.

Discutară amical după prânz și mai zăboviră o vreme la desert. Paul încercă de două ori să bea ceaiul pe care-l comandase, dar nu reuși, iar Hope nu îndrăzni să se ofere să-i țină cana, cu toate că-și dorea să o poată face. După prânz, îl conduse afară din hotel și așteptă până când portarul îi chemă un taxi cu care să se întoarcă acasă.

—Mai vii curând la New York? îl întreabă ea cu speranță.

Paul avea un apartament la hotelul Carlyle, pe care-l folosea rareori. De altfel, în prezent evita Bostonul complet, cu excepția tratamentelor medicale. Era prea depri-mant să se întoarcă să-și viziteze vechii colegi. Aceștia erau încă pe culmile carierelor lor, pe când a sa se încheiase de peste zece ani, mult prea devreme.

— Am să rămân în Caraibe pe timpul iernii. Și apoi am să mă întorc probabil aici.

Îi plăcea anonimatul pe care i-l permitea Londra, faptul că nu-l cunoștea nimeni. Aici nu exista nimeni care să-i plângă de milă, și era prea dureros pentru el să vadă compasiunea din privirea lui Hope. Era unul dintre motivele pentru care nu rămăsese însurat cu ea. Nu voia să fie un obiect al milei. Prefera să stea singur decât să fie o povară pentru cineva la care ținea. Luând această decizie, se rănise și pe el, dar și pe ea. Însă nu mai era cale de întoarcere odată hotărârea luată. Hope încercase în zadar să-i schimbe părerea și, în final, acceptase că el avea dreptul să aleagă cum să-și trăiască ultimii ani și că, indiferent de motive, nu voia să fie alături de ea.

— Dă-mi de știre cum a mers interviul cu O'Neill, spuse Paul, în timp ce portarul făcea semn unui taxi. Privi în jos la ea cu un zâmbet și strânse silueta mică și familiară în brațe, închizând ochii în timp ce ea îl îmbrățișa. Ai grijă de tine, Hope, spuse el cu un nod în gât, iar ea încuviință din cap.

Câteodată se simțea vinovat că o lăsa să plece, dar crezuse cu tărie că era cel mai bun lucru pentru ea și încă mai credea. Nu avea dreptul să-i distrugă viața ca să o slujească pe a lui.

— O să am. Și tu să ai, spuse ea și-l sărută pe obraz, apoi îl ajută să urce în taxi.

Taxiul plecă de lângă bordura din fața hotelului Claridge o secundă mai târziu, iar ea rămase în frig, făcând cu mâna, în timp ce el se îndepărta. De fiecare dată era

tristă când îl vedea, dar altă familie nu avea. În timp ce intra în hotel, își dădu seama că uitase să-i ureze „Crăciun fericit!”, dar se bucură că n-o făcuse. Le-ar fi stârnit amăn-durora amintiri prea greu de îndurat.

Urcă în camera ei și își puse niște pantofi cu talpă joasă și o haină mai groasă. După câteva minute, părăsi tăcută hotelul și făcu o plimbare lungă, solitară.

capitolul 3

Fiona Casey, asistenta pe care i-o angajase agentul ei, își făcu apariția la hotel la ora nouă, a doua zi dimineață. Era o roșcată vioaie și amuzantă, care o venera pe Hope. Absolvise cursurile de fotografie la Academia Regală de Arte și se întreținea ca liber-profesionist. Era impresionată și de faptul că urmau să-l fotografieze pe Finn O'Neill și se împiedica la tot pasul, în timp ce căra echipamentul lui Hope la o dubiță închiriată. Trebuiau să ajungă acasă la Finn O'Neill la zece. Hope nu mai primise vești de la el, așa că presupunea că își revenise suficient cât să participe la ședința foto.

Șoferul pus la dispoziție de hotel conduse dubița pe scurta distanță până la o locuință veche, elegantă, de pe o stradă la modă. Casa era micuță, la fel ca toate celelalte de pe strada îngustă din dos, și, imediat ce lovi ciocănelul de bronz de la ușă, își făcu apariția o servitoare în uniformă, care le pofti înăuntru. Le conduse într-o cameră de zi mică, parcă scoasă dintr-o casă de păpuși, aflată lângă intrare, ticsită cu mobilă englezească antică, patinată de vreme. Rafturile dădeau pe dinafară de cărți și erau teancuri și pe podea. Trăgând cu ochiul la ele, Hope văzu că multe dintre cărți erau vechi, fie legate în piele, fie, la o inspecție mai atentă, ediții princeps. Era limpede că proprietarul iubea cărțile. Canapeaua erau confortabilă, îmbrăcată în piele și foarte veche, iar în șemineu ardea un foc vesel, aparent singura sursă de căldură din încăpere. Era frig dacă nu stăteai aproape de foc. În imediata apropiere a camerei de zi era o sufragerie văruiată în verde-închis și, dincolo de ea, o bucătărioară. Toate încăperile erau mici, dar pline de farmec.

Îl așteptară acolo pe Finn aproape o jumătate de oră, timp în care Fiona și Hope se ridicară și se apropiară de foc, sporovăind în șoaptă. Casa era atât de micuță, încât li se părea ciudat să vorbească prea tare, de teamă că le-ar putea auzi cineva. Apoi, tocmai când Hope începea să se întrebe pe unde umbla, un bărbat înalt cu o coamă de păr negru și niște ochi albaștri care te electrizau dădu buzna în cameră. Casa părea ridicol de mică pentru un om de înălțimea lui. Aveai impresia că, dacă își întindea brațele, ar fi putut atinge pereții, cuprinzând încăperea. Părea un loc absurd pentru el, mai ales că îi văzuse pe internet casa strămoșească, pe care o căutase după ce Paul îi vorbise despre ea.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, spuse Finn cu un accent american obișnuit.

Nu știa de ce, dar, după toate câte citise despre O'Neill și legăturile lui cu Irlanda, mai că se aștepta la o pronunție irlandeză, deși vorbiseră la telefon cu o seară înainte și avusese accentul oricărui alt newyorkez educat, dar cu o înfățișare de european. Indiferent de strămoșii lui, era, de fapt, la fel de american ca Hope. Și răceala părea să-i fi trecut aproape de tot. Tuși de câteva ori, dar nu mai părea pe moarte. De fapt, arăta surprinzător de sănătos și de plin de viață. Și avea un zâmbet care o topi pe Fiona pe loc când o rugă pe servitoare să-i ofere o ceașcă de cafea, iar el o invită pe Hope să-l însoțească la etaj. Îi ceru scuze Fionei că dispărea împreună cu Hope, dar voia să-și cunoască mai bine fotograficul.

Ea îl urmă pe o scară șerpuitoare îngustă și se trezi într-o cameră de zi tihnită, dar mai mare, plină cu cărți, antichități, obiecte, suvenir, canapele vechi din piele și scaune confortabile, și cu un foc duduind în șemineu. Era genul de încăpere unde ai vrea să te vâri și să rămâi zile în șir. Fiecare obiect era fascinant și îți stârnea curiozitatea. Pe unele le achiziționase în timpul călătoriilor, altele

arătau de parcă le păstrase cu sfințenie de mulți ani. Camera deborda de personalitate și de căldură, și, în ciuda siluetei sale mari și a membrelor lungi, părea cumva locul perfect pentru el. Finn se așeză în îmbrățișarea unei canapele vechi retapițate și-și întinse picioarele lungi spre foc, cu un zâmbet larg adresat lui Hope. Ea văzu că purta cizme de călărie din piele neagră, foarte elegante și destul de uzate.

— Sper că n-am fost nepoliticos cu asistenta ta, spuse el pe un ton de scuză. Dar mă gândeam c-ar fi bine să ne cunoaștem înainte să ne apucăm de lucru. Sunt cam timid când e vorba să fiu fotografiat. Ca scriitor, sunt obișnuit să-i observ pe cei din jurul meu, nu ca alții să mă observe pe mine. Nu-mi place să fiu în lumina reflectoarelor.

Rosti aceste cuvinte cu un zâmbet ștângăresc, ușor pieziș, care-i câștigă pe loc inima lui Hope. Avea un farmec nemăsurat.

— Și eu simt la fel. Nici mie nu-mi place să fiu fotografiată. Prefer să fiu de partea cealaltă a camerei foto.

Deja se gândea unde ar putea să-l fotografieze cel mai bine. Aproape că prefera să rămână acolo unde era, întinzându-se confortabil în fața focului, cu capul lăsat pe spate, ca să-i poată vedea fața.

— Te simți mai bine?

Părea atât de sănătos și de vivace, încât era greu de crezut că fusese vreodată bolnav. Încă mai avea glasul răgușit, dar era plin de energie, și ochii albaștri îi dansau când râdea. Îi amintea de basmele din copilăria ei și arăta precum prințul chipeș perfect sau precum un erou dintr-o carte, deși majoritatea personajelor din romanele lui erau destul de sumbre.

— Acum mă simt bine, spuse el voios și tuși puțin. Casa asta e atât de mică, încât mă simt întotdeauna cam caraghios aici, dar e confortabilă și simplă și n-aș putea

să renunț la ea. O am de mulți ani. Am scris câteva dintre cele mai bune cărți ale mele aici.

Apoi se întoarse și arătă cu degetul spre biroul din spatele lor. Era un minunat birou vechi, care fusese cândva pe un vas. Domina colțul îndepărtat al încăperii și pe el era așezat computerul, arătând absolut nefiresc acolo.

– Mulțumesc mult că ai venit, spuse el amabil.

Părea sincer recunoscător. Servitoarea intră și aduse o tavă de argint cu două căni de ceai.

– Știu că a fost o nebunie să-ți cer să faci asta în săptămâna dinaintea Crăciunului. Dar aveau nevoie de fotografie și, cum eu termin cartea săptămâna viitoare și mă apuc imediat de alta, mă voi întoarce în Dublin ca să lucrez. Era mai logic să ne întâlnim la Londra.

– Nu-i nici o problemă, spuse Hope cu dezinvoltură, servindu-se cu o cană de ceai.

Finn o luă pe cealaltă, și servitoarea dispăru imediat pe scări.

– N-aveam altceva de făcut, spuse ea, în timp ce el o examina cu atenție.

Era mai tânără decât se așteptase și mai frumoasă. Era uimit de cât de micuță și de fragilă părea, dar și de forța ochilor ei violeți.

– E drăguț din partea ta să vii aici chiar înainte de Crăciun, comentă el, în timp ce ea privea lumina și umbrele de pe chipul lui.

Avea să fie ușor de fotografiat. Avea o față foarte expresivă și era un bărbat surprinzător de chipeș.

– E amuzant la Londra în perioada asta, replică Hope zâmbind, în timp ce puneă cana de ceai pe toba de regim pe care el o folosea ca măsută de cafea.

Ostivă de valize vechi și frumoase din piele de crocodil erau așezate într-o parte a șemineului. Oriunde întorcea privirea găsea ceva de admirat.

– De obicei, ignor sărbătoarea, așa că a fost o schimbare interesantă să vin încoace. Oferta a fost o surpriză plăcută și a venit la momentul potrivit. Dar tu? Ți petreci Crăciunul în Irlanda sau aici?

Îi plăcea să-și cunoască subiecții înainte să înceapă lucrul, și O'Neill era degajat și relaxat. Nu părea o persoană dificilă și se arăta deschis și accesibil când îi zâmbea peste cana de ceai. Era extrem de fermecător și de atrăgător.

– Nu, rămân aici și plec după aceea, răspunse el. Fiul meu vine acasă a doua zi după Crăciun. Învață la MIT¹, e un puști inteligent. E un geniu al computerelor. Mama lui a murit când el avea șapte ani și a crescut cu mine. Mi-e tare dor de el, acum, că e la facultate în State. E mai distractiv pentru el în Londra decât în Dublin. Apoi se duce la schi cu prietenii. Suntem foarte apropiați, spuse Finn mândru, apoi își aținti privirea asupra ei, curios. Ai copii?

– Nu. Hope scutură încet din cap. Nu am.

El fu surprins. Arăta ca și cum ar avea. Nu părea una dintre acele femei de carieră în viața cărora nu era loc și pentru copii. Arăta mai maternă și avea o anumită blândețe tandră, care se făcea imediat remarcată. Avea vorba dulce și părea protectoare și bună.

– Ești căsătorită?

El aruncă o privire la mâna ei stângă și nu văzu nici un inel.

– Nu, răspunse din nou și începu să se confeseze. Am fost. Soțul meu era chirurg cardiovascular la Harvard. Specializarea lui erau transplanturile de inimă și de plămâni. A ieșit la pensie acum zece ani. Suntem divorțați de doi ani și ceva.

– Cred că pensionarea distruge oamenii. Am să continui să scriu până o să mă scoată cu picioarele înainte din casă. N-aș ști ce altceva să fac. I-a venit greu

---

¹ Massachusetts Institute of Technology, universitate americană de prestigiu (n.red.)

să se pensioneze? Sigur așa a fost. Chirurgii cardiovasculari sunt întotdeauna eroii, mai ales la Harvard, îmi închipui.

– N-a avut încotro. S-a îmbolnăvit, spuse ea încet.

– Și mai rău. Probabil i-a fost foarte greu. Cancer?

Voia să afle despre ea, și, în timp ce vorbeau, ea îi privea expresia feței și albastrul strălucitor al ochilor. Era bucuroasă că fotografiile aveau să fie color – ar fi fost păcat să nu redea culoarea reală a acelor ochi. Nu mai văzuse un asemenea albastru.

– Nu, Parkinson. A încetat să mai opereze imediat ce a aflat. A predat câțiva ani după aceea, dar, în cele din urmă, a trebuit să renunțe și la asta. I-a fost foarte greu.

– Probabil și ție. E o dezamăgire cruntă pentru un om în plină carieră. Și a urmat divorțul?

– Divorțul și altele, spuse ea vag, aruncându-și din nou privirea prin cameră.

Văzu o poză cu Finn și cu un băiat blond chipeș, despre care ghici că era fiul lui, iar el dădu aprobator din cap când văzu în ce direcție se îndrepta privirea ei.

– E băiatul meu, Michael. Mi-e dor de el, acum că e la școală. Îmi vine greu să nu-l am prin preajmă.

– A crescut în Irlanda?

Ea zâmbi privind fotografia. Așchia nu sare departe de trunchi – băiatul era tare chipeș.

– Am locuit la New York și la Londra când era mic. M-am mutat în Irlanda la doi ani după ce a plecat la facultate. E un puști american sută la sută. Eu n-am fost așa. Mereu m-am simțit diferit, poate fiindcă părinții mei nu erau născuți în State. Nu vorbeau decât despre întoarcerea acasă. Așa că, într-un final, m-am întors.

– Și te simți acasă în Irlanda? îl întreabă ea când privirile li se întâlniră.

– Acum, da. Am recuperat casa strămoșească a familiei. Restaurarea ei va dura o sută de ani. Locul era

în paragină când l-am obținut, și o parte încă mai e. E o casă palladiană¹ veche, construită de Sir Edward Lovett Pearce² la începutul anilor 1700. Din nefericire, părinții mei au murit cu mult înainte să o recapăt, și Michael e de părere că-s nebun să mă înham la asta.

Pe polița șemineului era o fotografie a casei, pe care i-o înmână lui Hope. Era o casă clasică gigantică, cu o scară mare din piatră în față și aripi laterale rotunde cu coloane. În fotografie, Finn era în fața casei, călare pe un cal negru elegant. Arăta ca un adevărat moșier.

—E o casă minunată, spuse Hope cu admirație. Probabil, restaurarea ei e un proiect destul de dificil.

—A fost, dar e o muncă făcută din dragoste. Va fi moștenirea lui Michael într-o zi. Ar fi cazul să o aduc la o stare decentă până atunci, cu condiția să trăiesc măcar încă o sută de ani ca să reușesc.

Râse în timp ce rosti aceste cuvinte, și Hope îi dădu înapoi fotografia. Acum îi părea rău că nu-l fotografia acolo. În comparație cu palatul palladian, casa lui elegantă din Londra părea deodată ridicol de mică, dar editorul voia să apară doar fața în poză, și, pentru asta, camera tihnită în care stăteau era destul de bună.

—Ar trebui să o rog pe asistentă să se apuce să aranjeze echipamentul, spuse Hope, ridicându-se. Va dura ceva până instalăm totul. Ai vreo preferință pentru locație? Întrebă ea, privind din nou în jur.

Îi plăcuse cum arăta când stătea pe canapea, relaxat și vorbind despre casa lui din Dublin. Și voia să-l fotografieze și la biroul lui și poate lângă bibliotecă. Era întotdeauna dificil să anticipezi unde urma să se producă magia câtă vreme nu se crease încă o legătură între fotograf și subiect. Finn părea un subiect ușor de abordat;

¹ Stil arhitectural ce poartă numele arhitectului italian Andrea Palladio (1508–1580) (n.tr.)

² Arhitect irlandez, care a trăit între anii 1699 și 1733 (n.tr.)

totul la el părea accesibil și relaxat. Când îl privea în ochi, simțea că era genul de bărbat în care poți avea încredere și pe care te poți baza. Îți inspira afecțiune și umor, ca și cum înțelegea foarte bine ciudățeniile oamenilor și capriciile vieții. Iar privirea lui îți dădea impresia că era mereu pe punctul să izbucnească în râs. Era și sexy, dar într-un mod distins, aristocratic. Nu era nimic ieftin la el, deși agentul ei o avertizase că era cam afemeiat. Văzându-l, asta era ușor de înțeles. Era extrem de atrăgător, părea foarte grijuliu și era un bărbat bine făcut, superb. Bănuia că, dacă își folosea la maximum farmecul, era greu să-i rezisti. Era bucuroasă că nu se afla în această poziție și că pur și simplu lucra cu el. Îi făcuse nenumărate complimente legate de munca ei. Își dădea seama din întrebările pe care i le pusese și după lucrurile la care făcuse referință că se informase în legătură cu ea. Părea să știe toată lista de muzee în care îi fuseseră expuse lucrările, deși de unele dintre ele nici măcar ea nu-și mai amintea. Era foarte bine informat.

Hope coborî să o ajute pe Fiona să sorteze echipamentul. Îi spuse cam ce dorea, apoi urcă la etaj ca să-i arate unde să instaleze luminile pe care urma să le folosească. Voia să-l fotografieze mai întâi pe canapea, apoi la biroul lui. În timp ce o urmărea pe Fiona instalând echipamentul, Finn dispăru la etaj, în dormitorul lui, și reapăru o oră mai târziu, când Hope îl anunță că erau gata. Trimisese servitoarea sus ca să-i spună, și, când coborî, Finn purta un pulover de cașmir de un albastru blând, aceeași culoare ca ochii lui. Îi stătea bine, și trupul lui zvelt părea sexy și masculin în pulover. Se vedea că tocmai se bărbierise, și părul îi era ușor ciufulit într-un moț studiat.

—E totul gata?

Ea îi zâmbi, luă aparatul Mamiya și îi spuse unde să se așeze pe canapea. Fiona reglă luminile care pâlpâiau

sub umbrelă, și Hope lăasă jos Mamiya și luă un Polaroid rapid, ca să-i arate postura și cadrul. Finn spuse că i se părea perfect. Un minut mai târziu, Hope începu să facă instantanee, ba cu Mamiya, ba cu Leica, folosind Hasselbladul pentru portretele clasice. Majoritatea fotografiilor erau color, doar câteva alb-negru. Le prefera întotdeauna pe acestea din urmă pentru o imagine mai interesantă, dar editorul specificase clar că voia o fotografie color, și Finn voia același lucru. Sustinea că cititorilor li se părea mai real și că astfel era mai ușor pentru el să intre în legătură cu ei decât dacă folosea pentru coperta din spate a cărții o fotografie artistică alb-negru.

– Tu ești șeful, spuse Hope zâmbind, în timp ce privea prin obiectiv, iar el râse.

– Dar tu ești artista.

Părea în largul lui în fața camerei, mișcându-și capul și schimbându-și expresia aproape imperceptibil, ca și cum mai făcuse asta de mii de ori, iar Hope știa că așa și era. Fotografia pe care o făceau acum era pentru a unsprezecea lui carte și, până acum, în ultimii douăzeci de ani, toate fuseseră bestselleruri. La patruzeci și șase de ani, era un adevărat element de referință în literatura americană, așa cum era și ea în domeniul ei. Ar fi fost greu de decis care dintre ei era mai celebru sau mai respectat. Erau pe aceeași treaptă în privința reputației și a talentului lor în domenii diferite.

Ședința dură o oră, timp în care îl lăudă pentru felul în care se mișca și își întorcea capul, fiind aproape sigură că obținuse fotografia câștigătoare din prima jumătate de oră; dar profesionalismul o împiedica să se oprească din lucru. O rugă pe Fiona să mute instalația de lumini la biroul lui și sugerează ca Finn să ia o pauză de jumătate de oră și, eventual, să îmbrace o cămașă albă, dar să nu o încheie la gât. El o întreabă dacă voia să facă pauză

de prânz, dar Hope spuse că, dacă pe el nu-l deranja, prefera să lucreze în continuare. Nu voia să strice atmosfera sau să devină lentă și leneșă după prânz. Descoperise că, de obicei, era mai bine să nu se întrerupă odată ce începea să lucreze bine cu subiectul. Un prânz prelungit sau un pahar cu vin ar putea rupe vraja pentru unul dintre ei sau pentru amândoi și nu voia să se întâmple asta. Era încântată de ceea ce obținuseră. Ca subiect de portret, Finn O'Neill era un vis, și, în plus, era un partener de conversație amuzant. Vremea trecea cu repeziciune.

După o jumătate de oră, Finn era înapoi în camera de zi, în cămașa albă sugerată de Hope, și se așeză la elegantul lui birou. Hope mută computerul, care făcea notă discordantă cu restul. Finn era un subiect încântător, se prostea, spunea bancuri și povești despre artiști, despre scriitori celebri, vorbea despre casa lui din Irlanda și despre năzbâtiile scandaloase pe care le făcuse în tinerețe în timpul turneele de promovare a cărților. La un moment dat, ochii îi erau scăldați de lacrimi când vorbea despre fiul lui și despre faptul că îl crescuse de unul singur, după moartea mamei sale. Existaseră multe momente magice, așa că Hope știa că avea de unde alege fotografia pentru copertă, fiecare instantaneu fiind mai bun decât precedentul.

Apoi, în final, după câteva fotografii cu el sprijinindu-se de o scară antică din fața bibliotecii, ședința se încheie. Și, așa cum prezisese ea, el izbucni în râs, afișând o expresie de bucurie și de ușurare, iar ea îi mai fură un instantaneu, care s-ar fi putut dovedi cel mai bun. Uneori se întâmpla asta. Finn o îmbrățișă călduros, apoi Hope îi dădu Fionei aparatul Leica; aceasta îl luă cu venerație din mâinile ei și îl așeză pe masă, alături de celelalte aparate. Scoase din priză luminile și începu să strângă

echipamentul și să-l împacheteze, în vreme ce Finn o conduse pe Hope la parter, în bucătărie.

– Muncești prea mult! Sunt lihnit! se plânse el în timp ce deschidea ușa frigiderului, apoi se întoarse spre ea. Să-ți fac niște paste sau o salată? Sunt gata să cad din picioare de foame. Nu-i de mirare că ești atât de mică, probabil nu mănânci niciodată.

– De obicei, nu când lucrez, recunosc ea. Mă implic prea mult în ceea ce fac și nu mă mai gândesc la mâncare. Plus că e foarte antrenant să fotografiezi.

Ea zâmbi sfios, și el râse.

– Mare parte din timp așa simt și eu când lucrez la o carte, deși uneori urăsc treaba asta. Mai ales când trebuie să rescriu pasaje întregi. Am un editor cam afurisit, cu care întrețin o relație de iubire-ură, dar e benefic pentru cărți. E un rău necesar. Tu nu ai parte de așa ceva în munca ta, spuse el cu invidie.

– Eu trebuie să fac singură ceea ce fac, dar am clienți care intermediază lucrările, precum editorul tău, și curatori de muzee, care pot fi destul de duri, deși e altceva decât să rescrii pasaje dintr-o carte. Mi-am dorit întotdeauna să scriu, mărturisi ea. Dar abia sunt în stare să scriu o carte poștală – pentru mine, totul e vizual. Văd lumea prin obiectivele aparatelor și tot așa pătrund în sufletul oamenilor.

– Știu, asta îmi place la munca ta și de asta i-am cerut editorului să te angajeze pe tine să faci fotografia pentru coperta cărții.

Râdea în timp ce pregătea cu pricepere o omletă pentru amândoi, mișcându-se ca o tornadă prin bucătăria micuță. Făcuse deja salata în timp ce vorbeau.

– Sper că sufletul meu n-o să arate prea întunecat în fotografiile pe care le-ai făcut, spuse el, prefăcându-se îngrijorat, iar ea își aținti privirea asupra lui.

– De ce ar arăta așa? N-am văzut semne că ai avea un suflet sau un spirit întunecat. Mi-a scăpat ceva?

– Poate puțină nebunie ereditară inofensivă. Din ce am citit despre rudele mele irlandeze, unele dintre ele erau de-a dreptul sărite de pe fix. Dar nu la modul periculos, ci erau mai degrabă niște excentrici.

Zâmbi când îi spuse asta.

– Asta n-are cum să strice, replică Hope cu blândețe, în timp ce el punea omletele în farfurii. Oricine are un strop de nebunie în el. Am stat o vreme în India, după ce m-am despărțit de soțul meu, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Aș putea spune că și eu am fost nebună, spuse ea, când se așezară la masa frumoasă din mahon din sufrageria primitoare, vopsită în verde-închis.

Pe pereți erau tablouri cu scene de vânătoare și unul cu păsări, pictat de un celebru artist german.

– Cum a fost? întrebă Finn interesat. N-am ajuns niciodată în India. Mi-am dorit mereu să merg.

– A fost fantastic, răspunse Hope, iar privirea i se luminează. Au fost cele mai interesante și mai pline de satisfacție luni petrecute vreodată. Mi-au schimbat pentru totdeauna viața și modul de a privi lucrurile, inclusiv pe mine. Iar acolo sunt câteva dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ. Tocmai am deschis o expoziție cu o parte dintre fotografiile făcute în India.

– Cred că am văzut câteva într-o revistă, spuse Finn în timp ce-și termina omleta și trecea la salată. Erau fotografii cu cerșetori și cu copii, și una incredibilă cu apusul la Taj Mahal.

– Am văzut și niște lacuri incredibile. Acolo găsești cele mai romantice locuri la care poți visa, dar totodată și cele mai triste. Am stat o lună la spitalul Maicii Tereza și am locuit la o mănăstire din Tibet, într-un ashram din India, unde am reușit să mă regăsesc. Cred că aș fi putut rămâne acolo toată viața.

Când el o privi în ochi, văzu ceva foarte profund și liniștit, iar, dincolo de asta, și mai în adânc, două lacuri nesfârșite de durere. Își putea da seama că Hope era o femeie care suferise. Se întrebă dacă numai din cauza divorțului și a bolii soțului ei. Indiferent de motiv, înțelese că trecuse prin iad – și, cu toate astea, era incredibil de echilibrată și de împăcată, așa cum stătea de cealaltă parte a mesei, cu un zâmbet blând pe chip.

– Mi-am dorit întotdeauna să fac ceva de genul ăsta, recunosc eu, dar n-am avut niciodată curajul. Cred că mi-era teamă să-mi confrunt propriul eu. Mai degrabă aș înfrunta o mie de demoni.

Era o dovadă de sinceritate din partea lui să admită acest lucru, și ea încuviință din cap.

– A fost minunat de pașnic. Nu aveam voie să vorbim în incinta mănăstirii. Era uimitor de odihnitor și de tămăduitor. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo cândva.

– Poate ar trebui să te mai și distrezi puțin. Finn adoptă o expresie ștrengărească în timp ce rosti aceste cuvinte. Cât timp rămâi în Londra?

Se lăsă în scaun și îi zâmbi. Ea avea un aer misterios, care te puneă pe gânduri.

– Mă întorc mâine la New York, spuse ea zâmbindu-i.

– Nu poți să stai doar atât în Londra! Ce faci diseară, la cină?

– Probabil am să dorm, după ce comand un castron cu supă de la room-service, spuse ea rânjind.

– E ridicol, ripostă el cu o expresie neînduplecată de dezaprobare. Vrei să iei cina cu mine?

Ea șovăi, dar apoi încuviință. Nu avea altceva de făcut și era interesant să stea de vorbă cu el.

– Nu mi-am luat haine decente la mine, spuse ea, cerându-și parcă scuze.

– Nu ai nevoie. Poți să porți o pereche de pantaloni și un pulover. Ești Hope Dunne, poți să faci ce vrei tu.

Vrei să iei cina cu mine diseară la Barul lui Harry? După părerea mea, acolo se servește cea mai bună mâncare italiană din lume.

Știa și ea asta, dar nu mergea prea des acolo. Era unul dintre cele mai elegante locuri din Londra și toată lumea importantă avea să fie acolo. Femeile aveau să poarte rochii elegante de cocktail, iar bărbații – costume negre. Și el avea dreptate, mâncarea era excelentă.

– Mi-ar face plăcere. Ești sigur că nu te fac de rușine fiindcă n-am adus nimic mai dichisit cu mine?

Se simțea vag stingherită, dar îi surâdea ideea de a lua cina cu el. Printre altele, era inteligent, interesant și ager. Nu o plictisise prezența lui nici măcar un minut. Cunoștea o mulțime de subiecte, era citit, educat și inteligent. Nu putea rata ocazia de a petrece câteva ore cu el și de a-l cunoaște mai bine. Venise la Londra tocmai pentru el. Iar Paul plecase în acea zi.

– Aș fi onorat să iau cina cu tine, Hope, spuse Finn și păru sincer.

Nu mai cunoscuse de mult o femeie atât de interesantă ca ea.

– Poți să-mi mai povestești despre India, iar eu îți voi relata totul despre Irlanda, o tachină el. Și cum e să renovezi o casă veche de trei sute de ani.

Conveniră că avea s-o ia de la hotel la opt jumătate și, după câteva minute, ea și Fiona plecară, după ce șoferul cărase tot echipamentul. Fiona stătuse liniștită în micul salonaș și citise o carte, după ce servitoarea îi duse un sandwich. Nu o deranja să o aștepte pe Hope și îi făcuse plăcere să lucreze cu ea.

Fiona sortă întregul echipament când se întoarseră la hotel și puse deoparte camerele. Plecă în jurul orei cinci, mulțumindu-i pentru o zi minunată. După aceea, Hope se întinse pe pat ca să tragă un pui de somn, gândindu-se la conversația ei cu Finn și la invitația pentru

seara aceea. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult când făcea portrete. Munca în sine nu era atât de captivantă ca oamenii pe care-i cunoștea. El era un individ foarte talentat, ca majoritatea subiecților cărora le făcuse portrete. Îi plăcuse întotdeauna munca lui și era fascinant să descoperi omul din spatele ei. Finn scria cărți sinistre, chiar înfricoșătoare. Intenționa să-l întrebe mai multe despre asta la cină. Iar el părea, la rândul-i, interesat de munca ei.

Dormi două ore și se trezi la timp ca să facă un duș și să se îmbrace pentru cină. După cum îl avertizase, purta pantaloni negri, un pulover și singura pereche de pantofi cu toc pe care o adusese cu ea. Era ușurată că luase și o haină de blană. Cel puțin, nu se făcea complet de rușine la Barul lui Harry în seara aceea. Nu putea concura cu femeile elegante de acolo, dar avea o înfățișare sobră și simplă și era îmbrăcată decent. Își strânse părul în coc, se fardă doar puțin și își dădu pe buze un ruj roșu aprins, după care ieși din apartament ca să-l întâmpine jos.

Hope aștepta în hol când Finn intră cu promptitudine, cinci minute mai târziu, într-un costum albastru-închis și o haină neagră de cașmir minunat croită. Era o persoană frapantă, și capetele tuturor se întoarseră când el o salută și ieșiră împreună. Câțiva îl recunoscuseră în timp ce el o conducea la Jaguarul parcat lângă bordură. Nu așa plănuise ea să-și petreacă seara aceasta înainte să-l întâlnească, dar era amuzant să iasă cu el, și zâmbi larg când mașina porni.

—E grozav. Mulțumesc, Finn, spuse ea călduros, și el îi întoarse zâmbetul.

Restaurantul era la doar câteva clădiri distanță.

—Și eu abia aștept. Arăți minunat. Nu știi de ce-ți făceai griji. Ești foarte șic.

De multă vreme nu mai ieșise la o cină elegantă. Nu mai făcea așa ceva. Rareori ieșea seara, cu excepția

petrekerilor de la muzee sau a propriilor expoziții de la galerie. Cine precum cea de la Barul lui Harry făceau parte mai mult din vechea lume a lui Paul, care nu-i mai aparținea. Ea aparținea lumii artistice din New York, care se potrivea mai mult cu munca ei. Frecventau bistrouri mici din Chelsea și SoHo, niciodată restaurante la modă.

Ospătarul-șef îl întâmpină călduros pe Finn, și se vedea că îl cunoștea bine. Îi conduse la o masă dintr-un colț liniștit, unde erau înconjurați de meseni bine îmbrăcați din diverse țări. Auzea vorbindu-se în italiană, arabă, spaniolă, rusă, germană și franceză, dar și în engleză. Finn comandă un martini imediat ce se așezară la masă. Hope ceru un pahar cu șampanie și privi în jur. Pe pereți erau aceleași caricaturi. Nu se schimbase nimic de când fusese aici ultima dată cu Paul. Trecuseră mulți ani.

– Spune-mi cum te-ai apucat de fotografie, o îndemnă Finn în timp ce le erau servite băuturile, și Hope luă o înghițitură de șampanie.

Ea râse ușor.

– M-am îndrăgostit de aparatele foto când aveam nouă ani. Tata era profesor la Dartmouth, iar mama – artistă. Bunica mi-a dăruit o cameră de ziua mea și a fost dragoste la prima vedere. Eram doar un copil, așa că mă pricepeam să mă distrez singură. Iar viața era destul de liniștită în New Hampshire când eram mică. Câtă vreme aveam în mână aparatul, nu mă plictiseam. Dar tu? îl întrebă. Când te-ai apucat de scris?

– La fel ca tine. Când eram copil. Și eu am fost singur la părinți, așa că citeam tot timpul. Era evadarea mea.

– Din ce? întrebă ea cu interes.

Formele lor de artă erau diferite, dar talentele creative erau o parte de legătură.

– Dintr-o copilărie singuratică. Părinții mei erau foarte apropiați, și cred că mă simțeam lăsat pe dinafară.

Nu era prea mult loc pentru un copil în viețile lor. Erau mai în vârstă. Tata era medic, iar mama fusese o frumusețe vestită în Irlanda. Era fascinată de munca lui și mult mai puțin interesată de mine. Așa că mi-am dezvoltat o viață imaginară bogată și îmi petreceam tot timpul citind. Am știut dintotdeauna că vreau să scriu. Am scris prima carte când aveam optsprezece ani.

– A fost publicată? întrebă ea, impresionată, iar el râse și scutură din cap.

– Nu. Am scris trei cărți care au rămas nepublicate. Abia a patra mi-a fost publicată. Tocmai absolvisem colegiul.

Știa că el învățase la Columbia și apoi la Oxford.

– Succesul a venit mult mai târziu.

– Și ce ai făcut până când au început să-ți fie publicate cărțile?

– Am învățat, am citit, am continuat să scriu. Am băut mult. Râse. Am umblat după femei. M-am însurat destul de tânăr. Aveam douăzeci și cinci de ani, imediat după apariția celei de-a doua cărți. Lucram ca chelner și dulgher. Mama lui Michael era manechin în New York. Îi zâmbi ștregărește lui Hope. Am avut întotdeauna o slăbiciune fatală pentru femeile frumoase. Era o fată extraordinar de frumoasă. Răsfățată, dificilă, narcisistă, dar una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut. Era tânără, și relația noastră s-a deteriorat destul de rapid după ce s-a născut Michael. Nu cred că eram pregătiți să avem un copil. Ea s-a lăsat de modelling și o țineam într-un chef continuu. Nu aveam mulți bani și amândoi eram nefericiți.

– Cum a murit? întrebă Hope cu blândețe.

Părea să descrie mai degrabă un divorț în devenire decât o pierdere tragică, iar intuiția lui Hope nu era departe de adevăr.

– A fost lovită de un șofer beat, când se întorcea într-o noapte târziu de la o petrecere în Hamptons. Ne despărțiserăm de mai multe ori și, slavă Domnului, îl lăsa de fiecare dată pe Michael cu mine când pleca undeva. Avea douăzeci și opt de ani, iar eu – treizeci și trei. Probabil că, în cele din urmă, am fi divorțat. Dar tot m-am simțit îngrozitor când a murit. Și, deodată, m-am trezit singur cu fiul meu. N-au fost vremuri ușoare. Dar, din fericire, e un puști grozav și pare să-mi fi iertat majoritatea greșelilor pe care le-am făcut – și n-au fost puține. În acea vreme, îmi pierdusem și părinții, așa că n-avea cine să ne ajute, dar ne-am descurcat. Am avut singur grijă de el. Asta ne-a maturizat pe amândoi.

Zâmbi pe jumătate ca un băiețel, pe jumătate ca un prinț chipeș care topește inimile femeilor de ani buni. Era ușor să-ți dai seama de ce. Avea ceva sincer, deschis și candid. Nu încerca să-și ascundă defectele sau temerile.

– Nu te-ai recăsătorit?

Hope era fascinată de povestea vieții lui.

– Eram prea ocupat cu fiul meu. Iar acum simt că e prea târziu. Sunt prea egoist și prea închistat într-ale mele. De când a plecat Michael, e prima dată când sunt pe cont propriu. Voiam să profit puțin. Oricum, nu-i prea amuzant să fii căsătorit cu un scriitor. Sunt legat de biroul meu cea mai mare parte din timp. Câteodată, nu ies din casă cu lunile. N-aș putea cere nimănui să se înhame la așa ceva, și asta e ceea ce-mi place să fac.

– Asta simt și eu vizavi de munca mea, recunosc ea. Te consumă cu totul uneori. Soțul meu a fost minunat în privința asta și m-a sprijinit. Și el era ocupat. Foarte ocupat, în plin avânt al carierei. Iar ca soție de medic te poți simți cam singură. Dar eu nu eram așa. Ezită o clipă și își feri privirea, apoi îi zâmbi melancolic lui Finn. Aveam alte lucruri de făcut.

El presupuse că se referea la munca ei, ceea ce i se părea firesc. Realizase o mulțime de fotografii de-a lungul anilor.

– Ce a făcut după ce a fost nevoit să se retragă?

– A predat la Harvard. Lumea academică mi-era familiară, datorită tatei, deși Harvardul era mai competitiv decât Dartmouth, mai select poate și puțin mai dur. Paul nu s-a mulțumit doar cu predatul, așa că a ajutat două companii care produceau echipament chirurgical să se pună pe picioare. S-a implicat mult în asta și s-a descurcat foarte bine. Cred că asta l-a salvat în primii ani după ce și-a întrerupt activitatea. A mai ameliorat durerea bolii, cel puțin o vreme, prin reușita în alt domeniu. Apoi starea i s-a înrăutățit. Și multe lucruri s-au schimbat. E greu să-l vezi atât de bolnav la vârsta lui. E încă un bărbat relativ tânăr.

Chipul i se întristă când spuse asta, amintindu-și cum arăta cu o zi în urmă la prânz, cum mergea și mânca sau bea cu dificultate, dar la fel de demn și de puternic, chiar dacă era fragil.

– Acum cu ce se ocupă? Ți-e dor de el?

– Da. Însă nu m-a lăsat să am grijă de el. E foarte mândru. Și totul s-a schimbat pentru noi, după ce s-a îmbolnăvit... și s-au întâmplat mai multe. Uneori, în viață, ești dus de val și, chiar dacă iubești pe cineva, nu-ți mai poți regăsi drumul înapoi. A cumpărat acum trei ani o barcă cu vele și locuiește pe ea cea mai mare parte din timp. În rest, stă la Londra și mai vine la Boston pentru tratament, apoi la New York pentru câteva zile. Îi e tot mai greu să se descurce singur. Pe barcă îi vine mai ușor. Echipajul are mare grijă de el. A plecat azi în Caraibe.

– Ce trist, spuse Finn gânditor.

Îi era greu să înțeleagă de ce Paul o lăsase pe Hope să-i scape. Și, după cum vorbea ea despre el, Finn își dădea

seama că încă îl mai iubea pe fostul ei soț și că îi păsa de ce se întâmpla cu el.

– Pentru un om sănătos, n-ar fi o viață tocmai rea. Dar, când ești bolnav, presupun că nimic nu-ți mai face prea mare plăcere.

– Așa e, spuse Hope încet. S-a înscris la Harvard într-un program experimental de tratare a Parkinsonului. În ultima vreme s-a simțit destul de bine.

– Și acum?

– Nu prea bine.

Nu-i oferi detalii, iar Finn dădu înțelegător din cap.

– Și tu ce faci, când nu fugi în Tibet și în India, ca să trăiești în mănăstiri?

El zâmbi când puse întrebarea. Își terminaseră amândoi băuturile.

– Casa mea e în New York. Datorită muncii, călătoresc mult. Și mă duc în Cape Cod când am timp, adică nu prea des. De cele mai multe ori, călătoresc pentru a face fotografii sau lucrez la expozițiile de la muzeu.

– De ce în Cape Cod?

– Părinții mi-au lăsat o casă acolo. Acolo ne petreceam verile când eram mică și îmi place. E în Wellfleet, un orașel adormit, fermecător. Nu vezi nimic extravagant sau la modă acolo. Casa e foarte simplă, dar e pe placul meu și mă simt bine acolo. Are o vedere minunată la ocean. Mergeam acolo vara, pe vremea când eram căsătorită. Atunci locuiam în Boston. M-am mutat în New York acum doi ani. Am un apartament foarte cochet, în SoHo.

– Și pe nimeni cu care să-l împarți?

Ea zâmbi și scutură din cap.

– Mă simt bine așa. La fel ca în cazul tău, e dificil să fii căsătorit cu un fotograf care nu e niciodată acasă. Îmi permit acum să fac lucruri pe care nu le făceam niciodată când eram căsătorită. Merg peste tot în lume, cu o singură valiză. E opusul a ceea ce faci tu, închis într-o cameră,

scriind, dar nu e foarte captivant pentru altcineva când călătoresc sau chiar când lucrez. Nu m-am gândit nicio dată că ar fi o chestie egoistă – așa cum spusese el despre munca lui –, dar poate că e. Nu dau socoteală nimănui acum și nu trebuie să fiu undeva anume.

El încuviința din cap în timp ce o asculta, apoi comandă cina. Aleseră amândoi paste și hotărâră să sară peste primul fel. Amândoi erau interesați să afle despre viața celuilalt. El îi povesti mai multe despre casa lui din Irlanda. Îți dădeai cu ușurință seama cât de mult o iubea și ce însemna pentru el. Făcea parte din istoria și din tapiseria vieții lui, țesută în propria ființă și dragă inimii sale.

–Trebuie să vii odată să o vezi, o invită el.

Chiar era curioasă să o vadă.

–Ce specialitate avea tatăl tău? îl întrebă ea în timp ce mâncau paste, care erau la fel de delicioase pe cât promisese el și pe cât își amintea ea.

Mâncarea de acolo era mai bună ca niciodată.

–Era medic generalist. Bunicul meu a fost moșier în Irlanda și altceva nu prea a făcut. Dar tata era mai muncitor și a studiat în State. S-a întors ca să se însoare cu mama și a luat-o cu el, dar ea nu s-a adaptat niciodată la traiul departe de Irlanda. A murit când era destul de tânără, și el a urmat-o la scurt timp. Pe atunci eram la facultate, și dintotdeauna m-a fascinat Irlanda datorită lor. Faptul că ei erau irlandezi m-a ajutat să obțin cetățenia când am dorit acest lucru. Și cât privește impozitele, mi s-a părut logic să renunț în cele din urmă la cetățenia americană. Sunt cele mai bune legi de impozitare pentru scriitori. Odată ce cărțile mele au început să se vândă bine, mi s-a părut un aranjament destul de activ. Iar acum, că am recăpătat casa stră-străbunicilor mei, cred că voi rămâne definitiv acolo, cu toate că pe Michael nu voi reuși niciodată să-l conving să se mute

cu mine. Vrea o carieră în lumea hi-tech după ce va termina MIT, și în Dublin sunt destule oportunități, dar el e hotărât să trăiască în State și să lucreze în Silicon Valley sau în Boston. E un puști sută la sută american. E rândul lui să-și găsească drumul acum. Nu vreau să mă bag în viața lui, deși mi-e cumplit de dor de el.

Îi zâmbi cu tristețe în timp ce rostea ultimele cuvinte, și ea încuviință din cap, cu o mină gânditoare.

—Poate o să-și schimbe părerea și-o să se mute mai târziu în Irlanda, cum am făcut eu. E în sângele lui. Mi-ar plăcea foarte mult, dar deocamdată nu-l interesează să trăiască într-un asemenea loc.

Se întreba de ce ea nu avea copii, dar nu îndrăzni să o întrebe. Poate că soțul ei fusese prea implicat în cariera medicală de la Harvard ca să-și dorească, iar ea fusese prea ocupată să-l sprijine. Era atât de blândă și de protectoare, încât părea genul de femeie care ar face asta, deși acum era foarte implicată în propria carieră. Spusese că fuseseră căsătoriți douăzeci și unu de ani.

Seara trecu foarte iute cu poveștile despre propriile vieți și cu discuțiile despre preocupările lor artistice, așa că amândoi părăsiră cu regret restaurantul după o cină previzibil de delicioasă. După masă, Hope se răsfățase cu bomboanele și ciocolatele pentru care Barul lui Harry era vestit. Finn îi mărturisise că înainte, când fumatul era permis, fusese teribil de tentat să fure de pe mese scrumierele venețiene viu colorate. Ea râse închipuindu-și cum ar fi fost să strecoare una în buzunarul costumului său albastru-închis bine croit. Nu și-l putea imagina, deși, trebuia să recunoască, ar fi fost tentant. Și ei îi plăcuseră scrumierele. Acum erau considerate obiecte de colecție.

El porni mașina pentru a o conduce înapoi la Claridge după cină, dar ezită când ajunseră.

– Te pot convinge să mai bem ceva? Nu poți pleca din Londra fără să mergi la Annabel's, și mai e puțin până la Crăciun. Va fi multă lume acolo, sublinie el, cu speranța pe chip.

Ea era gata să refuze, dar nu voia să-i rănească sentimentele. Era obosită, dar dispusă să mai bea un pahar de șampanie. Discuția cu el era o desfătare, nu mai petrecuse o asemenea seară de mulți ani și se îndoia că avea să se repete prea curând. Viața ei în New York era liniștită și solitară și nu includea cluburi de noapte și cine elegante sau invitații din partea unor bărbați chipeși precum Finn.

– Bine, numai un pahar, încuviință ea.

La Annabel's era plin ochi când intrară. Era aglomerat și festiv, așa cum anticipase el. Se așezară la bar, băură fiecare câte două pahare cu șampanie și dansară înainte să plece, apoi o conduse înapoi la Claridge. Fusesse o seară extraordinară pentru amândoi. Lui îi plăcea să stea de vorbă cu ea și ei îi făcea plăcere compania lui.

– După o seară ca asta, mă întreb ce-i în capul meu de trăiesc în singurătate, în afara Dublinului. Mă faci să-mi doresc să mă mut din nou aici, spuse Finn când se întorceau la hotelul ei. Opri motorul și se întoarse să o privească. În seara asta, cred că mi-am dat seama că mi-e dor de Londra. Nu petrec suficient timp aici. Dar, dacă aș face-o, tu nu ai fi aici, așa că oricum n-ar fi amuzant.

Ea râse la cuvintele lui. Avea o latură copilăroasă care o atrăgea și una sofisticată care o uluia puțin. Era o combinație amănunțită. El simțea același lucru în legătură cu ea. Îi plăceau la ea blândețea, inteligența și simțul umorului subtil, dar totodată energic. Se simțise minunat, cum nu o mai făcuse de mulți ani, sau cel puțin așa îi mărturisii. Era fermecător, iar ea nu știa dacă spunea adevărul, dar nici nu conta. Era limpede că amândoi se simțiseră bine.

–M-am simțit minunat, Finn. Mulțumesc. Nu trebuia să faci asta, spuse ea îndatoritoare.

–Și pentru a mine a fost minunat. Aș vrea să nu pleci mâine, spuse el trist.

–Și eu, mărturisi ea. Mereu uit cât de mult îmi place Londra.

Viața de noapte londoneză fusese întotdeauna minunată, și ei îi plăceau muzeele, pe care nu avusese deloc timp să le viziteze de data aceasta.

–Nu te pot convinge să mai rămâi o zi? o întrebă el, cu speranța întipărită pe chip.

Ea ezită, dar scutură din cap.

–Nu pot. Trebuie să mă întorc și să editez fotografiile. Au un termen-limită destul de strâns.

–Datoria te cheamă. Urăsc asta, spuse el, părând dezamăgit. Te sun data viitoare când vin în New York, promise el. Nu știu când, dar te sun, mai devreme sau mai târziu.

–N-am să-ți pot oferi o seară la fel de frumoasă ca asta.

–Și în New York sunt câteva localuri bune. Am locurile mele preferate pe care le frecventez.

Ea era sigură de asta. Și în Dublin la fel. Și probabil oriunde mergea. Finn nu părea genul de bărbat care să stea seara acasă, decât atunci când scria.

–Mulțumesc că ai luat cina cu mine în seara asta, Hope, zise el politicoș când coborâra din mașină.

Era ger de crăpau pietrele. O conduse până la intrare, și ea își strânse haina în jurul ei, ferindu-se de vântul rece.

–Păstrăm legătura, promise el, iar ea îi mulțumi din nou. Drum bun la întoarcere!

–Sărbători fericite împreună cu Michael, spuse ea călduros, zâmbindu-i.

–O să stea aici doar câteva zile, după care pleacă la schi cu prietenii lui. Apuc să petrec doar cinci minute

cu el zilele astea. E din cauza vârstei. Iar eu sunt de-a dreptul depășit.

– Atunci bucură-te de timpul în care veți fi împreună, spuse ea cu înțelepciune, iar el o sărută pe obraz.

– Ai grijă de tine, Hope. Am avut o zi minunată.

– Mulțumesc, Finn. Și eu. Am să-ți trimit spre aprobare fotografiile cât de curând posibil.

El îi mulțumi și îi făcu semn cu mâna în timp ce ea intră în hol singură, cu capul plecat, cufundată în gânduri. Se simțise foarte bine, mult mai bine decât se așteptase. În timp ce păși în lift și urcă în camera ei, îi părea sincer rău că pleca a doua zi. După Londra, Cape avea să pară un loc foarte plictisitor pentru petrecerea de Crăciun.

capitolul 4

Ningea din nou când Hope se întoarse în New York. A doua zi dimineată, văzu pe fereastră un strat de cincisprezece centimetri acoperind ca o pătură Prince Street și se decise să nu meargă la Cape Cod. Călătoria la Londra îi amintise cât de distractiv putea fi în oraș, și, în acea după-amiază, când restul lumii își făcea cumpărăturile din Ajunul Crăciunului, Hope merse la Muzeul Metropolitan să vadă o expoziție medievală nouă, apoi se întoarse în SoHo prin ninsoarea ce cădea în continuare, dar care se transformase între timp într-o furtună de zăpadă.

Orașul era aproape complet blocat. Pe străzi nu era trafic, era imposibil să găsești vreun taxi și numai câteva suflete curajoase, asemenea ei, se îndreptau spre casă, înaintând cu greu prin zăpadă. Firmele se închiseseră devreme, iar școlile erau deja în vacanță. Avea obraji roșii și ochii îi lăcrimau, iar mâinile o înțepau din cauza frigului. Când ajunsese în apartament, puse la fiert apă într-un ceainic. Fusesse o plimbare revigorantă și o după-amiază încântătoare. Tocmai se așezase, ținând în mâini o cană cu ceai fierbinte, când Mark Webber o sună de acasă. Biroul lui era închis până după Anul Nou. Era puțin probabil să apară vreo ofertă în acest interval.

–Deci cum a fost? întrebă el, curios în legătură cu O'Neill.

–A fost minunat. Interesant, inteligent, ușor de lucrat cu el, foarte chipeș. A fost exact cum te-ai aștepta să fie și deloc asemenea cărților lui, atât de complicate și de întunecate. Încă nu m-am apucat să editez fotografiile, dar avem câteva grozave.

–A încercat să te violeze? întrebă Mark, doar pe jumătate în glumă.

–Nu. M-a scos la o cină foarte civilizată la Harry's Bar și apoi la Annabel's, pentru ceva de băut. M-a tratat ca pe un demnitar sau ca pe-o mătușă venită în vizită.

–Ba, bine că nu! Nu prea te duci la cel mai la modă restaurant și club de noapte din Londra cu o mătușă.

–A fost foarte cuviincios, îl asigură Hope, și mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu el. E un bărbat cu o mulțime de pasiuni. Aproape că-mi doresc să-l fi fotografiat în Dublin – pare să fie mai în elementul lui acolo –, dar sunt destul de sigură că am obținut fotografiile pe care le-a cerut editorul. Poate chiar mai mult de-atât. E cooperant și e o adevărată plăcere să lucrezi cu el. Nu adăugă faptul că arăta ca o vedetă de cinema, ceea ce era adevărat. Casa lui din Londra e cât un timbru poștal și a fost cam greu cu echipamentul, dar ne-am descurcat. Cea din afara Dublinului pare să semene cu Palatul Buckingham. Mi-ar fi plăcut s-o văd.

–Ei bine, mersi c-ai acceptat oferta, deși a fost din scurt. Editorul lui e al naibii de norocos. Ce faci de sărbători, Hope? Te mai duci în Cape?

Părea improbabil pe furtuna asta și total necugetat. El spera că nu.

Ea zâmbi când se uită pe fereastră, la vârtejurile continue de zăpadă. Stratul de omăt era acum de aproape șaptezeci de centimetri și continua să ningă, iar vântul viscoalea zăpada în troiene impunătoare. Se anunțase că stratul avea să atingă un metru până dimineață.

–Nu pe vremea asta, spuse ea zâmbind. Nici eu nu-s chiar atât de nebună, deși, dacă aș reuși să ajung acolo, ar fi frumos.

Majoritatea drumurilor fuseseră închise după-amiază, și drumul ar fi fost un coșmar.

–Rămân aici.

Finn îi dăduse să citească ultima lui carte, plus că trebuia să aleagă niște fotografii pentru o galerie din San Francisco unde urma să aibă o expoziție și nici nu mai putea amâna editarea fotografiilor cu Finn.

– Sună-mă dacă te simți singură, spuse el cu amabilitate, dar știa că nu avea să o facă.

Hope era foarte independentă și de câțiva ani ducea o viață singuratică și liniștită. Dar voia să știe că exista cineva care ținea la ea. Își făcea griji pentru ea uneori, cu toate că știa că își găsea mereu ceva de făcut. Era foarte probabil ca Ajunul Crăciunului să o prindă pe străzile din Harlem, făcând fotografii, sau într-o cafenea pentru camionagii de pe Tenth Avenue, la patru dimineața. Asta făcea ea și îi plăcea enorm să-și petreacă astfel timpul. Mark o admira pentru asta, iar lucrările rezultate îi aduseseră celebritatea.

– Am să fiu în regulă, îl reasigură ea, și mai că îți venea să o crezi.

După ce închise telefonul, aprinse lumânările, stinse lumina și rămase privind fulgii de zăpadă care cădeau pe ferestrele ei mari, fără perdele. Îi plăcea lumina și nu se obosise niciodată să instaleze transperante. Felinarele stradale iluminau camera împreună cu lumânările, și ea stătea întinsă pe canapea, observând scena de poveste, când telefonul sună din nou. Nu-și imagina cine putea fi, chiar în seara dinaintea Ajunului Crăciunului. Telefonul ei suna numai în timpul orelor de program și întotdeauna era ceva legat de muncă. Ridică receptorul, însă glasul nu-i sună familiar.

– Hope?

– Da.

Așteptă ca interlocutorul să se prezinte.

– Sunt Finn. Am sunat să mă asigur că ai ajuns cu bine. Am auzit că e furtună de zăpadă în New York.

Vocea lui era caldă și prietenoasă, și apelul era o surpriză plăcută.

—Așa e, confirmă ea. Am venit pe jos de la Muzeul Metropolitan până în SoHo. Mi-a plăcut la nebunie.

—Ești curajoasă, spuse el râzând. Glasul lui suna profund și insinuant. Te-ai simți ca la tine acasă pe dealurile unde stau eu, la marginea Dublinului. Poți să mergi pe jos kilometri în șir, din sat în sat. Adesea fac și eu plimbări din astea, dar nu pe furtună, în New York. Am încercat să-mi sun editorul azi, dar nu era nimeni la birou.

—Toate firmele s-au închis deja pentru sărbători, nu numai din cauza furtunii.

—Și ce faci de Crăciun, Hope?

Era evident că nu se mai ducea la Cape, din cauza furtunii de zăpadă din New York.

—Probabil am să ies să fac fotografii. Am câteva idei. Și vreau să mă apuc să lucrez la fotografiile tale.

—N-ai pe nimeni cu care să vrei să-ți petreci Crăciunul?

Părea să îi pară rău pentru ea.

—Nu. Îmi place să-l petrec de una singură.

Nu erape deplin adevărat, dar asta era situația. Învățase să o accepte de la călugării din Tibet și din ashram.

—E doar o altă zi. Ce face fiul tău? întrebă ea, schimbând subiectul.

—Bine. A ieșit la cină cu un prieten.

Când se uită la ceas, își dădu seama că la Londra era unsprezece noaptea, și asta o făcu să se gândească la seara plăcută pe care o petrecuseră împreună.

—Pleacă în Elveția peste două zile. Scapă rapid de mine de data asta. Asta înseamnă să ai douăzeci de ani. Nu-l condamni. Asta făceam și eu la vârsta lui. Nici să mă fi plătit și nu mi-aș fi petrecut timpul cu părinții pe atunci. El e mult mai cumsecade decât eram eu. Prietena lui vine

măine, și măcar voi petrece Crăciunul cu ei, înainte să plece.

–Și după aia ce faci? întrebă ea, curioasă în legătură cu el.

Într-un fel, părea la fel de singur ca ea, deși avea o viață socială mult mai bogată și un fiu. Dar viața din Dublin pe care o descrisese el se asemena cu cea pe care o ducea ea în apartamentul din SoHo sau în Cape. În ciuda diferențelor de stil, descoperiseră că aveau multe în comun.

–Mă gândeam să mă întorc în Dublin în seara de Crăciun. Am o carte de terminat și lucrez la o schiță pentru următoarea. Toată lumea abandonează Londra de parcă ar fi o corabie ce se scufundă, în favoarea caselor de la țară. Aș prefera să fiu în Russborough.

Era un orașel de la marginea Dublinului, cel mai apropiat de reședința lui Finn. Îi povestise totul despre el la cină. Casa lui somptuoasă era la nord de Russborough, unde se afla un alt conac palladian istoric, asemănător cu al lui, dar într-o stare mult mai bună, susținea el. Ea era sigură că și al lui era frumos, în ciuda nevoii de restaurare.

–Și după ce se oprește furtuna de zăpadă te duci la Cape?

–Probabil peste câteva zile. Deși o să fie foarte frig dacă furtuna se mută înspre ocean, după cum se spune. Pot să aștept măcar până se deszăpezesc drumurile. Dar, după ce ajung acolo, mă voi simți tare bine.

–Atunci, Crăciun fericit, Hope, spuse el cu amabilitate, și în glasul lui se simți o undă de melancolie.

Îi făcuse plăcere să o cunoască și nu avea nici un motiv real să o sune din nou înainte de-a vedea fotografiile. Abia aștepta să le primească și să vorbească din nou cu ea. Simțea o legătură stranie între ei și nu știa de ce. Era o femeie drăguță și avusese sentimentul că se putea pierde în ochii ei. Voia să afle mai multe despre ea, și Hope

îi povestise multe despre viața ei cu Paul și despre divorț, dar simțea că ea ridicase cu multă vreme în urmă niște ziduri și nu mai permitea nimănui să treacă dincolo de ele. Era foarte precaută, dar, în același timp, caldă și plină de compasiune. Era o femeie misterioasă, așa cum unele părți din el se dovediseră un mister și pentru ea. Iar întrebările rămase fără răspuns îi intrigau pe amândoi. Erau amândoi obișnuiți să privească în inimile și în sufletele altora, dar se feriseră unul de celălalt.

—Crăciun fericit și ție, alături de fiul tău, spuse ea încet.

O clipă mai târziu, Hope închise telefonul și rămase cu privirea ațintită asupra lui, oarecum surprinsă de apel. Fusese inutil, prietenos și plăcut și îi amintise de seara frumoasă pe care o petrecuse împreună cu el. Parcă trecuseră deja secole de când se întorsese în New York. Londra părea la un milion de kilometri depărtare, pe o altă planetă.

Fu și mai surprinsă când primi un e-mail de la el mai târziu. *Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine mai devreme. Sunt bântuit de ochii tăi și de nenumăratele mistere pe care le-am citit în ei. Sper că ne vom reîntâlni curând. Ai grijă de tine. Crăciun fericit! Finn.* Habar nu avea cum să perceapă acest mesaj. O făcea să se simtă vag stânjenită și îi aminti de avertismentele agentului ei cu privire la faptul că Finn era un afemeiat. Încerca să o seducă? O altă cucerire? Totuși, fusese chiar circumspect cu ea în Londra. Și la ce mistere se referea? Ce văzuse? Sau se juca pur și simplu cu ea? Dar ceva din tonul mesajului și din conversația din acea seară o făcu să creadă că era sincer. Poate că umbla după femei, dar nu avea impresia că umbla și după ea. Și fu izbită de cuvântul „bântuit”. Nu-i răspunse decât a doua zi. Nu voia să pară nerăbdătoare, fiindcă nici nu era. Spera că ar putea fi prieteni. I se întâmpla câteodată cu subiecții ei. Se împrietenise cu mulți de-a lungul anilor,

chiar dacă nu se vedeau des și primea vești de la ei doar din când în când.

Răspunse la e-mailul lui Finn în dimineața Ajunului Crăciunului, când se așeză la birou cu o cană de ceai la îndemână. Lumea era tăcută și albă afară, acoperită cu o pătură de omăt virgin, iar în Londra era după-amiază.

Mulțumesc pentru e-mail. Și mie mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Astăzi e frumos aici, un ținut minunat de iarnă cu zăpadă perfectă peste tot. Am să mă duc în Central Park să fotografiez copiii dându-se cu săniuța, chestii foarte mundane, dar atractive. Nu există mistere, ci doar întrebări fără răspuns și amintirea oamenilor care intră și ies din viața noastră, pentru o perioadă scurtă sau lungă, și rămân doar cât le este dat. Nu putem să schimbăm căile vieții, doar să le observăm și să ne înclinăm în fața lor cu grație. Îți doresc un Crăciun cald și fericit. Hope.

Spre surprinderea ei, Finn îi răspunse după o oră, tocmai când ieșea din casă îmbrăcată de iarnă, cu aparatul foto pe braț. Auzi computerul anunțând-o: „Aveți un mesaj nou“. Se întoarse să verifice și-și scoase mănușile ca să folosească tastatura. E-mailul era de la Finn.

Ești cea mai fermecătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Aș vrea să fiu cu tine astăzi. Vreau să merg în Central Park, să mă dau cu sania cu copiii. Ia-mă cu tine. Finn. Ea zâmbi citindu-i răspunsul: latura sa copilăroasă ieșea din nou la suprafață. Nu-i răspunse, își puse mănușile la loc și ieși din casă. Nu știa ce să-i spună și ezita să se înhame la o corespondență serioasă cu el. Nu voia să se joace cu el și să-l inducă în eroare.

Găsi un taxi în fața hotelului Mercer, la mai puțin de un cvartal distanță, și dură o jumătate de oră să ajungă în Central Park. Unele străzi erau dezăpezite, însă prea puține, așa că se înainta cu greu. Șoferul o lăsă în capătul sudic al parcului, și ea intră pe lângă grădina zoologică. În cele din urmă, găsi derdelușurile pe care se dădeau copiii

cu sania; unii aveau sănii de modă veche, alții foloseau colace din plastic, iar majoritatea aveau saci menajeri legați în jurul lor de către părinți. Mamele lor îi supravegheau, încercând să se încălzească, iar tații îi împingeau la vale, ridicându-i când cădeau. Copiii țipau, râdeau și se distrau, iar ea îi fotografia discret, dând zoom pe chipurile lor pline de entuziasm și de mirare. Deodată, luând-o complet prin surprindere, scena o proiectă înapoi în timp, și o suliță îi străpunse inima, incapabilă să alunge senzația chiar dacă ar fi plecat de acolo. Simți cum lacrimile îi înțepau ochii, de data aceasta nu din cauza frigului, și fotografie membrele de gheață ale copacilor în modele abstracte, ca să-și abată gândurile – dar era inutil. Durerea care o copleșea îi tăie respirația și, într-un final, cu lacrimile arzându-i ochii, puse aparatul pe umăr, se întoarse și se îndepărtă de derdeluș. Părăsi parcul în fugă, încercând să lase în urmă fantomele pe care le văzuse acolo, și se opri din alergat abia când ajunse pe Fifth Avenue, de unde se îndreptă înapoi spre centru. Nu mai pățise așa ceva de ani buni. Când ajunse acasă, era încă zdruncinată.

Își scoase haina și rămase vreme îndelungată privind în gol pe fereastră și, când se întoarse, observă e-mailul lui Finn din acea dimineață pe ecranul computerului și îl reciti. Nu avea dispoziția sau energia de a-i răspunde. Era secată din cauza emoțiilor simțite în parc în acea după-amiază. În timp ce se îndepărta de computer, își dădu seama cu inima strânsă că era Ajunul Crăciunului, ceea ce înrăutăți situația. Făcea mereu tot ce-i stătea în putință ca să evite situațiile sentimentale de Crăciun, cu atât mai mult de când divorțase. Iar acum, după ce-i urmărise pe copii dându-se cu sania în parc, toate de câte se ferea de obicei o lovire în plin, lăsând-o fără suflare. Deschise televizorul ca să-și distragă atenția și fu imediat asaltată de colinde de Crăciun cântate de un cor de copii. Râse cu tristețe de ea însăși când închise televizorul

și se așează în fața computerului, sperând să își abată gândurile răspunzând la e-mailul lui Finn. Nu știa ce să mai facă. Noaptea se anunța lungă și tristă, ca un lanț muntos greu de urcat.

Bună. E Ajunul Crăciunului și sunt într-o stare deplorabilă, tastă ea rapid. Urăsc Crăciunul. M-a vizitat astăzi o fantomă a Crăciunurilor trecute. Aproape m-a ucis. Sper că tu și Michael vă simțiți bine. Crăciun fericit! Hope. Apăsă tasta de trimitere, însă regretă imediat ce reciti mesajul. Până și ei i se părea patetic. Dar nu mai putea face nimic.

În Londra era miezul nopții și nu se aștepta să primească vreo veste de la el până a doua zi, în caz că avea să-i scrie. Așa că tresări când auzi computerul anunțând-o că avea un mesaj nou. Era un răspuns prompt din partea lui Finn.

Spune fantomei Crăciunurilor trecute să se care și încuie ușa. Viața înseamnă viitor, nu trecut. Nici eu nu prea mă omor după Crăciun. Vreau să te revăd. Curând. Finn. Era scurt, la obiect și puțin înfricoșător. De ce voia să o vadă? De ce-și tot trimiteau mesaje? Și, mai important, de ce intrase ea în jocul lui? Habar n-avea care era răspunsul sau ce anume sperase să primească de la el.

Ea locuia în New York, iar el – în Dublin. Aveau vieți și interese diferite, iar el fusese subiectul unei ședințe foto și nimic mai mult pentru ea. Dar se tot gândea la lucrurile pe care i le spusese el la cină și la privirea lui când se uita la ea. Începea să se simtă bântuită de el, exact cuvântul folosit de el în e-mail. Se simțea puțin speriată, dar îi răspunse totuși, străduindu-se să păstreze un ton oficial și jovial. Nu voia să stârnească vreo idilă studentască prin e-mail cu el doar fiindcă era singură de Crăciun. Era perfect conștientă de faptul că ar fi o greșeală imensă. Și el nu era deloc de nasul ei, ducea o viață internațională de nabab, iar femeile mai că i se aruncau la picioare. Nu voia

să fie una dintre ele și nu avea nici un chef să concureze cu acestea.

Mulțumesc. Îmi cer scuze pentru e-mailul sentimental. Mă simt bine. Doar puțină nostalgie de sărbători. Nimic ce n-ar putea fi vindecat cu o baie fierbinte și un somn liniștit. Toate cele bune, Hope. Îi sună mai bine când îl trimise, și răspunsul lui sosi rapid, aparent deranjat.

Nostalgia de sărbători nu e ceva neobișnuit după vârsta de doisprezece ani. Și ce-i cu „Toate cele bune”? Nu fi atât de lășd! N-am de gând să te mănânc și nu sunt fantoma Crăciunurilor trecute. Bea un pahar de șampanie. Nu dă greș niciodată. Cu dragoste, Finn.

—La naiba! exclamă ea un minut mai târziu, după ce citi mesajul. „Cu dragoste“! Vezi ce-ai făcut acum? Își spusese cu glas tare, simțindu-se și mai agitată.

Hotărî să nu-i răspundă, dar îi urmă sfatul și-și turnă un pahar cu vin. E-mailul lui rămase pe monitor toată noaptea, și ea îl ignoră, dar îl reciti înainte să se culce și își spusese că nu însemna nimic. Cu toate acestea, se gândi că ar fi mai bine să nu-i răspundă și, când urcă scara către locul ei de dormit, își promise să se simtă mai bine dimineață. În timp ce se răsuci pentru a închide lumina, văzu pe perete fotografiile înfățișând-o pe tânăra balerină. Rămase cu privirea ațintită asupra lor o clipă îndelungată, apoi se băgă în pat, stinse lumina și-și îngropă fața în perne.

capitolul 5

După cum sperase, Hope se simțea mai bine când se trezi dimineață. Era Crăciunul, dar asta nu era un motiv să se poarte diferit în acea zi. Îl sună pe Paul pe iaht, singura concesie făcută sărbătorii. Paul părea să se simtă bine, deși răcise în timpul zborului din Londra, iar o răceală era periculoasă pentru el. Își urară reciproc „Crăciun fericit“, evitară subiectele sensibile și încheiară convorbirea după câteva minute. După asta, Hope scoase o cutie cu fotografii de editat pentru următoarea ei expoziție și cercetă cu atenție imaginile timp de câteva ore. Era două după-amiaza când se opri din lucru și hotărî să iasă la plimbare. Aruncă încă o privire asupra e-mailului de la Finn și închise computerul. Nu dorea să-l încurajeze sau să înceapă ceva ce nu avea să continue.

Se îmbracă și ieși. Aerul era înviorător. Trecu pe lângă oameni care mergeau în vizite și pe lângă alții care ieșeau de la hotelul Mercer, unde luaseră prânzul. Se plimbă prin SoHo și până în Village. Era o după-amiază însorită, iar zăpada depusă în ajun începea să se înmoaie. Se simțea mai bine când se întoarse în apartament și mai lucră puțin. La ora opt, își dădu seama că nu avea nimic de mâncare acasă. Se gândi să sară peste cină, dar îi era foame și, într-un final, se hotărî să meargă la cel mai apropiat fast-food, să-și ia un sendviș și niște supă. Ziua se dovedise mult mai suportabilă decât cea dinainte, și a doua zi plănuia să meargă la galeria din Upper East Side ca să vorbească despre expoziția ei. Era ușurată când își îmbracă haina, la gândul că mai trecuse cu bine un an. Se temea de Crăciun, dar, cu excepția acelui moment neplăcut din Central Park din ajun, anul acesta nu fusese

atât de rău. Și se amuză văzând șirul de curcani umpluți și gătiți, aliniați în fast-food, pregătiți pentru oricine avea nevoie de o cină instant de Crăciun.

Comandă un sendviș de curcan cu o porție de sos de merișoare și un recipient cu supă de pui. Bărbatul de la fast-food o cunoștea și o întrebă cum petrecuse Crăciunul.

– A fost bine, spuse ea zâmbindu-i, în timp ce el o privea în ochii ei violeți.

Își dădea seama după comenzile pe care le făcea că trăia singură. Și, din câte vedea, nu mânca prea mult. Era micuță și uneori părea foarte fragilă.

– Ce ziceți de o felie de plăcintă?

Ea se uită la el de parcă avea nevoie să fie pusă la îngrășat.

– De măr? Cu carne tocată? De dovleac?

Ea scutură din cap, dar luă o cutie cu înghețată din lapte de pasăre, care-i plăcuse întotdeauna. Plăti, îi mulțumi și-i ură „Crăciun fericit“, apoi plecă, ducându-și proviziile într-o pungă de hârtie maro. Spera să nu verse supa și că înghețata, atât de aproape de recipientul cald, nu se va topi totuși. Se concentra să nu verse nimic în timp ce urca treptele de la blocul ei și văzu în pragul ușii un bărbat stând cu spatele la ea, căutând cu atenție un nume la interfon. Se aplecase pentru a vedea mai bine numele în lumina slabă, și ea stătea în spatele lui, așteptând să deschidă ușa cu cheia, când el se întoarse, și ea rămase cu privirea fixată asupra lui, cu gura căscată. Era Finn, care purta un fes negru împletit, jeanși și o haină greoaie de lână, neagră, și care zâmbi când o văzu, iar fața i se lumină toată.

– Ei bine, asta îmi ușurează cu mult situația. Începeam să orbesc încercând să citesc numele. Mi-am pierdut ochelarii în avion.

– Ce faci aici? Întrebă ea surprinsă.

Era încremenită.

–Nu mi-ai răspuns la ultimul e-mail, așa că m-am gândit să vin încoace, să aflu de ce.

Părea relaxat și în largul lui în vreme ce stăteau de vorbă pe treptele din fața ușii, și pe Hope o apucă tremuratul când el îi luă punga din brațe. Nu știa de ce venise, dar o băga în sperieți. Părea un gest prea îndrăzneț, care o neliniștea.

–Ai grijă să nu verși supa, spuse ea, neștiind ce să mai adauge. Vrei să urci?

Altă variantă nu mai avea. Nu putea să treacă pe lângă el și să se ducă acasă, lăsându-l în pragul ușii.

–Mi-ar face plăcere, răspunse el zâmbind, dar Hope nu-i întoarse zâmbetul.

Se simțea panicată stând de vorbă cu el pe treptele din fața clădirii în care locuia. Intrase în lumea ei fără vreo invitație, permisiune sau avertisment. Apoi el o privi cu blândețe. Își dădea seama că era supărată.

–Ești supărată pe mine că am venit? întrebă îngrijorat, în timp ce vântul îi flutura părul.

–Nu. Pur și simplu, nu înțeleg de ce.

Părea înfricoșată.

–Oricum trebuie să mă întâlnesc cu agentul meu și să vorbesc cu editorul. Și, ca să fiu sincer, voiam să te văd. De când ai plecat, mă gândesc întruna la tine. Nu știu de ce, dar nu mi te pot scoate din minte.

Ea zâmbi și deschise ușa din față, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă la fast-food să mai ai ceva de mâncare. Nu era sigură dacă ar fi cazul să se simtă flatată sau supărată pe el fiindcă îi invadase intimitatea, fără a o întreba mai întâi. Era impulsiv și plin de farmec, cum fusese și când se întâlniseră. Îi venea greu să rămână supărată pe el, și reacția ei inițială de frică începu să se risipească în timp ce urcară scările.

Fără să mai adauge ceva, îl conduse în apartamentul ei și deschise ușa. Merse în bucătărie, să lase mâncarea

și să salveze înghețata înainte să se topească, apoi se întoarse să-l privească. El se uita la fotografiile de pe pereți.

– E cea mai frumoasă balerină pe care am văzut-o vreodată, spuse el, studiind îndeaproape fiecare fotografie și apoi uitându-se la ea cu o încruntătură intrigată. Seamănă cu tine. Ești tu când erai mică?

Ea scutură din cap și îl pofti să ia loc. Îi oferi un pahar cu vin, dar el refuză. Aruncă o privire în jur, la decorul sobru, dar îmbietor, în timp ce ea aprinse lumânările și se așeză pe o canapea vizavi de el, cu o expresie gravă pe chip.

– Sper că nu te-ai simțit obligat să vii din cauza celor scrise de mine, spuse ea încet, simțindu-se încă incomod să-l vadă în apartamentul ei.

Se învinovăța că-l indusese în eroare sau îl încurajase, deși nu credea că făcuse asta.

– Păreai tristă. Și mi-era dor de tine, deși nu știu de ce, spuse el cu sinceritate. Oricum trebuia să vin în New York la un moment dat, așa că am hotărât că e un moment la fel de bun ca oricare altul, înainte să termin cartea și să o încep pe următoarea. Altfel, n-aș mai fi reușit decât peste multe luni. Și eu eram trist fiindcă Michael a plecat în dimineața asta, mai devreme decât era planificat. Nu te supăra. Nu am venit să te forțez să faci nimic din ce nu vrei.

Ea știa că o mulțime de femei ar fi fost disponibile pentru el dacă le-ar fi vrut. Pur și simplu, nu înțelegea ce voia de la ea. Se oferi să împartă sendvișul cu el, dar el zâmbi și scutură din cap. Fusesse un gest incredibil de impulsiv să vină așa pe nepusă-masă, și Hope nu se putea hotărî dacă să se simtă flatată sau înfricoșată. Cel mai probabil, ambele variante.

– Nu mi-e foame. Am primit o masă generoasă în avion, dar îți țin companie cât mănânci.

Se simțea stupid să mănânce un sendviș în fața lui dacă el nu mânca nimic, așa că îl lăsa deoparte, iar el împărți cu ea supa și înghețata. Până să ajungă la înghețata din lapte de pasăre, râdea deja de poveștile pe care i le spunea și începuse să se relaxeze, în ciuda vizitei neașteptate din partea unui bărbat pe care abia îl cunoștea. Era ciudat să-l vadă acolo, întins pe canapea și simțindu-se în largul lui în apartamentul ei.

Tocmai terminau înghețata, când o întrebă din nou despre balerină.

– De ce am impresia că ești tu?

Era ciudat, mai ales fiindcă balerina din fotografii era blondă, iar părul lui Hope era foarte închis la culoare. Dar exista o asemănare între ea și tânăra dansatoare, ceva familiar. Ea inspiră adânc și îi împărtăși ceva ce nu plănuse:

– E fiica mea, Camille.

Ca răspuns la cuvintele ei, el rămase încrămențit.

– M-ai mințit, zise el, părând jignit. Ai spus că nu ai copii.

– Nu am, replică Hope încet. A murit acum trei ani. Avea nouăsprezece ani.

El păstră tăcerea un timp îndelungat, la fel ca Hope.

– Îmi pare nespun de rău, spuse el, părând zdruncinat.

Se întinse ca să-i atingă mâna, și ea îl privi adânc în ochi.

– Nu-i nimic.

Își repetă în tăcere: „Asta a fost atunci, asta e acum“, așa cum o învățaseră călugării în Tibet.

– Te obișnuiești după o vreme.

– Era o fată frumoasă, spuse el, uitându-se din nou la fotografii și apoi la Hope. Ce s-a întâmplat?

– Era la facultate, la Dartmouth, unde a predat tatăl meu când eram mică. El nu mai trăia atunci. M-a sunat într-o dimineață. Era răcită și părea foarte bolnavă.

Colega ei de cameră a dus-o la infirmerie, de unde m-au sunat o oră mai târziu. Avea meningită. Am vorbit cu ea și părea să se simtă groaznic. M-am urcat în mașină să merg la ea. Eram în Boston, și Paul a mers cu mine. A murit cu o jumătate de oră înainte să ajungem noi. N-au putut să facă nimic pentru a o salva. Pur și simplu, așa a fost să fie.

Lacrimile îi curgeau încet pe obraji în timp ce rosti ultimele cuvinte și, când Finn o privi, pe chip avea o expresie de resemnare. El părea devastat de cele auzite.

— Dansa vara cu Baletul din New York. Se gândise să renunțe la facultate și să se dedice dansului, dar a reușit să le facă pe amândouă. Voiau să o angajeze imediat ce ar fi absolvit, sau chiar înainte, dacă ar fi vrut ea. Dansa minunat. Apoi, ca un gând întârziat, adăugă: Îi spuneam Mimi. Glasul lui Hope era aproape o șoaptă. Mi-e cumplit de dor de ea. Moartea ei l-a distrus pe tatăl său. A fost ultima picătură pentru el. Era deja bolnav de câțiva ani și bea mult pe ascuns. A fost beat trei luni după ce a murit. Unul dintre vechii lui colegi de la Harvard a pus la cale o intervenție și l-a internat într-un spital, unde s-a lăsat de băut. Dar apoi a hotărât că nu mai poate rămâne înșurat cu mine. Poate că-i aminteam prea mult de Mimi și de pierderea suferită. Și-a vândut afacerea, a cumpărat o barcă și m-a părăsit. A spus că nu voia să aștept ca el să moară, că meritam mai mult de atât. Dar adevărul e că amândoi am fost atât de devastați de moartea lui Mimi, încât căsnicia noastră s-a destrămat. Am rămas buni prieteni, dar, de fiecare dată când ne vedem, ne gândim la ea. El a înaintat actele de divorț, și eu am plecat în India. Încă ne iubim, dar cred că pe ea o iubeam mai mult. După asta, n-a mai rămas mare lucru din căsnicia noastră. Când Mimi a murit, cred că, într-un fel, am murit și noi. Paul nu mai e persoana care era și poate că nici eu nu mai sunt. E greu să scapi întreg din așa ceva. Deci asta e, spuse

ea cu tristețe. Nu am vrut să-ți zic în Londra. De obicei, nu povestesc oamenilor despre ea. E prea trist. Viața mea e foarte diferită fără ea, ca să nu spun mai mult. Numai munca mi-a mai rămas. Altceva nu mai este. Și îmi place ceea ce fac, așa că mă ajută.

–Dumnezeule! exclamă Finn, cu ochii în lacrimi.

Hope își dădu seama că se gândise la propriul copil când ea îi spusese povestea fiicei sale.

–Nici nu-mi pot închipui cum a fost. Cred că aş fi murit.

–Aproape că s-a întâmplat și asta, spuse Hope.

El se așeză lângă ea pe canapea și o cuprinse pe după umeri. Hope nu se împotrivi. O ajuta să-l simtă aproape. Nu-i plăcea să vorbească despre asta și rareori o făcea, deși privea fotografiile de pe pereți în fiecare seară și încă se gândea la ea tot timpul.

–M-a ajutat timpul petrecut în India. Iar în Tibet am găsit o mănăstire minunată, Ganden, unde am avut un profesor extraordinar. Cred că m-a ajutat să accept moartea ei. Nu prea ai de ales.

–Și fostul tău soț? Cum se descurcă acum? S-a reapucat de băut?

–Nu, nu mai bea. A îmbătrânit enorm în ultimii trei ani și e mult mai bolnav, așa că e greu să-ți dai seama dacă e din cauza lui Mimi sau a bolii. E cât se poate de fericit pe barca lui. Când m-am întors din India, am cumpărat apartamentul acesta, dar călătoresc mult, așa că, în cea mai mare parte a timpului, sunt plecată. Nu-mi trebuie multe. Nimic nu mai are sens fără Mimi. Era centrul vieții mele, și, după ce a murit, amândoi ne-am simțit pierduți.

Experiența dureroasă se vedea în lucrările ei. Simțea o legătură profundă cu suferința umană, care devenea limpede în fotografiile pe care le făcea.

–Ești destul de tânără ca să te recăsătorești și să faci alt copil, spuse Finn cu blândețe, neștiind cum să o aline.

Cum consolezi o femeie care și-a pierdut singurul copil? Ceea ce-i spusese era atât de covârșitor, încât habar nu avea cum să o ajute. Era șocat de povestea auzită. Hope își șterse ochii și zâmbi.

– Teoretic, sunt încă tânără, dar e puțin probabil și nu prea văd rostul. Nu mă văd recăsătorită și nu am mai ieșit la o întâlnire de când am divorțat. Nu am cunoscut pe nimeni cu care să vreau să ies și nici nu eram pregătită. Suntem divorțați de doar doi ani, și ea a murit de trei. Am pierdut prea multe deodată. Și, până voi găsi pe cineva, dacă găsesc, voi fi prea bătrână. Acum am patruzeci și patru de ani. Cred că a cam trecut vremea mea de făcut copii sau, oricum, va trece în curând. Oricum, n-ar fi același lucru.

– Nu, bineînțeles că nu, dar mai ai o viață lungă înaintea ta. Nu o poți trăi singură, de fapt, n-ar trebui. Ești o femeie frumoasă, Hope, și plină de viață. Nu poți închide ușa de pe acum.

– Ca să fiu sinceră, nici nu prea mă gândesc la asta. Încerc să n-o fac. Mă trezesc în fiecare dimineață și înfrunt ziua. Pentru asta e nevoie de mult efort. Și îmi folosesc toată energia în munca mea.

Se vedea. Apoi, fără nici un cuvânt, el o îmbrățișă. Voia să o protejeze de toată suferința din viața ei. Se simțea surprinzător de confortabil în îmbrățișarea lui liniștită. Nu mai făcuse nimeni asta de ani de zile. Nici nu-și amintea de ultima dată când fusese îmbrățișată. Deodată, se simți bucuroasă că venise. Abia îl cunoștea, dar prezența lui aici părea un dar.

Finn o ținu în brațe vreme îndelungată. La un moment dat, Hope ridică privirea spre el și îi zâmbi. Era plăcut să stea așa cu el, fără să vorbească. Apoi, el îi dădu ușor drumul, și ea se duse să-și pregătească un ceai și să-i toarne un pahar cu vin. El o urmă în bucătărie și mai mâncă niște înghețată. Îi oferă și ei, dar ea scutură din

cap, apoi se întrebă dacă lui îi era foame. Era târziu pentru el. De fapt, în Londra era miezul nopții.

– Vrei niște ouă? Numai asta am.

– Știu că sună ciudat, spuse el cu sfială. Dar aş vrea niște mâncare chinezească. Sunt lihnit. Există vreun local chinezesc prin apropiere?

Era seara de Crăciun și majoritatea restaurantelor se închiseseră, dar unul chinezesc din apropiere rămânea deschis până târziu. Se oferă să sune. Era deschis, dar nu făceau livrări.

– Vrei să mergem acolo? întrebă ea, iar el încuviință din cap.

– Ești de acord? Dacă te simți obosită, pot să mă duc singur, deși mi-ar plăcea să vii cu mine.

Ea îi zâmbi, și el o cuprinse din nou cu brațul pe după umeri. Amândoi aveau senzația că se petrecuse ceva important între ei în seara aceea.

Se îmbrăcară după câteva minute și ieșiră. Era deja aproape unsprezece seara și afară se lăsase gerul. Se grăbiră de-a lungul străzii pe care se găsea restaurantul chinezesc. Era încă deschis și înăuntru erau surprinzător de mulți clienți. Locul era luminat și foarte animat și mirosea a mâncare chinezească. În bucătărie se auzeau oameni strigând, și Finn rânji când se așezară.

– Exact asta îmi doream.

Părea fericit și relaxat, la fel ca ea.

Cum Hope cunoștea meniul, comandă pentru amândoi. Mâncarea sosi rapid și se puseră pe înfulecat. Descoperi cu surprindere că era la fel de înfometată ca el. Erau lihniți, fiindcă mâncară aproape tot din farfurii și vorbiră despre lucruri mai superficiale decât până atunci. Nici unul dintre ei nu mai pomeni de Mimi, deși amândoi se gândeau la ea. Sporovăiră în timp ce luară cina, și toată lumea din jurul lor părea veselă. Pentru unii, era sfârșitul perfect al unei zile de Crăciun.

– E mai amuzant decât să mănânci curcan, chicoti Hope când luă ultima bucată de carne de porc, în timp ce Finn dădea gata creveții, zâmbind.

– Da, așa e. Mulțumesc că ai venit cu mine.

Se uită la ea cu blândețe. Era profund mișcat de experiența prin care trecuse ea. Îi părea mai vulnerabilă acum și foarte singură.

– Apropo, unde ai să stai? întrebă ea dezinteresată.

– De obicei, stau la Pierre, zise el, lăsându-se pe spate în scaun.

Era sătul și fericit când îi zâmbi.

– Dar de data asta am închiriat o cameră la Mercer, fiindcă e aproape de tine.

Chiar venise la New York ca să o vadă. Simțea mai multă presiune decât și-ar fi dorit, dar în clipa aceea nu-i păsa. Se simțea minunat cu el. Și, cumva, faptul că el era acolo i se părea firesc. Abia se cunoscuseră, dar se simțea profund legată de el, acum că știa totul despre Mimi.

– E un hotel drăguț, spuse ea, încercând să pară relaxată în privința faptului că urma să stea atât de aproape de ea.

Era în continuare puțin uimită de prezența lui acolo.

– Puțin îmi pasă de cameră, zise el ușor mâhnit. Voiam doar să te văd. Mulțumesc că nu te-ai supărat că am apărut pe neașteptate.

– Trebuie să recunosc, e un gest destul de radical. Își aminti cât de uimită fusese când îl văzuse în fața blocului. Dar și drăguț, în același timp. Nu cred că a bătut vreodată cineva atâta drum ca să mă vadă.

Îi întoarse zâmbetul în timp ce chelnerul le aduse plăcințele cu răvaș și nota. Râse când își citi răvașul și i-l înmână.

– „Să te aștepti la vizita unui prieten.“

El râse zgomotos, apoi i-l citi pe al lui:

– „Vei primi în curând vești bune.“ Îmi plac. De obicei, nimeresc ceva de genul: „Un dascăl e un om înțelept“. Sau: „Ar fi de preferat să-ți iei mâine hainele de la spălătorie“

– Da, și eu, zise ea și râse din nou.

Se întoarseră agale până la blocul ei, iar el o conduse până la ușă. Își lăsase geanta la hotel înainte să vină să o vadă. Era deja aproape unu dimineața, șase în Londra, și începea să simtă oboseala.

– Mulțumesc mult că ai venit, Finn, spuse ea blând, și el îi zâmbi și o sărută pe obraz.

– Mă bucur că am venit. Și mi-a plăcut cina noastră de Crăciun. Va trebui să facem o tradiție din a mânca mâncare chinezească în loc de curcan. Te sun dimineață, promise el.

Hope descuie ușa și intră în clădire, îi făcu semn cu mâna și îl urmări cum se îndrepta spre hotel. Se mai gândea la el în vreme ce urca scările. Fusese o seară încântătoare și un cadou complet neașteptat. Cu siguranță, era ceva neobișnuit pentru ea.

Se dezbrăca în momentul când auzi computerul anunțând-o că avea un mesaj. Merse să-l citească – era de la Finn.

Mulțumesc pentru o seară minunată. Cel mai frumos Crăciun al meu și primul împreună. Vise plăcute.

De data asta, se așeză în fața computerului și răspunse. Se simțea puțin copleșită și nu știa ce să creadă. Și eu m-am simțit minunat. Mulțumesc că ai venit. Ne vedem mâine.

În timp ce se ridica de la computer, aruncă o privire fotografiilor cu Mimi. Era bucuroasă că-i povestise lui Finn despre ea. Într-un fel ciudat, cel puțin pentru câteva minute, parcă o simțise alături de ea. Ar fi avut douăzeci și doi de ani acum și încă îi venea greu să creadă că nu mai era. E straniu cum oamenii intră în viața ta și pleacă, apoi vin alții când te aștepți mai puțin. Deocamdată,

Finn era o binecuvântare neașteptată. Indiferent ce avea să se întâmple, era recunoscătoare că petrecuse seara de Crăciun cu el. Era încă uimită că venise. Se hotărî să nu-și mai facă griji în privința asta, ci doar să se bucure de timpul petrecut împreună.

capitolul 6

Finn o sună a doua zi dimineată și o invită să ia micul dejun la Mercer. Nu avea nimic important de făcut și fu încântată să-l revadă. O aștepta în hol și arăta la fel de chipeș ca în Londra. Purta un pulover negru cu guler pe gât și jeanși, iar părul negru îi era proaspăt pieptănat. Părea treaz de-a binelea și recunoscuse că se trezise de câteva ore și se plimbase prin cartier în zorii zilei. Încă funcționa după ora londoneză.

Hope comandă ouă Benedict, iar Finn – gofre. Spuse că le simțise lipsa în Europa, unde nu se făceau la fel. Aluatul era diferit, și în Franța se serveau cu zahăr pe deasupra. Turnă sirop de arțar peste ele, iar Hope râse de el. Le înecase în sirop, dar păru extaziat când mușcă dintr-una.

–Ce planuri ai pentru azi? o întrebă în vreme ce își beau cafeaua.

–Voiam să mă duc până la galeria unde am expuse câteva dintre fotografiile făcute în India. Vrei să mergi cu mine?

–Mi-ar face plăcere. Vreau să văd expoziția.

După micul dejun luară un taxi până în suburbii și el rămase extrem de impresionat când văzu fotografiile. Erau frumos expuse într-o galerie mare, prestigioasă. După aceea se plimbară pe Madison Avenue și în Central Park, prin zăpada încă albă. În restul orașului, începuse să se topească, dar în parc încă era imaculată.

El o întrebă despre India, apoi vorbiră despre călătoriile ei în Tibet și în Nepal. Se opriră la taraba unui anticar în drum spre parc și găsiră una dintre primele lui cărți. Hope voia să o cumpere, dar el nu o lăsă, spunându-i că nu era una dintre preferatele sale. Apoi vorbiră despre

munca lui, despre agenții și despre carierele lor. El era impresionat de numărul ei de expoziții de la muzee, iar ea – de premiul literar pe care-l câștigase el. Se admirau mult unul pe celălalt și păreau să aibă multe în comun. Când ieșiră din parc, el o luă la o plimbare cu trăsura trasă de cal. Amândurora li se păru caraghios și amuzant când se înveliră cu pătura și chicotiră ca doi copii.

Când plimbarea luă sfârșit, era vremea prânzului, și el o duse la restaurantul La Grenouille, un local foarte șic, unde mâncarea era delicioasă. Lui Finn îi plăcea să mănânce bine, dar Hope sărea adesea peste mese. După aceea, se întoarseră agale în centru, pe Fifth Avenue, și, așa cum făcea Hope adesea, merseră pe jos până în SoHo. Erau amândoi obosiți, dar petrecuseră împreună o zi minunată. Finn o conduse până în fața blocului, și ea îl invită sus, dar el preferă să se întoarcă la hotel și să tragă un pui de somn.

– Vrei să luăm cina împreună sau ai altceva de făcut? Nu vreau să-ți acaparez tot timpul, spuse el prevenitor, deși venise în New York tocmai pentru asta.

– Mi-ar plăcea, dacă nu te-ai săturat de mine, răspunse ea zâmbind firav. Îți place mâncarea thailandeză?

El încuviință din cap entuziasmat, și ea sugeră un local care-i plăcea, din East Village.

– Vin să te iau la opt, promise el și o sărută pe creștet.

Hope se întoarse în apartament, iar Finn – la hotel. Și, deși încercă să se abțină, se gândi la el în următoarele ore. Era o companie nespus de plăcută, un interlocutor interesant și, deodată, o prezență copleșitoare. Nu știa ce să înțeleagă din asta sau dacă ar trebui să încerce să clarifice situația.

Ea purta pantaloni gri și un pulover roz când veni să o ia. Băură un pahar de vin înainte să iasă. El nu mai făcu nici o observație cu privire la fotografiile în care apărea Mimi, dar admiră alte lucrări de-ale lui Hope. Voia

să meargă a doua zi la Muzeul de Artă Modernă ca să-i vadă lucrările mai vechi.

—Ești singurul fotograf pe care-l cunosc și ale cărui lucrări sunt expuse în muzee, spuse el cu admirație fățișă.

—Și tu ești singurul autor pe care-l cunosc care a câștigat National Book Award și a fost înnobilat, spuse ea cu aceeași mândrie. Apropo, nu-ți spun niciodată „Sir Finn“. Ar trebui?

—Doar dacă vrei să-ți râd în față. Încă mă simt ciudat când mă prezint astfel. Deși a fost destul de interesant să o cunosc pe regină.

—Pun pariu.

Ea zâmbi larg și scoase o cutie cu fotografii făcute în Tibet, pe care-i promisese să i le arate. Fotografiele erau uimitoare, și Hope i-i indică pe câțiva dintre preaiubiții ei călugări.

—Nu știu cum de-ai reușit să nu vorbești o lună. Eu n-aș putea, recunosc el. Probabil nici măcar o zi.

—A fost fantastic. De fapt, mi-a venit chiar greu să vorbesc din nou după ce am plecat de acolo. Orice începeam să spun, mi se părea lipsit de importanță și prea mult. Chiar te face să cumpănești bine ceea ce ai de zis. S-au purtat minunat cu mine acolo. Mi-ar plăcea să mă întorc într-o zi. Le-am promis că voi reveni.

—Mi-ar plăcea să vizitez mănăstirea, dar nu și dacă trebuie să mă abțin să vorbesc. Cred că aș putea să scriu în loc.

—Am ținut un jurnal cât am stat acolo. Când nu vorbești, ai timp să meditezi cu adevărat.

—Presupun, spuse el simplu.

Ea îl întreabă unde a locuit în New York când era mic.

—În Upper East Side, răspunse el. Clădirea nu mai există. Au demolat-o cu mulți ani în urmă. Iar apartamentul în care am locuit cu Michael se afla pe East 79th. Era destul de mic. Asta înainte să am succes cu cărțile.

Ne-a mers greu o vreme, spuse fără să se jeneze. Când au murit părinții mei, cheltuiseră aproape toți banii familiei. Erau cam răsfățați. Mai ales mama. Casa din Irlanda aparținea familiei ei și, cum nu au existat moștenitori de sex masculin, au vândut-o. Mă bucur că am recuperat-o. Ar fi frumos să-i revină lui Michael într-o zi, deși mă îndoiesc că ar vrea să trăiască în Irlanda, doar dacă nu cumva se face scriitor.

Finn rânji la acest gând, și Hope zâmbi. Irlanda era vestită pentru politica ei de nonimpozitare a scriitorilor. Cunoștea mai mulți scriitori care se mutaseră acolo. Oferta era irezistibilă.

Plecară apoi la restaurantul thailandez, și masa fu excelentă. În timp ce mâncau, Finn o întreabă ce planuri avea pentru Anul Nou.

– Aceleași ca în fiecare an, replică ea rânjind. Mă culc la zece seara. Nu-mi place să ies de Anul Nou. Toată lumea e nebună și beată. E o noapte numai bună să stai acasă.

– Anul ăsta trebuie să găsim ceva mai bun, insistă Finn. Nici eu nu mă dau în vânt după asta, dar trebuie măcar să încerci. Ce-ar fi să facem ceva absolut ridicol, cum ar fi să mergem în Times Square și să urmărim cum cade mingea luminoasă de cristal? Am văzut doar la televizor, deși îmi închipui că e cumplit de aglomerat.

– Ar putea fi amuzant de fotografiat, spuse ea, adâncită în gânduri.

– Atunci să mergem! Dacă nu ne place, ne întoarcem acasă.

Ea râse, chibzuind un pic, apoi consimți.

– Atunci așa rămâne, confirmă el, părând mulțumit.

– Cât timp rămâi în New York? întreabă ea, după ce terminară de mâncat.

—Nu m-am hotărât încă. Aș putea să rezolv câte ceva cu editorul meu înainte să mă întorc. Apoi o privi cu atenție. Restul depinde de tine.

Ea simți un fior de teamă șira spinării. Nu știa ce să-i răspundă când spunea astfel de lucruri, și nu se întâmpla pentru prima dată. Faptul că știa că venise la New York ca să o vadă era o responsabilitate copleșitoare și totodată un dar. Tocmai termina desertul, când el o privi de pe partea cealaltă a mesei și făcând-o să i se taie respirația când îi spuse:

—Cred că mă îndrăgostesc de tine, Hope.

Și-ar fi dorit ca el să nu fi rostit acele cuvinte și nu avea nici cea mai mică idee cum să-i răspundă. „Dă-mi de știre când ești sigur?“ „Nu te prosti?“ „Și eu?“ Nu știa încă ce simțea pentru el, însă îl plăcea mult. De asta era sigură. Dar ca prieten sau ca bărbat? Era prea devreme să-și dea seama.

—Nu trebuie să spui nimic, o liniști el, citindu-i gândurile. Voiam doar să știi ce simt.

—Cum îți poți da seama atât de repede? întrebă ea, părând îngrijorată.

Totul părea se miște prea repede. Se întrebă dacă iubirea mai apărea astfel la vârsta lor.

—Pur și simplu știu, răspunse el simplu. N-am mai simțit niciodată așa ceva. Și știu că e prea repede. Dar poate că uneori se întâmplă așa, când e pe bune. Cred că, la vârsta noastră, știi ce vrei, cine ești și ce simți. Știi când ai găsit persoana potrivită pentru tine. Nu e obligatoriu să dureze mult. Suntem adulți, am făcut greșeli. Nu suntem inocenți.

Hope nu voia să-i spună că avea mult mai multă experiență decât ea, dar el oricum știa asta. Își dădea seama. Fusesse căsătorită aproape jumătate din viața ei și era singură de numai doi ani.

–Nu trebuie să te simți presată din cauza sentimentelor mele, Hope, continuă el. Avem tot restul vieții să ne lămurim cu asta – sau cât timp vrei tu.

Trebuia să recunoască, era cuceritor. Era ceva cu totul diferit față de relația ei cu Paul. Finn era mai nebunatic, mai creativ, întreaga lui existență era lipsită de constrângeri. Paul fusese extrem de disciplinat în toate privințele și foarte implicat în munca lui. Finn părea mai angajat în viață și în lume. Iar lumea lui era mai largă, lucru care o atrăgea nespus. Și lumea ei se lărgise mult în ultimii ani. Privea cu mai multă deschidere oamenii noi, locurile noi, ideile noi, precum mănăstirea din Tibet și ashramul din India, unde nu s-ar fi gândit niciodată să se ducă înainte să-i piardă pe Mimi și pe Paul.

După cină, se întoarseră pe jos acasă la ea, și de data aceasta el urcă să bea ceva. Era stresată că avea să încerce să o sărute – lucru pentru care nu era încă pregătită –, dar nu o făcu. Era relaxat, dar rămânea un gentleman și îi respecta limitele. Și el își dădea seama că nu era pregătită să accepte mai multe decât făceau deja: se plimbau, discutau, ieșeau să mănânce în oraș, începeau să se cunoască. De aceea venise să o vadă și exact asta voia. Iar ea simțea că nimeni nu-i mai fusese atât de devotat la scurt timp după ce se cunoscuseră. Paul nu fusese așa la începutul relației lor, era prea ocupat și cu șaisprezece ani mai în vârstă, ceva cu totul diferit. Ea și Finn aveau aproape aceeași vârstă, erau din aceeași generație și aveau multe interese comune. Dacă ar fi făcut o listă cu ceea ce își dorea de la un bărbat, Finn le avea pe toate. Dar nu-și dorise pe nimeni de la Paul încoa. Iar acum Finn era aici, o prezență copleșitoare. Și îl cunoștea de numai o săptămână. Până acum, fusese o săptămână foarte intensă și petreceau mult timp împreună.

A doua zi meraseră la MoMa, iar într-a treia, la Muzeul Whitney. Luară masa la toate restaurantele preferate ale

ei și ale lui. Finn se întâlnește cu agentul lui ca să vorbească despre contractul pentru o nouă carte. Spre uimirea ei, îi fu dor de el cât lipsi. În rest, era cu ea în fiecare minut, cu excepția nopților, când o lăsa în apartamentul ei. Încă nu o sărutase, dar repetase faptul că se îndrăgostea de ea. Ea doar îl privise cu o expresie de neliniște. Dacă se juca cu ea? Dar și mai înfricoșător era gândul că era posibil să nu glumească. Dacă totul era adevărat? Ce s-ar întâmpla? El trăia în Irlanda, și ea – în New York. Dar nu-și permitea încă să se gândească la asta. Era prea curând. Pur și simplu, nu avea logică. Numai că până și Hope știa că nu era așa. Era chiar foarte logic, pentru amândoi. Ea se putea muta oriunde și amândoi știau asta. La fel și el. Era o situație ideală. Păreau perechea perfectă.

Hope nu-i spuse agentului ei, Mark Webber, ce se întâmpla când acesta o sună. Și nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i împărtășească vestea. Mark era cel mai apropiat prieten al ei și o plăcea și pe soția lui. O invită la ei la cină, dar ea refuză. Nu voia să-i spună că Finn venise în oraș ca să o vadă. Știa că Mark ar fi șocat sau cel puțin surprins și probabil exagerat de protector și de suspicios. Voia să-și petreacă seara cu Finn. Așa că susținu că era prea ocupată cu niște lucrări noi, și Mark promise să o sune din nou săptămâna viitoare, sfătuind-o să nu muncească prea mult.

De Anul Nou, așa cum stabiliseră cu câteva zile în urmă, Hope și Finn merseră în Times Square. Își luă cu ea vechiul aparat, pentru fotografii alb-negru. Ajunseră acolo în jur de unsprezece și își croiră drum cu iscusință prin mulțimea care aștepta de ore în șir. Personajele din jurul lor erau extraordinare, și Finn se delecta urmărind totul prin ochii ei. Se distrau de minune.

La miezul nopții, mingea căzu din vârful unui stâlp, cu luminile scânteind înăuntru, și toată lumea țipă și ovaționa. Vedeai prostituate și traficanți de droguri, turiști

și studenți din alte orașe, umanitatea în diversele ei forme, peste tot în jurul lor. Era atât de preocupată să îi fotografieze la miezul nopții, încât tresări când Finn îi dădu ușor camera la o parte și o strânse în brațe. Înainte să-și dea seama ce se întâmpla, o sărută și uitară de tot. Singurul lucru de care era conștientă – și de care își aminti ulterior – era că Finn o săruta și se simțea absolut în siguranță și protejată în brațele lui, dorindu-și ca sărutul să nu se sfârșească niciodată. Când îl privi apoi în ochi, uimită, știu că și ea se îndrăgostea de el. Era începutul perfect al unui nou an. Și poate al unei noi vieți.

capitolul 7

Finn rămase la hotelul Mercer următoarele două săptămâni. Se întâlnește cu agentul și cu editorul lui, înregistrează două interviuri și petrece cât mai mult timp cu Hope. Era mereu prezent, mereu dispus să-și modifice programul pentru ea și voia să petreacă fiecare clipă împreună. Hope era speriată de ritmul rapid în care se dezvoltă relația lor, deși nu făcuseră încă dragoste. Însă îi plăcea compania lui. Se simțea sfâșiată între conștientizarea faptului că pentru el era posibil să fie doar o chestie trecătoare și dorința de a crede că era ceva real și de a-și permite să fie vulnerabilă în fața lui. El era atât de deschis, de bun, de iubitor și de atent și se simțeau atât de bine împreună, încât era imposibil să-i rezisti. Făcea orice pentru ea și încerca prin orice mijloace imaginabile să o mulțumească, cu o miriadă de gesturi atente. Îi cumpăra flori, ciocolată, cărți. Se lăsa din ce în ce mai mult purtată de valul de emoții cu care o învăluisese el. Într-o după-amiază, când se întorceau în centru după o plimbare lungă și mergeau prin Washington Square Park, după trei săptămâni în care fuseseră mereu împreună, Finn rosti ceva care o făcu să se oprească brusc.

—Știi ce e asta, nu? întrebă el pe un ton serios, în timp ce ea își ținea mâna sub brațul lui.

Vorbiseră despre arta Renașterii și frumusețea Galeriei Uffizi din Florența, despre care aflaseră că le plăceau amândurora, iar Finn era un adevărat cunoscător. Avea multe interese și numeroase talente, la fel ca Hope. Păreau perechea perfectă din multe puncte de vedere. Iar el era, de departe, unul dintre cei mai interesanți bărbați pe care-i cunoscuse și cel mai atent. Era cu adevărat

prințul chipeș și totodată iubitor la care visa orice femeie. O întreba despre toate lucrurile care contau pentru ea și pe care le voia și erau mereu surprinși să descopere că le plăceau amândurora multe dintre ele. Era, într-un fel, imaginea reflectată a sufletului ei.

—Ce e? întrebă ea zâmbindu-i, cu o privire tandră.

Nu mai existau dubii, se îndrăgostea de el, deși îl cunoștea de doar câteva săptămâni. Nu i se mai întâmplase niciodată. Nici măcar cu Paul. Relația ei cu Finn evolua cu viteza sunetului. „Orice ar fi, e minunat. Nu caut calul de dar la dinți.” Avea impresia că, dacă ar vorbi cu cineva despre relația care se înfripa între ei, nimeni nu ar înțelege-o și i-ar spune să se gândească bine înainte de a se implica. Nu se grăbea, dar, în același timp, avea senzația că era vorba despre un bărbat și o situație în care putea avea încredere. Nu se îndoia. Nu avea nici un motiv. Știa cine era, și latura lui sensibilă ascunsă o emoționa nespus.

—E o fuziune, spuse el încet. Când doi oameni devin unul.

Ea îl privi cu o expresie întrebătoare, speriată de cuvânt, și îl rugă să explice.

—Câteodată, când oamenii se îndrăgostesc, explică el, sunt atât de apropiați și atât de potriviți unul pentru altul, încât se armonizează și nu-ți mai dai seama care e unul și care celălalt. Fuzionează și nu pot trăi unul fără celălalt.

Suna cam înfricoșător pentru ea și nu se gândise la asta. Ea și Paul avuseseră o căsnicie bună până când el se îmbolnăvise și Mimi murise, dar nu „fuzionaseră” niciodată și nu deveniseră o singură persoană. Erau doi oameni foarte distincți, cu personalități, nevoi și gânduri diferite. Și asta funcționase foarte bine în cazul lor.

—Nu cred că sunt de acord cu tine, spuse ea încet. Cred că poți fi îndrăgostit și ca o persoană distinctă, unul lângă altul, fiecare un întreg și adăugând câte ceva

celuilalt sau completându-l pe cel de lângă tine, fără „fuziona“ sau a deveni unul. Asta nu-mi sună sănătos, spuse ea cu sinceritate. Nu e tocmai ce-mi doresc, adăugă ferm. Vreau să fiu o persoană întreagă, individuală și să iubesc persoana întreagă care ești tu, Finn. Nu trebuie să fim unul. Altfel, am pierde o parte importantă din noi înșine, care ne face ceea ce suntem.

Finn păru dezamăgit de cele spuse de ea. Era prima dată când nu erau de acord.

– Eu vreau să fiu o parte din tine, zise el cu tristețe. Am nevoie de tine, Hope. A trecut doar puțin timp, dar deja simt că ești o parte din mine.

Tot nu suna bine pentru ea, deși era flatant și însemna că o iubea. Îi dădea o senzație de claustrofobie și îi suna mult prea extrem, mai ales fiindcă se întâmpla așa de rapid. Abia de se cunoșteau. Cum puteau să fuzioneze într-o singură persoană? Și de ce și-ar dori asta? Amândoi munciseră din greu ca să ajungă cine erau. Nu voia să piardă asta acum. Se îndrăgostea de cel care era el, nu voia să se îndrăgostească de sine. Nu i se părea sănătos.

– Poate nu mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu, spuse el, părând îngrijorat și jignit.

– Mă îndrăgostesc de tine, răspunse ea, uitându-se în sus la el, cu ochii ei violeți. Avem multe de învățat unul despre altul. Vreau să savurez aceste momente. Ești o persoană foarte specială, spuse ea cu blândețe.

– Și tu la fel. Și noi la fel, insistă el. Cele două părți ale noastre fac un întreg mai mare și mai bun.

– E posibil, cedă ea, dar nu vreau ca vreunul dintre noi să se piardă pe sine pe parcurs. Am muncit amândoi prea mult ca să obținem ceea ce avem pentru a pierde totul acum. Vreau să stau alături de tine, Finn, nu să fiu tu. Și de ce ai vrea să fii eu?

– Fiindcă te iubesc, spuse el, trăgând-o aproape de el și oprindu-se ca să o sărute pasional. Te iubesc mai mult decât îți dai seama.

Modul în care rosti aceste cuvinte era emoționant, nu înfricoșător, dar era prea mult într-un timp atât de scurt.

– Poate că mereu te voi iubi mai mult, spuse el gânditor, când porniră din nou. Cred că întotdeauna există o persoană în cuplu care-l iubește mai mult pe celălalt. Sunt dispus să fiu acea persoană, spuse el cu generozitate, și asta o făcu să se simtă ușor vinovată.

Credea că-l iubea, dar îl iubise pe Paul atâția ani, încât îi trebuia timp să se acomodeze cu Finn și să-i găsească un culcuș stabil în inima ei. Trebuia să-l cunoască mai bine, și ocazii erau destule. Erau mereu împreună, cu excepția nopților, când ea se întorcea în apartamentul ei. El schimbă subiectul, și Hope se simți ușurată. Nu numai că trebuia să se obișnuiască să-l iubească, dar această noțiune de fuziune o făcea să nu se simtă în largul ei, și nu asta își dorea într-o relație.

– Ce facem weekendul ăsta?

Ea stătu un moment pe gânduri înainte să răspundă:

– Mă gândeam că ar fi drăguț să mergem în Cape. Aș vrea să vezi casa. E foarte simplă, dar e o relicvă a copilăriei mele. Casa aceea înseamnă enorm pentru mine.

Finn zâmbi imediat ce auzi aceste cuvinte.

– Speram să mă inviți acolo, spuse el și o cuprinse cu brațul după umeri. De ce nu petrecem mai mult de un weekend acolo, dacă ai timp liber? Ar putea să ne prindă bine amândurora.

Nu se grăbea să se întoarcă în Irlanda. Amândoi erau stăpânii propriului destin și își gestionau timpul după bunul-plac, iar lui îi făcea plăcere compania ei, faptul că începea să o cunoască tot mai bine. Și nu se grăbea nici să se reapuce de scris. Ea era mai importantă pentru el.

–Cred că am putea sta patru sau cinci zile, poate chiar o săptămână. Iarna poate fi foarte mohorât și frig. Să vedem cum e vremea când ajungem acolo.

El aprobă din cap.

–Când vrei să plecăm? întrebă entuziasmat.

Ea nu avea în prezent nimic presant de făcut. Avea programul liber, și el la fel – exceptând revizia pe care trebuia să o termine. În acea seară mergeau la o petrecere la MoMa, și el trebuia să participe la un eveniment de PR săptămâna viitoare. Amândurora le făcea plăcere să descopere lumea celuilalt și, de fiecare dată, lăsau pe alții în lumina reflectoarelor, mulțumindu-se să rămână în umbră. Părea un echilibru perfect între doi oameni creativi, de succes, bine-cunoscuți, ale căror lumi se completau reciproc. Era tocmai ce spusese ea mai devreme: stăteau unul lângă altul, fără a simți nevoia să fuzioneze într-o singură persoană. Totul în legătură cu acea idee i se părea greșit.

–Ce-ar fi să plecăm mâine la Cape? sugerează Hope. Ia-ți multe haine călduroase cu tine. Apoi păru ușor stânjenită să abordeze un subiect delicat, dar voia să lămurească acest aspect. Nu sunt pregătită să mă culc cu tine, Finn. Te deranjează dacă dormi în camera de oaspeți?

Trecuse multă vreme de când se despărțise de Paul și voia să fie sigură de ceea ce făcea. După soțul său, nu mai existase nimeni semnificativ în viața ei, fapt ce sporea importanța acestui lucru. Indiferent ce era, fie că va dura, fie că nu, trebuia să-și dea seama ce simțea în privința asta înainte să facă pasul.

–E în regulă, spuse el și-i aruncă o privire înțelegătoare.

Părea să aibă o capacitate nelimitată de a o face să se simtă confortabil și fericită. O lăsa pe ea să stabilească ritmul, să fie cât de apropiată sau de distantă simțea, în orice moment. Era cel mai draguț și mai iubitor bărbat pe care-l cunoscuse. Era cu adevărat un vis devenit realitate. Iar dacă s-ar fi rugat ca un bărbat să intre în viața

ei, ceea ce nu făcuse, el ar fi fost răspunsul la acele rugăciuni. Nu era nimic la el care să nu-i placă sau care să o neliniștească, poate doar ideile lui caraghioase despre fuziune, dar era sigură că era doar un mod de a-și exprima nesiguranța și dorința de a fi iubit. Și ea începea să-l iubească pentru cine era, nu fiindcă făcea parte din ea. Hope era o persoană foarte independentă, care nu ajunsese unde era fiind parte din altcineva – și nu voia să fie nici de-acum înainte. Știa că nici unul dintre călugării din Tibet nu ar aproba această idee.

Petrecerea de la muzeu la care merseră în seara aceea era animată și aglomerată. Era un eveniment important – deschiderea unei expoziții majore. Principalul curator al muzeului veni să stea de vorbă cu ea, și Hope îi făcu cunoștință cu Finn. Discutară câteva minute și câțiva fotografi îi surprinseră într-un instantaneu pentru presă. Alcătuiau o pereche izbitoare. Aici Hope părea să fie vedeta și Finn mai puțin cunoscut – până când îi auziră numele. Dar pe el nu părea să-l deranjeze deloc faptul că era pe planul secund. Era cordial, prietenos, fermecător și modest, deși era celebrul Sir Finn O'Neill. Nimeni dintre cei prezenți nu ar fi putut spune că își dădeau seama sau că era arogant. Era mai mult decât bucuros să o lase pe Hope să fie vedeta evenimentului de la muzeu. Părea să-i facă plăcere să stea de vorbă cu mulți oameni și să admire arta. Era într-o dispoziție bună când luară un taxi până la hotel. Dimineața urmau să plece la Cape Cod.

– Mi-e dor de tine când suntem în mijlocul unei asemenea mulțimi, mărturisi el când ea se cuibări în brațele lui în taxi.

Se simțise bine și fusese mândră să îl aibă lângă ea. Era un sentiment plăcut să faci din nou parte dintr-un cuplu. Nu avea nevoie de asta ca să se simtă întreagă, dar era frumos să îl aibă acolo și să discute cu el despre petrecere.

Îi lipsise acest lucru de când divorțase. Petrecerile erau întotdeauna mai amuzante când puteai bârbi ulterior pe marginea lor cu un partener.

—Ești frumoasă, o complimentă el, și nu pentru prima dată în acea seară. Am fost foarte mândru să fiu cu tine. Mi-a plăcut cu adevărat seara, dar, trebuie să recunosc, îmi place să te am numai pentru mine. Va fi minunat să petrecem un timp singuri la Cape Cod.

—E plăcut să ai pe cineva în viața ta, comentă Hope liniștită, cu capul pe umărul lui. E palpitant să ieși în oraș și să mai cunoști oameni noi, apoi să petreci timp singură cu acel cineva.

—Nu-mi place să te împart cu publicul adorator, o tachinează el. Cel mai mult îmi place când suntem singuri. Totul e atât de proaspăt și de nou acum, încât pare o intruziune când mai e altcineva în preajmă.

O flata modul în care îi făcuse această mărturisire, dar în mod cert erau anumite momente când se bucura de compania colegilor de breaslă și, din când în când, chiar de admirație. Era parte din viața ei de când se reapucase de lucru, deși beneficiase mult și de pe urma momentelor de singurătate. Dar o emoționa faptul că Finn era atât de nerăbdător să fie singur cu ea și să nu risipească nici o clipă din cele pe care le puteau petrece împreună. Însă pentru asta aveau suficient timp la Cape.

—Și tu ai un public care te adoră, îi aminti ea, și el își plecă stânjenit capul, într-un acces de umilință rareori văzut și pe care nimeni nu l-ar fi așteptat din partea lui.

O surprindea uneori faptul că, pentru un bărbat atât de renumit în domeniul lui și atât de uimitor de chipeș, nu părea deloc narcisist. Nu era egoist sau egocentric și nu simțea nevoia să fie în centrul atenției. Indiferent ce defecte avea, pe care ea nu le descoperise încă, un ego exagerat nu se număra printre ele. Era o adevărată comoară.

Plecară spre Cape Cod a doua zi la ora nouă dimineăta, cu un autoturism combi închiriat de Finn pentru o săptămână, fiindcă Hope nu avea mașină. Când avea nevoie de una, închiria. Cum locuia în oraș, era mai firesc așa, de vreme ce nu mai mergea atât de des la Cape Cod. Nu mai fusese acolo din septembrie, adică în urmă cu patru luni. Era încântată că mergea cu Finn și avea ocazia de a împărtăși cu el această bucurie. Pentru cineva căruia îi plăceau natura, solitudinea și voia să petreacă timp numai cu ea era locul perfect.

Era hotărâtă să nu se culce cu el în acest weekend și deja știa în ce cameră de oaspeți avea să îl instaleze. Era, de fapt, camera în care își petrecuse verile când era mică, alături de vechiul dormitor al părinților ei, în care stătea ea acum.

Ea și Paul își petrecuseră verile acolo aproape în fiecare an cât fuseseră căsătoriți. La acea vreme, simplitatea aceasta le convenise amândurora, dar acum, cu profitul obținut din vânzarea companiei, viața lui Paul era mai grandioasă. Viața lui Hope devenise mult mai așezată de-a lungul anilor. Nu avea nevoie de lux, de un confort deosebit sau de vreun fel de exces. Era o persoană foarte modestă, directă și îi plăcea viața simplă. Iar Finn susținea că și el era la fel.

Se opriă să ia prânzul la Griswold Inn, în Essex, Connecticut, în drum spre Cape, și, când trecură de Boston, Finn aminti faptul că fiul lui era la MIT.

—Ce-ar fi să-i facem o vizită? întrebă Hope cu un zâmbet luminos.

După câte auzise despre el, voia să-l cunoască. Finn râse.

—Probabil ar rămâne cu gura căscată dacă aş trece să-l văd. De fapt, încă nu s-au întors din vacanța de iarnă. Spunea că din stațiunea de schi din Elveția pleacă la Paris cu prietenii lui sau se întoarce la apartamentul din

Londra. Poate trecem să-l vizităm altă dată. Aș vrea să-l cunoști.

—Și eu, spuse Hope cu căldură.

Trecură de Providence și își continuară drumul spre Wellfleet. Ajunseră la casa din Cape Cod la patru după-amiază, când lumina începea să pălească. Drumul fusese liber, dar părea că stătea să ningă și era groaznic de frig, cu un vânt aspru. Îl îndrumă pe Finn să intre pe aleea năpădită de buruieni. Casa se remarcă între celelalte. Era înconjurată de plante de dună înalte. Părea mohorâtă în acea perioadă a anului, și Finn spuse că arăta ca un tablou de Wyeth pe care-l văzuseră la muzeu, ceea ce-i smulse un zâmbet lui Hope. Nu se gândise niciodată la casă în acest fel, dar avea dreptate, semăna. Avea structura unui vechi hambar din New England, zugrăvit în gri, cu obloane albe. Vara, în față erau flori, dar acum era pustiu. Grădinarul pe care-l angajase să vină o dată pe lună tăia totul iarna și nu se mai sinchisea să vină până primăvara. Nu avea ce să facă acolo. Casa părea tristă și părăsită cu obloanele trase. Dar priveliștea oceanului de pe duna pe care se afla era spectaculoasă și plaja se întindea pe mulți kilometri. Hope zâmbi în timp ce admira priveliștea alături de el. Întotdeauna se simțea liniștită acolo. Îi înconjură mijlocul cu un braț, și el se aplecă să o sărute, apoi ea scoase cheile din geantă, deschise ușa, opri alarma și intră. Finn o urma îndeaproape. Obloanele erau închise din pricina vântului, așa că aprinse lumina. Amurgul se lăsa cu repeziciune.

El văzu o frumoasă încăpere lambrisată în lemn când ea aprinse lămpile. Lambriurile și podeaua erau înălbite, iar mobila simplă se reliefa pe fundalul acesta. Retapițase canapelele cu câțiva ani în urmă, fiindcă erau foarte uzate. Țesătura era de un albastru pal, aidoma cerului de vară, iar perdelele erau din muselină simplă. Mai vedeai carpete agățate, mobilă simplă în stil New England, un șemineu din piatră și fotografiile ei atârnate pe toți pereții. Casa

avea o simplitate izbitoare și o lipsă de pretențiozitate care te făceau să te simți în largul tău, mai ales vara, când briza venea dinspre ocean, era nisip pe podea și toată lumea mergea desculță. Era casa de pe plajă perfectă, și Finn reacționează neîntârziat cu un zâmbet cald. Era genul de casă în care orice copil ar trebui să-și petreacă vara, și Hope făcuse asta, la fel ca fiica ei. Avea o bucătărie de vară mare, cu o masă antică rotundă și faianță albă și albastră pe pereți, la fel de veche precum casa. Locuința părea locuită și, mai important, foarte iubită.

—Ce loc minunat, spuse Finn, în timp ce o îmbrățișa și o săruta.

—Mă bucur că-ți place, replică Hope. M-ar fi întristat dacă nu ți-ar fi plăcut.

Leșiră împreună să deschidă obloanele și, când se întoarseră, priveliștea golfului la apus era spectaculoasă. El voia să facă o plimbare pe plajă, dar era prea târziu și prea frig.

Aduseseră cu ei alimente cumpărate din Wellfleet, și le despachetară împreună. Parcă se jucau de-a gospodăria, și ea părea fericită. Nu mai făcuse asta de mulți ani și, alături de Finn, îi făcea plăcere. Apoi el ieși ca să aducă geamantanele, iar ea îi arată unde să le pună. Urcă la etaj, unde erau dormitoare, le lăsă jos și privi în jur. Fotografii lui Hope erau atârnate în fiecare cameră și văzu multe poze vechi cu ea și părinții, cu ea, Mimi și Paul. Era o adevărată casă de vacanță de familie, care adăpostise generații întregi și încălzise inimile.

—Aș fi vrut să am o casă ca asta când eram mic, spuse Finn când se întoarse în bucătărie, cu părul încă zburlit din cauza vântului, fapt ce-l făcea să arate și mai chipeș. Părinții mei aveau o locuință foarte sufocantă și plictisitoare în Southampton, care nu mi-a plăcut niciodată. Era plină de antichități și de lucruri pe care n-aveam voie să le ating. Nu era ca aici, pe plajă. Aici e grozav.

– Da, este, recunosc eu ea și îi zâmbi. Și mie îmi place. De asta am și păstrat-o. Nu mai vin suficient de des aici, dar, când o fac, mă simt bine.

Erau prea multe amintiri și fantome prietenoase aici ca să renunțe la casă.

– Nu e ceva modern, dar tocmai asta îmi place. Vara e fantastic. Când eram mică, stăteam tot timpul pe plajă. Și Mimi la fel. Și acum mai stau.

Prepara o salată în timp ce vorbea cu el și aveau de gând să facă friptură la grill. Ustensilele din bucătărie erau moderne și funcționale, căci făceau adesea grătar vara, dar acum era prea frig. Finn așternu masa și aprinse focul. Puțin mai târziu, preparară carnea, și ea încălzi niște supă și baghete de pâine pe care le cumpăraseră de la magazin. Pregătiră un platou cu brânzeturi franțuzești și, când se așezară la masa din bucătărie, mâncară cu poftă. Finn deschise o sticlă de vin roșu cumpărată de el și băură câte un pahar. Era o cină perfectă într-o casă confortabilă. Apoi se instalară în fața șemineului, spunându-și unul altuia povești din copilărie.

Copilăria ei fusese simplă și inocentă și și-o petrecuse în New Hampshire, aproape de campusul din Dartmouth, unde tatăl ei preda literatura engleză. Mama ei fusese o artistă talentată. Avusese o copilărie fericită, deși era singură la părinți. Nu o deranjase niciodată că nu avea frați sau surori. Se simțea minunat cu părinții și cu prietenii lor și era inclusă în tot ceea ce făceau. O mare parte din timp stătea în biroul tatălui ei din campus. El fusese devastat când ea se hotărâse să urmeze facultatea la Brown, la șaptesprezece ani, dar acolo exista o secție de fotografie mai bună. Acolo îl întâlnise pe Paul. Se cunoscuseră când ea împlinise nouăsprezece ani și se căsătoriseră când ea avea douăzeci și unu, iar el – treizeci și șapte. Părinții ei muriseră amândoi la scurt timp după aceea. Fusese o pierdere uriașă pentru ea. Tatăl ei făcuse atac de cord, iar

mama ei a murit de cancer, în mai puțin de un an. Nu putuse trăi fără el.

– Acum înțelegi? comentă Finn. Asta voiam să spun prin fuziune. Așa ar trebui să fie o relație adevărată, dar uneori poate fi periculos dacă lucrurile nu merg sau unul dintre parteneri moare. Asemenea gemenilor siamezi, unul nu poate supraviețui fără celălalt.

Lui Hope tot nu i se părea ceva bun, mai ales când dăduse drept exemplu moartea prematură a mamei sale. Hope n-avea nici cea mai mică dorință să fie geamănul siamez al cuiva, dar nu spuse nimic. Știa că lui îi plăcea teoria, chiar dacă pe ea nu o atrăgea. Pentru ea fusese o lovitură cruntă să-și piardă ambii părinți la un interval atât de scurt. Moștenise casa din Cape Cod și o vânduse pe cea în stil victorian, veche, de lângă Dartmouth. Picturile mamei ei mai erau încă în depozit. Erau bune, dar nu prea pe gustul ei, deși era limpede că avusese talent. Ocazional, mai predase câte un curs la Dartmouth, dar nu era interesată să profeseze, spre deosebire de tatăl lui Hope, care era un bun pedagog, foarte iubit și profund respectat la școală pentru întreaga lui carieră de profesor.

Prin comparație, tinerețea lui Finn fusese mult mai exotică. Deja îi menționase că tatăl lui fusese medic, și mama lui – o femeie extrem de frumoasă.

– Cred că mama a fost întotdeauna de părere că s-a măritat cu cineva sub nivelul ei. Fusese logodită cu un duce din Irlanda, dar acesta a murit într-un accident de călărie și mama s-a căsătorit cu tata la scurt timp după aceea. S-a mutat la New York cu el, unde avea un cabinet foarte profitabil, dar familia ei era mult mai sofisticată decât a lui, și ea l-a privit întotdeauna de sus. Cred că-și dorea să dețină un titlu. Tatăl ei fusese conte, și ea ar fi ajuns ducesă dacă logodnicul ei n-ar fi murit. Când eram mic, avea o sănătate precară, așa că nu o vedeam prea mult. Mereu avea grijă de mine câte vreo fătucă adusă din

Irlanda. Mama era labilă emoțional, mergea la petreceri și se plângea de tata. Casa în care locuiesc în Irlanda a aparținut la origine străbunicului ei și cred că ar fi fericită să știe că a revenit în familie. De asta înseamnă mult pentru mine. Tata a fost întotdeauna dezamăgit că nu am vrut să mă fac medic, asemenea lui, dar nu era de mine. Câștiga bani frumoși, și i-a oferit mamei un trai îndestulător, dar pentru ea n-a fost niciodată suficient. Nu avea nici un titlu, și ei nu-i plăcea să locuiască în New York. Nu știu dacă au fost vreodată fericiți, deși au fost discreți în privința asta. Nu i-am văzut niciodată certându-se, dar se simțea o răceală clară în apartamentul nostru din Park Avenue, pe care mama îl ura, fiindcă nu era în Irlanda, deși casa noastră era frumoasă și plină de antichități. Pur și simplu, n-a fost o femeie fericită. Iar acum, că trăiesc acolo, îmi dau seama de ce. Irlandezii sunt o specie aparte, își iubesc țara, dealurile ei, casele și istoria lor, chiar și puburile lor. Nu știu dacă un irlandez strămutat în altă parte ar putea fi fericit. Tânjesc după țara lor și probabil e o chestie de gene, fiindcă, în clipa când am intrat în casa stră-străbunicului meu, am știut că sunt acasă. De parcă m-ar fi așteptat toată viața. Am știut din clipa în care am văzut-o. Părinții mei au murit destul de tineri, împreună, într-un accident de mașină. Dacă mama ar fi supraviețuit, cred că s-ar fi întors în Irlanda. Toți anii cât au fost căsătoriți și au stat în New York, numai asta aștepta. Cred că l-a iubit pe tata, în felul ei, dar voia să meargă acasă. Așa că am făcut asta pentru ea. Zâmbi trist. Sper c-ai să vii în vizită acolo, Hope. E cel mai frumos loc de pe pământ. Poți să te plimbi ore în șir pe dealuri, în mijlocul florilor de câmp, fără să vezi un suflet de om. Irlandezii sunt o combinație ciudată de sufletism, solitudine și o sociabilitate teribilă în puburi. Cred că așa sunt și eu. Uneori simt nevoia să fiu singur, iar alteori îmi place să fiu înconjurat de oameni,

să mă distrez. Acasă, fie stau închis, scriind, fie trag o porție bună de răs în pubul local.

– Pare o viață frumoasă, spuse Hope, cuibărită lângă el pe canapea.

Focul mocnea cu ultimele puteri în șemineu. Fusese o seară încântătoare și se simțea minunat alături de el, de parcă s-ar fi cunoscut de mulți ani. Îi plăcea să audă povești despre copilăria și despre părinții lui, deși, într-un fel, fusese singuratică. Mama lui nu părea să fi fost o persoană fericită și tatăl lui fusese ocupat mereu cu pacienții, nici unul dintre ei neavând prea mult timp pentru el. De aceea se apucase de scris și fusese un cititor avid în copilărie și în adolescență. Citind și, mai apoi, scriind, reușea să evadeze dintr-o copilărie singuratică, în ciuda vieții lor foarte confortabile din Park Avenue. Viața ei mult mai simplă fusese mai fericită, alături de părinții ei, în New Hampshire și Cape Cod.

Finn și Hope se căsătoriseră amândoi de tineri, deci mai aveau ceva în comun. Lucrau amândoi în domenii artistice. Erau amândoi singuri la părinți, și copiii lor se născuseră la câțiva ani diferență – prin urmare, deveniseră părinți cam în aceeași perioadă. Din diferite motive, căsniciile lor eșuaseră. A ei, din motive complicate, iar a lui, din motive oficiale, odată cu moartea soției lui, dar el recunoștea imediat că mariajul lui cu mama lui Michael nu funcționase, de fapt, niciodată și probabil s-ar fi terminat printr-un divorț dacă ea nu ar fi murit, întâmplare traumatizantă atât pentru el, cât și pentru copilul lor. După spusele lui Finn, fusese narcisistă, frumoasă și răsfățată și avea un comportament reprobabil. Îl înșelase de câteva ori. El se îndrăgostise în tinerețe de frumusețea ei, dar ceea ce urmase îl copleșise. Finn și Hope găsiseră un limbaj comun, deși căsniciile lor fuseseră diferite, iar fiul lui trăia. Cu toate acestea, își descoperiseră multe

în comun și aveau aproape aceeași vârstă, diferența dintre ei fiind de numai doi ani.

Când focul se stinse într-un final, ea aprinse lumina și urcară la etaj. El își găsisese deja dormitorul când dusese sus bagajele și îl văzuse și pe al ei. Ea dormea într-un pat dublu micuț dintr-o cameră confortabilă, care fusese dormitorul părinților ei, însă patul i se părea și-așa prea mare fără Paul. Cel din camera unde stătea Finn era atât de mic, încât Hope se arătă stânjenită și se oferă să facă schimb, deși nici al ei nu părea suficient de mare pentru el.

— Mă descurc eu, o asigură el și o sărută cu tandrețe de noapte bună.

Apoi fiecare dispăru în dormitorul său. După cinci minute, ea era în pat, într-o cămașă de noapte groasă din cașmir, cu șosete în picioare, și râse când Finn strigă un ultim noapte bună în casa cea mică.

— Vise plăcute, strigă la rândul ei și se întoarse pe partea cealaltă în întuneric, gândindu-se la el.

Se cunoșteau de foarte puțin timp, dar nu se simțise niciodată atât de apropiată de cineva. Preț de o clipă, se întrebă dacă teoria fuziunii era corectă, dar nu-și dorea să fie. Voia să creadă că se puteau iubi păstrându-și totodată intacte viețile, personalitățile și talentele. Așa i se părea firesc. Rămase trează multă vreme, gândindu-se la el. Își amintea de lucrurile pe care i le povestise despre copilăria lui și de cât de singuratică i se păruse. Se întrebă dacă acesta era motivul pentru care se arăta atât de dornic să facă parte din cineva. Nu considera că avusese o mamă adevărată. Și era interesant faptul că, deși mama lui fusese frumoasă și nemulțumită de viața ei, el se însurase tot cu o femeie frumoasă și egoistă, și care nu fusese o mamă bună pentru fiul ei. E ciudat cum, în unele cazuri, istoria se repetă și oamenii fac aceleași greșeli care i-au chinuit în copilărie. Se întrebă dacă el încercase să scrie un sfârșit diferit la aceeași poveste, însă fără succes.

În timp ce era cufundată în gânduri, auzi o bufnitură, ca și cum Finn căzuse din pat, punctată de un zgomotos „La dracu’!”, care o făcu să râdă. Se duse să se asigure că era în regulă, mergând tiptil pe hol în cămașa de noapte și șosetele de cașmir.

– Ești bine? șopti ea în întuneric și îl auzi râzând.

– M-a atacat scrinul cu sertare când am fost la baie.

– Te-ai lovit?

Își făcea griji pentru el și se simți vinovată că-i dăduse o cameră atât de mică.

– Sângerez ca un porc înjunghiat, spuse el pe un ton suferind. Am nevoie de o asistentă medicală.

– Să chem salvarea? glumi ea.

– Nu, dacă-mi face vreun paramedic păros respirație gură la gură și-o să fiu nevoit să-i dau un genunchi între picioare? Ce zici de un sărut?

Ea intră în cameră și se așeză pe patul îngust care fusese al ei odinioară. El o luă în brațe și o sărută.

– Mi-e dor de tine, șopti el.

– Și mie mi-e dor, șopti și ea. Apoi, șovăind, zise: Vrei să dorm aici?

El răsă zgomotos.

– În patul ăsta? Mi-ar plăcea să văd cum te contorsionezi ca la circ. Însă nu la asta mă gândeam eu.

Urmă o tăcere lungă, iar el nu insistă. Îi promisese că vor dormi în camere separate și că nu vor face sex și era hotărât să se țină de cuvânt, deși ar fi preferat altceva, iar ea se simți prost că sugerase asta.

– E cam stupid, nu? Suntem îndrăgostiți unul de celălalt și presupun că nu stă nimeni cu ochii pe noi.

– Cam așa ceva, răspunse el cu blândețe, dar depinde numai de tine, iubirea mea. Sunt bucuros să dorm aici, dacă asta vrei. Atât timp cât mă duci mâine la un chiropractician, să-mi repare spatele.

Ea râse din nou și trase pătura de pe el, în timp ce el se ridica în capul oaselor.

– Hai să ne purtăm ca niște adulți!

Întinse o mână spre el și îl conduse în camera ei, iar el nu obiectă. Lăsase alegerea în seama ei. Fără să mai spună nimic, se întinseră unul lângă celălalt în micul pat dublu, iar el o luă în brațe.

– Te iubesc, Hope, șopti el.

– Și eu te iubesc, Finn, șopti și ea.

Apoi, fără alte discuții, explicații sau mențiuni despre fuziuni, făcu dragoste cu ea, așa cum nu mai făcuse nimeni, niciodată.

capitolul 8

Zilele petrecute de Hope și de Finn la Cape Cod erau magice. Se trezeau târziu dimineața și făceau dragoste înainte să se ridice din pat. El îi gătea micul dejun, apoi se încotoșmăneau și făceau plimbări lungi pe plajă. Când se întorceau, Finn aprindea focul în camera de zi. Citeau ore la rând și ea îl fotografia. Făceau din nou dragoste după-amiaza, găteau împreună, dormeau împreună, vorbeau ore în șir despre tot ce conta pentru ei. Nu mai petrecuse niciodată atâta timp cu cineva.

Găsi cutii cu fotografii vechi în care apăreau Mimi și părinții ei și se uitară împreună la ele. Merseră la restaurantul local și mâncară homari. Untul li se prelingea pe bărbie și râdeau unul de celălalt fiindcă purtau amândoi uriașe bavete ridicole din hârtie. Ea îl fotografie și în această ipostază, apoi rugă un chelner să le facă o fotografie împreună. Finn se enervă puțin și o acuză în glumă că flirta cu chelnerul, ceea ce nu era adevărat.

Era aproape ca o lună de miere. Rămaseră o săptămână, dar, într-un final, fără prea mare tragere de inimă, încuiară casa. Finn închise cu zăvorul obloanele și se înapoiară cu mașina în New York. De data aceasta, el nu mai merse la Mercer, ci se mută în apartamentul ei. Ei i se părea absolut firesc acum. Se simțea în largul ei cu el.

În seara în care se întoarseră, merseră la petrecerea dată de editorul lui și, de data aceasta, el fu în centrul atenției, iar ea îi făcu discret fotografii de la distanță, zâmbind blând. Din când în când, privirile li se întâlneau de-a curmezișul încăperii. Îl privea cu mândrie, și el era la fel de mândru că venise cu ea. Singura suferință care-i aștepta era apropiata lui plecare la Dublin.

Vorbiră despre asta când ajunseră acasă în acea seară. Finn părea nefericit, deși avuseseră o seară încântătoare.

— Când poți veni să mă vezi? întrebă el, arătând ca un copil ce urmează să fie abandonat de mama lui sau trimis în tabără.

— Nu știu. În prima săptămână din februarie trebuie să fac o ședință foto cu un actor în L.A. După asta, sunt practic liberă.

— Mai sunt aproape două săptămâni, se plânse el, apoi se încruntă când îi adresă următoarea întrebare. Ce actor?

— Rod Beames, spuse ea dezinvoltă.

Îl mai fotografiase o dată. Era nominalizat la Premiile Academiei pentru cel mai bun actor.

— La naiba! exclamă Finn, uitându-se furios la ea. Ai ieșit vreodată cu el?

— Bineînțeles că nu. Era speriată de reacția și de întrebarea lui. E un subiect, nu un iubit. Nu ies niciodată cu cei pe care-i fotografiez. Apoi râse, amintindu-și ce se întâmplase cu el. Tu ești primul, îl asigură ea. Și ultimul, promise, în timp ce se aplecă spre el ca să-l sărute.

— De unde știu că e adevărat?

El părea supărat și îngrijorat, lucru care o emoționă. Paul nu fusese niciodată gelos, spre deosebire de Finn. Comentase în legătură cu unul dintre chelnerii de la restaurantul din Cape și o acuzase pe jumătate în glumă că flirtase cu el, ceea ce nu era adevărat. Ea râsese și Finn își ceruse scuze. Faptul că își făcea astfel de griji o făcea să se simtă foarte tânără și dorită, dar ea avea ochi numai pentru Finn.

— Fiindcă așa spun eu, prostuțule, spuse ea, sărutându-l din nou. Cred că aș putea veni la Dublin după asta, cu un avion chiar din L.A. Există curse directe sau trebuie să schimb avionul în Londra?

Deja verifica datele în minte.

– Am să mă interesez. Cum rămâne cu tine și cu Beames?

Revenise la subiect.

– E ca atunci când ai cunoscut-o pe regina Elisabeta. Eu nu-mi fac griji în privința ei. Nici tu nu trebuie să-ți faci griji în privința lui.

– Ești sigură?

– Absolut.

Îi zâmbi și el se relaxă puțin.

– Și dacă te invită în oraș de data asta?

– Îi spun că sunt îndrăgostită la nebunie de un bărbat fabulos din Irlanda și că nu are nici o șansă.

Încă zâmbea, deși Finn continua să se uite la ea cu neliniște. Era adevărat. Odată ce se culcaseră împreună, renunțase la orice fel de rezervă, lăsase garda jos. Avea încredere totală în el, și inima ei îi aparținea. Vorbiseră despre cât de rapid se întâmplase totul și cât de îndrăgostiți erau amândoi. Era ceea ce francezii numeau *coup de foudre*, un trăsnet care îi lovise. El îi repeta frecvent că nu mai puteau da înapoi acum. Spunea că era ireversibil îndrăgostit de ea, și ea era la fel de îndrăgostită de el.

Hope ajunsese la concluzia că, la vârsta lor, când se întâmpla așa ceva, știau cine erau și ce voiau, ce mersese prost în trecut, și amândoi erau siguri că de data aceasta avea să fie pentru totdeauna, deși ea simțea că era prea curând să spună cuiva. Erau îndrăgostiți de numai o lună și ceva, și Hope nu mai fusese niciodată atât de sigură de vreun lucru cum era de faptul că îl iubea, iar Finn simțea la fel. Amândoi știau că era ceva real și fură de acord că era cel mai bun lucru care li se întâmplase vreodată.

Finn promise să verifice cursele de avion a doua zi și, după cum se dovedi, exista un zbor spre Dublin din L.A. Mai rămase o săptămână în New York și se simțiră minunat împreună. Ea se gândi să i-l prezinte lui Mark Webber, dar ajunse la concluzia că era prematur. Nimeni

nu ar fi înțeles cât de siguri erau unul de celălalt în atât de puțin timp. Era mai ușor să nu se vadă nevoită să se apere, ci doar să se bucure de iubirea lor în particular. De altfel, Finn voia să fie singur cu ea înainte să plece. Nu voia să le răpească nimeni din timpul împreună, care era infinit mai prețios pe măsură ce zilele treceau și venea momentul în care trebuia să plece.

În dimineața când ea îl ajută să-și facă valiza, părea trist. Era nefericit că trebuia să plece și încă neliniștit în privința ședinței foto cu Rod Beames. Tot aducea vorba despre asta, și Hope începea să se simtă stupid asigurându-l iar și iar. Dar fiindcă ei doi se cunoscuseră și se îndrăgostiseră unul de celălalt după o ședință foto, el era îngrijorat acum în privința tuturor ședințelor ei de portrete. Hope îi dădu din nou asigurări. Și făcură dragoste înainte să plece la aeroport. Nu mai făcuse niciodată dragoste atât de des ca în ultimele săptămâni.

Discutaseră vag despre căsătorie, nu în termeni stricți. Era prea devreme, dar amândoi fuseseră de acord că nu le plăcea conceptul. Lui Finn nu-i păsa cât va dura sau cum o vor face, voia doar să-și petreacă restul vieții cu ea. Și ea începea să se gândească la același lucru, deși nu era sigură că era necesară o căsătorie pentru asta. Deja trăia mai mult sau mai puțin cu el și în Irlanda avea să facă la fel.

El o șocase aducând în discuție copiii. Voia să aibă unul cu ea. Ea îi spusese cu blândețe că proiectul ar necesita probabil multe intervenții și o asistență considerabilă și că nu se simțea pregătită să se înhame la așa ceva, cel puțin deocamdată. Voia să amâne discuția pe mai târziu, după ce avea să petreacă mai mult timp împreună, dar undeva în adâncul ei, deși părea nebunească, ideea o atrăgea într-un fel. Mai ales când se uita la fotografiile cu Mimi și își amintea cât de adorabilă fusese în copilărie. Ideea de a avea un copil cu Finn era înspăimântătoare,

dar cuceritoare. Numai gândul la asta o făcea să se simtă din nou tânără. El insistă că mai puteau face copii la vârsta lor, nu erau singuri, printre alți părinți de-o seamă cu ei numărându-se și câțiva prieteni de-ai lui. Insistă mult în privința asta, dar hotărâră să aștepte cel puțin câteva luni înainte să reia discuția.

El păstră tăcerea în drum spre aeroport și o ținu în brațe în limuzină. Se sărutară și-și șoptiră vorbe dulci, iar el promise să o sune în clipa când ajungea. Mergea cu o cursă de noapte și ar fi ajuns prea târziu ca să o mai sune, deși în Irlanda avea să fie dimineață.

– Am să pregătesc casa pentru tine, promise el.

Spunea că erau multe de făcut și că trebuia să-l cheme pe coșar, astfel încât să nu fie ger în partea de casă în care vor locui. O avertiză să-și ia multe pulovere și jachete călduroase, și încălțăminte solidă pentru plimbările pe dealuri. Când urma să ajungă ea, avea să fie începutul lui februarie, deci ploaie și frig. Ea îi promisese să rămână la el o lună și abia aștepta. Finn trebuia să se apuce de scris în martie, iar ea avea de lucru în New York, așa că nu putea să stea mai mult. Dar o lună era un început minunat, care-i permitea să se obișnuiască acolo. Tocmai petrecuseră împreună patru săptămâni în New York.

Despărțirea de la aeroport fu dureroasă pentru amândoi, de parcă și-ar fi smuls un braț. Nu mai fusese niciodată atât de atașată de cineva, și cu siguranță nu atât de rapid, cu excepția lui Mimi. Nici măcar de Paul. Relația ei cu Paul, când îl cunoscuse, fusese mult mai temperată și evoluase mai lent, mai ales că ea era studentă și el era mult mai în vârstă. Fusese foarte precaut și nu voise să grăbească lucrurile. Finn nu avea astfel de probleme și se aruncase cu capul înainte. Dar, la vârsta lor, era mai firesc. Amândoi cunoșteau oameni care se îndrăgostiseră la peste patruzeci de ani, își dăduseră seama rapid că întâlniseră „persoana potrivită“, se căsătoriseră în câteva luni și trăiseră fericiți

de atunci. Dar amândoi știau, de asemenea, că avea să fie greu să le explice altora. Se îndrăgostiseră nebunește și hotărâseră să-și petreacă viața împreună... toate într-o singură lună.

Hope era hotărâtă să nu-i spună deocamdată nimic lui Paul. Nu voia să-l supere și habar nu avea cum ar reacționa. Fusese atâta vreme singură și atât de la dispoziția lui oricând avea nevoie, deși nu se întâmpla des, încât simțea într-un fel că ar putea fi deranjat de relația ei cu altcineva. Dar se gândi că, odată ce s-ar cunoaște, el și Finn ar putea fi prieteni buni. Finn nu se arătase încă gelos pe el, ceea ce părea promițător. Pe Hope ar fi deranjat-o dacă ar fi fost gelos. Paul era foarte important pentru ea și îl iubise enorm, dar acum sentimentele față de el erau mai pure. Știa că avea să-l iubească mereu, până la moartea lui, care spera să fie peste mult timp. Vorbise cu el o dată, în ianuarie, și încă era pe barcă, naviga spre St. Bart. Nu-i pomenise despre Finn. Paul putea să o sune pe mobil oriunde în lume, chiar și când va fi în Irlanda, așa că nu era necesar să-i spună unde se afla, decât dacă hotăra ea s-o facă. Deocamdată voia să păstreze discreția.

Se sărutară o ultimă dată și ea îi făcu semn cu mâna în timp ce el trecea de punctul de control. După ce dispăru din raza ei vizuală, se întoarse în oraș cu limuzina închiriată de el. Era prima dată după o lună când era singură și se simțea ciudat. Faptul că nu se vor mai înghesui în patul ei îngust era o alinare prea mică. Era imposibil să încapă amândoi în el, dar Finn insistase să doarmă cu ea în fiecare noapte. Ea promisese să încerce să aducă un pat mai mare pe platformă înainte de întoarcerea lui, dar spațiul era limitat.

După plecarea lui, apartamentul i se păru gol, și Hope se agită o vreme fără să-și găsească locul, apoi răspunse la e-mailuri, își verifică iute corespondența, făcu niște însemnări legate de editarea fotografiilor ce trebuiau

retușate și, într-un final, făcu o baie și se urcă în pat cu o carte în mână. Îi era dor de el, dar trebui să admită că, pentru o perioadă scurtă, era plăcut să aibă timp doar pentru ea. Lui Finn îi plăcea să fie băgat în seamă, să poarte conversații interesante cu ea la orice oră și să fie împreună tot timpul. Doar ca o schimbare, era aproape distractiv să fie din nou singură, deși nu i-ar fi spus asta niciodată. L-ar fi zdrobit.

Telefonul mobil o trezi la trei dimineața. Era Finn. Tocmai ajunsese. O sunase să-i spună că o iubea și că îi era un dor cumplit de ea. Ea îi mulțumi, îi spuse că îl iubea și ea, îi trimise un sărut și se culcă la loc. El o sună din nou la nouă. Îi povesti despre toate pregătirile pe care le făcea acasă pentru sosirea ei, și ea zâmbi în timp ce îl asculta. Era ca un copil mic, și îi plăcea asta la el. Avea o inocență și un farmec irezistibile. Când erau împreună, uita cu ușurință cât de faimos era și cât succes avea, așa cum i se întâmpla și lui. Nu era ceva important pentru ei.

O suna de trei ori pe zi și ea îi telefona la fel de des, între proiecte și întâlniri, vizite la galerie și discuții cu curatorii. El părea în regulă, până în ziua când Hope plecă în L.A. Atunci îi pomeni din nou despre Rod Beames și îi aminti să nu se îndrăgostească sau să iasă la cină cu el, ținând cont de ce se întâmplase cu ei doi. Ea îl asigură că nu avea să facă asta și că îi aminti Beames era căsătorit cu o tipă de douăzeci și cinci de ani, care era însărcinată, așa că nu avea de ce să-și facă griji că s-ar da la ea.

—Nu știi niciodată, spuse Finn, la fel de neliniștit. Aș prefera să fiu cu tine decât cu una de douăzeci și cinci de ani.

—De asta sunt îndrăgostită de tine, replică Hope, zâmbind.

Se grăbea spre aeroport și trebuia să închidă telefonul.

Odată ajunsă în L.A., Finn o sună constant. În cele din urmă, fu nevoită să-și închidă telefonul în timpul ședinței foto, și el se plânse amarnic când ea îl redeschise.

– Ce făceai cu el? întrebă Finn, părând furios.

– Îl fotografiam, prostușule, spuse Hope, încercând să-l calmeze.

Era prima dată când avea de-a face cu o astfel de gelozie. Lui Paul – sau ei – nu li se întâmplase niciodată.

– Am terminat. M-am întors la hotel. Măine-dimineață am o întâlnire la Muzeul Municipal L.A. despre o expoziție care se va organiza la anul, apoi gata. Măine vin. Așa că nu-ți mai face griji. N-am să-l mai revăd pe Beames.

De fapt, el și soția lui o invitaseră la cină, însă ea nu acceptase tocmai fiindcă Finn făcuse atâta caz, deși îi părea rău că refuzase. Îi plăcea să ia cina cu subiecții ei înainte sau după o ședință foto. Era prima dată când ezitase, pentru că nu voia să-l supere pe Finn. Spera că, în curând, avea să scape de gelozia asta. Era cam obositor, dar flatant totodată, ca și cum ar fi fost o fetișcană sexy pe care orice bărbat de pe planetă ar fi vrut s-o seducă, ipoteză a cărei absurditate i-o subliniasse lui Finn. Dar el era în continuare gelos.

În loc să iasă în oraș, luă cina în camera ei, la hotelul Beverly Hills. Când Finn o sună înainte să se culce, fu bucuros să afle că mănca în cameră. Era afectuos și iubitor cu ea și abia aștepta să ajungă la el.

Hope zbură spre Dublin după întâlnirea de la Muzeul Municipal L.A., care se desfășură bine. Zborul era lung, și, când aterizară în Dublin, se simțea de parcă stătuse în avion zile la rând. Pe viitor, avea să fie mult mai ușor să ajungă în Irlanda de la New York.

Trecu rapid de vamă. Finn o aștepta de partea cealaltă și o luă în brațe. Cine i-ar fi văzut ar fi crezut că nu se mai întâlniseră de ani buni. O întâmpină cu un buchet enorm de flori roșii, galbene și roz – cele mai frumoase

flori pe care le văzuse vreodată. Sporovăiră cu însuflețire în timp ce merseră să ia bagajele, apoi ea îl urmă la mașină. Îi plăcea să asculte dialectul irlandez în jurul ei, și Finn îi imita perfect. Se aplecă mult ca să-i deschidă portiera Jaguarului, și ea se urcă ținându-și buchetul. Nu spuse nimic, dar se simțea ca o mireasă.

Drumul spre sud-vest din Dublin dură o oră și ceva. Ajunseră în orașul Blessington și îl traversară. Finn urmă indicatoarele spre Russborough, pe drumuri de țară înguste, conducând cu iscusință pe partea stângă, apoi coti într-un final pe un drum cu pietriș. Dealurile despre care îi povestise o înconjurau din toate părțile: erau de fapt, munții Wicklow. Zărea pretutindeni păduri și câmpuri care înfloriseră după ploile din februarie. Era frig, dar nu ca la Cape Cod. Era mai degrabă umezeală și cenușiu, și pe drumul de la aeroport plouă intermitent. Imediat ce ajunseră pe drumul cu pietriș ce ducea la casa lui, opri mașina, o luă în brațe și o sărută înfocat. O lăsă fără suflare.

–Doamne, femeie, aveam impresia că nu mai vii odată. Nu te mai scap din ochi de-acum. Sau vin cu tine data viitoare. Nu mi-a fost niciodată atât de dor de cineva.

Fuseseră despărțiți doar o săptămână.

–Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea zâmbind, fericită să se afle acolo.

Abia aștepta să-i vadă casa.

El porni din nou mașina. Era un Jaguar verde-închis, cu scaune din piele argăsită, foarte elegante și masculine, care i se potriveau perfect. Îi spuse că putea lua mașina oricând, dar ea se temea să nu conducă pe partea greșită a drumului, așa că el îi promise să o ducă oriunde va vrea, lucru care îi convenea. Oricum nu avea nevoie să meargă undeva fără el. Venise aici să-l vadă pe el.

Merseră de-a lungul drumului cu pietriș aproape o veșnicie. Pădurile se vedeau în depărtare, și un șir de copaci

încadrau drumul. Mașina trecu în viteză de o curbă lină și apoi, deodată, Hope văzu casa și-și ținu respirația. Preț de o clipă, rămase mută, iar el zâmbi. Aceași impresie i-o făcea și lui de fiecare dată, mai ales când era plecat o vreme.

– Doamne, Dumnezeu! exclamă Hope, întorcându-se spre el cu un zâmbet larg. Glumești? Asta nu-i o casă, e un palat! Arăta extraordinar.

Casa era enormă și arăta ca în fotografia pe care o văzuse în Londra, dar în realitate era atât de mare, încât rămase încremenită.

– E drăguță, nu-i așa? întrebă el umil, în timp ce oprea mașina ca să coboare.

Casa în sine era maiestuoasă, scara arăta ca o poartă spre rai, iar coloanele îi confereau grație.

– Bine ai venit la Blaxton House, iubirea mea.

Îi spusese deja că purta numele de fată al mamei lui. Finn o înconjură cu un braț și o conduse pe treptele lungi de piatră. Un bătrân cu un șorț negru ieși să-i întâmpine și, o clipă mai târziu, apărură o servitoare din alte timpuri, îmbrăcată în uniformă și un pulover negru, cu părul strâns în coc. Păreau mai bătrâni decât casa, dar zâbeau și se arătară prietenoși când Finn le-o prezentă. Se numeau Winfred și Katherine. Mai târziu îi spuse că veniseră la pachet cu moșia și comentă chiar el că arătau aproape la fel de bătrâni.

Intrară într-un hol întunecat, cu tapiserii și mobilă sumbră, mărginit de o galerie lungă, plină cu portrete de familie prăfuite. Lumina nu era corespunzătoare, și Hope abia distinsese portretele când trecu pe lângă ele. Winfred ieșise să-i aducă bagajele, și Katherine dispăruse ca să le facă un ceai. De fiecare parte a galeriei erau saloane uriașe, cu mobile antice răsfirate și uzate. Hope remarcă mai multe carpete Aubusson frumoase, în culori șterse, având mare nevoie de restaurare. Dar ferestrele erau înalte

și late și lăsau să pătrundă lumină din plin. Perdelele erau frumoase și vechi, cu ciucuri uriași, însă și ele erau roase și abia atâneau de un fir.

Sufrageria era de dimensiuni impresionante, iar la masă încăpeau patruzeci de oameni, după cum aflase de la Finn. Candelabrul de argint era enorm și strălucea de atâta lustruit. Alături era o bibliotecă imensă ce părea să adăpostească un milion de cărți. Finn o conduse pe scara principală la un etaj cu șase dormitoare, vestiare micuțe și salonașe de zi. Și aici mobila era veche, acoperită cu un strat de praf, iar draperiile erau trase. În final, după ce urcară o altă scară mai mică, ajunseră la etajul mai confortabil unde locuia Finn. Camerele erau mai mici, lumina mai puternică și mobila și covoarele într-o stare mai bună. Aici nu erau deloc draperii, și în camere se revărsa lumina, deși era o zi cenușie. El pusese să fie aprins focul pentru ea și vasele umplute cu flori de câmp în fiecare cameră. Era un dormitor confortabil, cu un pat cu baldachin uriaș, iar ea știa imediat că acolo dormea el. La fel ca în locuința din Londra, pretutindeni erau teancuri de cărți, mai ales în camera pe care o folosea drept birou.

Katherine îi găsi tocmai când Hope își dădea haina jos și lăsă tava de argint într-un salonaș. Pe tavă erau un ceainic de argint, o farfurie cu biscuiți și smântână groasă englezescă. Făcu o reverență și le zâmbi, apoi plecă.

—Deci ce părere ai? întrebă el, nerăbdător.

Toată dimineața se întrebase ce avea să facă dacă ei nu-i plăcea. Lui îi plăcea casa, dar era obișnuit cu starea ei de paragină confortabilă și nici măcar n-o mai băga în seamă. Se temea că ei avea să i se pară mohorâtă sau deprimantă și că urma refuze să stea aici. În schimb, ea îi zâmbi și ridică brațele.

—E cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată, îl asigură ea, și te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viață.

Auzind acestea, el simți că iubirea și susținerea ei îl purtau într-un pat cu puf și iubire și îi dădură lacrimile.

—Are nevoie de ceva reparații, spuse el sfios, iar Hope râse.

—Da, așa e, dar nu-i nici o grabă. E foarte confortabil la etaj. Putem să o explorăm mai târziu? La început, e puțin copleșitor.

Era uimită de tot ce văzuse, dar voia să se acomodeze cu casa și să facă orice putea pentru el.

—Ai să te obișnuiești cu ea, promit.

Se așază și îi turnă o ceașcă de ceai, iar ea luă un biscuit. Unse unul cu smântână și pentru el.

—Stai să vezi băile! Căzile sunt suficient de încăpătoare pentru amândoi. Și vreau să mergem la plimbare după-amiază. În spate sunt niște grajduri frumoase, dar n-am avut încă timp să mă gândesc ce să fac cu ele. Sunt prea multe de făcut. Tot investesc cecurile obținute în urma drepturilor de autor. Locul ăsta înghite bani și nici măcar nu se vede vreun progres. Trebuie să cumpăr niște mobilă decentă într-una din zile. Mai toate canapelele și scaunele de aici sunt rupte. Tot ce vezi a venit odată cu casa.

Din câte își dădea seama Hope, era nevoie mai întâi de toate de curățenie și de un strat sau mai multe de vopsea. Dar era evident că restaurarea unei case ca aceea ar costa o avere. Erau necesari ani buni ca să termine totul. Deodată, fu copleșită de dorința de a da o mână de ajutor. Ar fi un proiect palpitant pentru amândoi.

Dar, înainte să-și termine biscuitul sau să bea ceaiul, el o trase pe uriașul pat cu baldachin și o asaltă cu tandrețe. Încuiase ușa și o dezbracă în mai puțin de un minut. Făcu dragoste cu ea până când Hope rămase fără suflare, și el — epuizat. Aveau o viață sexuală demnă de doi adolescenți, și ea nu contenea să fie impresionată.

—Uau!

Îi zâmbi, întrebându-se cum reușise să trăiască fără el o săptămână. Devenea în mod clar dependentă de el, și pasiunea lor era ca un drog. Îi oferea plăceri la care nu visase niciodată.

– Nu te mai scap din ochi de-acum, spuse el, zâmbindu-i, în timp ce zăcea întins gol pe patul care devenise în mod oficial al lor. De fapt, s-ar putea să te leg de pat. Sunt sigur că unul dintre strămoșii mei a făcut ceva de genul ăsta la un moment dat. Pare o idee excelentă. Sau poate te leg de mine.

Ea râse.

Apoi îi arătă baia uriașă și cada gigantică. Dădu drumul la apă pentru ea, și Hope fu foarte bucuroasă că reușise să ațipească un pic în avion. Își dădea seama că nu avea să apuce să doarmă prea mult aici. Se strecură în apa caldută, și Finn apără cu ceaiul ei, într-o cană aurie splendidă din porțelan Limoges. Își bău ceaiul în cadă, simțindu-se foarte răsfățată. Era cale lungă de la simplele plăceri din Cape Cod sau din apartamentul ei din New York. Blaxton House era remarcabilă, și Finn – chiar mai mult de atât.

Finn intră în cadă cu ea și, puțin mai târziu, făcură din nou dragoste. Așa cum i se întâmplase uneori în New York și în Cape Cod, se întrebă dacă avea să iasă vreodată din casă. Finn insista că nimeni nu-l mai stârnise atât de mult în toată viața lui, lucru care ei i se părea greu de crezut, dar era plăcut să audă așa ceva, mai ales după ultimii ei ani de viață monahală. Finn era o explozie de bucurie și de apetit sexual, fapt care o luase prin surprindere.

În cele din urmă, o lăsă să-și îmbrace jeanșii, un pullover și pantofii ce aduceau cu niște mocasini, apoi coborî împreună cu el. De data asta, făcură turul fiecărei încăperi cu mai multă atenție. Ea ridică transperantele, care cădeau de cele mai multe ori când le atingeau, și trase draperiile,

pentru a vedea mai bine camerele. Erau lambriuri frumoase din lemn și cofraje fermecătoare pe pereți. Dar mobila era într-o stare jalnică, covoarele vechi trebuiau restaurate și nici una dintre draperii nu mai putea fi salvată.

– Ce-ar fi dacă ai arunca tot ce e rupt și prea stricat ca să mai fie salvat, ai face curățenie și ai începe să văruiești pe rând camerele? Ai putea s-o iei de la zero, deși la început ar fi cam gol.

Încerca să găsească ceva cu care să-l ajute cât timp avea să stea acolo. Ar fi o provocare creativă să lucreze alături de el – sau pentru el, când el scria. Avea tot timpul din lume la dispoziție.

– Ar fi mai mult decât gol, zise Finn. Ar fi complet despuiat. Nu cred că sunt multe care merită salvate.

Mare parte din mobilă arăta îngrozitor, iar tapițeria părea descurajantă în lumina strălucitoare, unele scaune aveau doar trei picioare, mesele erau sprijinite de pereți, stofele erau murdare și rupte, iar mirosul de praf se simțea peste tot. Winfred și Katherine erau prea bătrâni ca să poată face curat peste tot. Aveau grijă de camerele de sus și ignorau restul. Casa arăta de parcă nu mai fusese curățată de ani buni, și Hope aduse cu delicatețe în discuție acest lucru.

– Nu te-am adus aici ca să faci curat în casă, spuse el pe un ton de scuză, vizibil stânjenit.

Hope nu voia să-i critice casa sau să-l facă să se simtă prost. Știa că era comoara lui.

– Dar mi-ar plăcea să mă ocup de asta. Ar fi un proiect amuzant pentru mine. Am putea să selectăm totul cât sunt aici, cameră după cameră, și să vedem ce vrei să salvezi.

– Probabil nimic. Arată ca în *Prăbușirea casei Usher*¹, spuse el, privind în jur, ca și cum vedea totul pentru prima

¹ Nuvelă scrisă de Edgar Allan Poe, publicată pentru prima dată în septembrie 1839 (n.red.)

dată, acum, prin ochii ei. Nu prea îmi permit să fac tot ce e necesar.

Părea că-și cerea scuze. Voia ca ea să iubească această casă la fel de mult ca el.

– Ne dăm noi seama odată ce va fi curat. Ar putea fi un început. Am putea chiar să cumpărăm materiale de la o piață locală ca să îmbrăcăm câteva dintre canapele. Sunt destul de îndemânatică, spuse ea, și el îi aruncă o privire lascivă care o făcu să roșească.

– Pot să confirm asta! consimți el și ea râse.

După ce aruncară o privire prin casă, el o duse să vadă terenul din jur. Îi dădu o jachetă veche de-a lui, care-i era mult prea mare, și merse să viziteze grajdurile, grădinile, așa-zisul parc, apoi se plimbară până la liziera pădurii celei mai apropiate de casă. Plutea o ceață deasă, așa că el sugeră să nu meargă pe dealuri, deși era nerăbdător să se plimbe cu ea pe acolo. În schimb, merse cu mașina în sat și îi arătă toate magazinele învechite. Se opri la pub și Hope bău o cană cu ceai, iar Finn – un pahar mare cu bere neagră caldă. Sporovăiră cu toată lumea din jur și Hope fu amuzată să vadă bunici, copii, bătrâni, tineri și fete intrând și ieșind din pub. Era ca un club social local și nu avea deloc atmosfera barurilor din State. Era mai mult ca o cafenea și un bar într-unul singur. Toată lumea era extrem de prietenoasă. Singurul lucru care-l deranja pe Finn erau doi bărbați care o urmăreau din priviri, deși ea nici nu-i remarcase. Era extrem de posesiv cu ea, dar Hope nu era genul de femeie care să-i alimenteze asemenea griji, de aceea nu o deranja. Nu flirtase deloc în tinerețe și era foarte directă și fidelă bărbatului ei. Finn nu avea de ce să se teamă.

Se întoarseră acasă și, în cele din urmă, avură parte de ceea ce numeau localnicii „ceai”, care era, de fapt, o cină ușoară: sendvișuri, carne, cartofi, brânzeturi și o supă de carne irlandeză cremoasă, care-i sătură pe amândoi. După

aceea, se așezară lângă focul din micul lui salonaș de sus. Se băgară în pat devreme, și ea se strecură sub cuvertură. De data aceasta, înainte ca Finn să apuce să mai facă dragoste cu ea, Hope adormi buștean.

capitolul 9

A doua zi după sosirea ei la Blaxton House, Hope îi puse pe Winfred, pe Katherine și pe Finn să tragă draperiile, să coboare transperantele și să deschidă obloanele, ca să vadă mai bine în ce condiție se aflau camerele. Finn îi dăduse undă verde să facă tot ce voia și, până la amiază, casa era inundată de lumină. Transperantele rupte fură aruncate, draperiile zdrențuite – date jos pentru a fi examinate îndeaproape și acum zăceau pe podea. În salonul principal, toată mobila stricată fusese împinsă într-un colț al încăperii, și Hope întocmise o listă lungă cu ceea ce trebuia făcut. Când vremea se mai îmbunătățea, voia să scoată covoarele vechi la aerisit, dar acum nici nu putea fi vorba despre așa ceva. Ploua intermitent toată ziua. Casa era prăfuită și, până termină turul la etajul principal, tușea de-a binelea. Mai erau câteva mobile care arătau foarte bine: brațele și picioarele trebuiau întărite, iar o mare parte din tapiserie era distrusă. Voia să aducă un restaurator de mobilă din sat și, cum în zonă erau atâtea conace importante, era sigură că putea găsi unul. Deocamdată, trecuse pe listă șaisprezece piese de mobilier care aveau nevoie de restaurare și numai șapte care nu mai puteau fi reparate. Pe la sfârșitul după-amiezii, îl rugă pe Finn să o ducă în sat ca să cumpere ceară – voia să încerce să repare singură o parte din tâmplărie și din lambriuri. Urma să fie o muncă istovitoare. Winfred și Katherine erau impresionați de inițiativa ei, iar Finn – de-a dreptul copleșit. A doua zi, repetă acțiunea la etajul al doilea. Făcu un tur al dormitoarelor și găsi câteva piese frumoase de mobilier sub învelitorile de muselină. Hope

se distra de minune. Finn se arată și el încântat... și tot mai îndrăgostit.

—Dumnezeule, spuse el zâmbindu-i. Nu mă așteptam să restaurezi casa de una singură.

Era mișcat de ceea ce făcea ea. Muncea din greu și chiar se pricepea. Îl rugă să o ducă în Blessington, să găsească un restaurator. După ce îl găsi, stabili cu acesta să vină a doua zi. Bărbatul luă toate piesele care aveau nevoie de reparații, și, în ziua următoare, Finn o duse în Dublin, de unde cumpără kilometri de stofe pentru tapițerie și niște satin pastelat pentru dormitoare. Se asigură că lui Finn îi plăceau culorile și achită ea cumpărăturile, ca un dar pentru el.

În următoarele zile, munci cot la cot alături de Winfred și de Katherine la făcut curățenie în camere și scăpară de tot praful și de plasele de păianjen. Lăsă câteva dintre draperiile zdrențuite și le aruncă pe cele iremediabil pierdute. Ferestrele arătau mai bine descoperite decât cu rămășițele vechilor draperii atârnând. Casa era deja mai curată și mai veselă și trase în lături draperiile din catifea verde-închis din galerie, ca să nu mai pară atât de întunecoasă celui care intra. Totul arăta mai bine pe zi ce trecea. Hope susținea că se distra de minune.

—Hai să evadăm de-aici, îi propuse Finn într-o după-amiază. Vreau să-ți arăt împrejurimile.

O duse să vadă celelalte case minunate, și ea îl asigură că nici una nu era mai frumoasă ca a lui. Blaxton House semăna cel mai mult cu Russborough House. Hope voia să-l ajute să-și aducă reședința la vechea formă. Era o sarcină prea greu de dus la îndeplinire de unul singur, și ea simțea că el ajunsese la strâmtoare cu banii, așa că încercă să facă totul cu cheltuieli puține și să plătească ea oricând putea, fără să-l jignească. Finn îi era profund recunoscător pentru tot. Era conștient că ea făcea asta din iubire. Și rezultatele începeau deja să se vadă.

Când el avea de lucru, ea își petrecea timpul ceruind și lustruind, și, cameră după cameră, tâmplăria începea să strălucească. Mobila stricată era la restaurator. Un tapițer local luase piesele de mobilier ca să le capitoneze, și, la etaj, Hope găsisese adevărate comori sub învelitorile din olandă. Odată descoperit, dormitorul principal se dovedi o minune cu mobilă rafinată și fresce frumoase pe pereți. După părerea ei, te trimitea cu gândul la Versailles.

– Ești uimitoare, spuse Finn cu admirație.

Și, când nu ceruia, lustruia sau muta mobila de colo-colo, fotografia localnicii sau răscolea magazinele de antichități, căutând comori pentru casa lui. Chiar o ajută pe Katherine să lustruiească argintăria într-o după-amiază ploioasă, iar în acea seară luă cina în sufrageria formală, la un capăt al mesei uriașe, în loc să mănânce pe tavă, la etaj. Ea purta jeanși și un pulover vechi de-al lui Finn, care o făcea să arate ca o fetiță. Casa nu era încă bine încălzită.

– Mă simt ca într-o caricatură din *The New Yorker*, spuse Finn râzând când Winfred le servi cina în încăperea uriașă.

Bucătăria era la subsol și nu mai rămăsese mare lucru din ea, dar totul funcționa, și Hope își pusese la treabă magia și acolo. După două săptămâni, casa lui arăta de parcă ar fi muncit la ea luni în șir. Era într-o stare mult mai bună.

După cină, fotografie frescele de pe tavanul din salo-nul principal. Când Finn intră și o văzu acolo, zâmbi. De fiecare dată când se uita la ea, inima îi tresălta de bucurie.

– Cât de greu crezi că ar fi să văruim camerele noi înșine? întrebă ea, părând confuză.

El o îmbrățișă și o sărută.

– Ești nebună, dar te iubesc. Cum am supraviețuit oare înainte să te cunosc? Casa mea era murdară, viața mea era un dezastru și nu știam ce-mi lipsea. Acum știu. Nu cred că te mai las să te întorci în State.

Părea serios și ea râse. Le făcea amândurora plăcere să lucreze la casă și totul arăta grozav. Hope îi înțelegea acum dragostea pentru casă și îi plăcea să lustruiască totul pentru el.

– Ce-ar fi să chemăm câțiva vecini la cină odată? sugeră ea. Trebuie să locuiască oameni interesanți pe aici, în casele alea mari. Îi cunoști pe mulți? întrebă ea, interesată.

Ar fi fost palpitant să adune în jurul mesei din salon oameni plini de viață și ar fi vrut să-i cunoască pe localnici.

– Nu cunosc pe nici unul, spuse Finn. Mereu lucrez când stau aici. Nu-mi fac timp să ies. Partea de socializare e legată de Londra.

– Ar fi frumos să invităm oameni la noi, poate când vine mobila înapoi, spuse ea gânditoare.

– Aș prefera să stau numai cu tine, mărturisi el. Ești aici doar pentru o perioadă scurtă și nu vreau să te împart cu nimeni. E mai romantic să fim singuri, spuse el categoric.

Era limpede că o voia numai pentru el, dar Hope își dorea să cunoască oameni și să se mândrească în fața tuturor cu casa.

– Putem să le facem pe amândouă, spuse ea în mod înțelept. Putem și să cunoaștem oameni, și să petrecem timp numai noi doi.

I se părea ciudat că el locuia acolo de doi ani și nu cunoștea pe nimeni.

– Poate data viitoare, spuse el vag.

Imediat după ce zise asta, mobilul ei începu să sune, și ea răspunse. Era Paul. Intră într-un mic alcov din salon

și se așază să vorbească. Nu vorbise cu el de săptămâni bune. Era încă pe mare și se simțea bine. Ea îi spusese că era în vizită la un prieten în Irlanda, care locuia într-o casă veche fabuloasă. Observă că părea obosit, dar nu insistă pe tema asta și, după câteva minute, închise telefonul, tocmai când Finn intra în cameră.

—Cine era? întrebă el, părând neliniștit.

Hope zâmbi când el se așază lângă ea.

—Era Paul. I-am spus despre casa ta.

—Drăguț. Încă te iubește?

Hope scutură din cap.

—E prea bolnav să se gândească la altcineva în afară de el. El a divorțat de mine, mai ții minte? Acum e doar un prieten foarte special. El e familia mea. Am fost căsătoriți multă vreme.

Finn încuviință din cap și abandonează subiectul, aparent ușurat de cele auzite.

Apoi meraseră la plimbare pe dealuri, și Hope aduse înapoi două coșuri pline cu flori de câmp și le puse în vase. Finn o privea cu un zâmbet fericit și în seara aceea îi vorbi din nou despre posibilitatea de a avea un copil, deși îi promisese să nu mai abordeze o vreme subiectul. O iubea atât de mult, încât pur și simplu nu se putea abține. Insistă că voia un copil cu ea, dar Hope îi aminti că era prea devreme. Nu-i menționează acest lucru, dar nu voia să aibă un copil fără să fie căsătoriți, iar căsătoria nu era încă o certitudine, deși părea din ce în ce mai probabil.

—Vreau o fetiță care să semene cu tine, spuse Finn melancolic, când stăteau îmbrățișați după ce făcuseră dragoste. Vreau un copil cu tine, Hope, stăruie el.

—Știu, spuse ea somnoroasă, și eu... dar, oricum, la vârsta mea nu e ceva sigur.

—Vremurile s-au schimbat. Putem beneficia de ajutorul ultimei tehnologii. Britanicii sunt destul de buni la asta.

Insista să rămână însărcinată, dar deocamdată foloseau protecție, deci nu prea avea cum să se întâmple asta. Chiar i se părea prea curând. Era o decizie majoră, pe care nu era pregătită să o ia. Una era să-l ajute să-și repare casa, alta era să aibă un copil cu el.

—Mai vedem, spuse ea și se cuibări în brațele lui, făcându-și loc lângă el, zâmbind fericită și gândindu-se că acestea erau cele mai frumoase zile din viața ei sau, cu siguranță, după mult, mult timp.

Într-a treia săptămână de când era în Irlanda, Finn o luă prin surprindere sugerându-i să meargă la Paris în weekend. Nu se gândise să călătorească prin Europa cât stătea aici, dar ideea îi surâse. El făcu rezervări la Ritz, hotelul ei preferat, și în acel weekend zburară la Paris. Urmau să se oprească în Londra la întoarcere, ceea ce-i convenea de minune, fiindcă voia să-l întâlnească pe curatorul de fotografie de la Muzeul Tate Modern, pe care-l sună cu o zi înainte să plece, ca să facă o programare. Acesta era încântat de perspectiva de a o cunoaște.

Vremea petrecută în Paris fu exact cum speraseră. Camera de la Ritz era mică, dar elegantă. Cutreierară tot Parisul, parcurgând kilometri buni, și mâncară în minunate bistrouri vechi de pe malul stâng al Senei. Vizitară Notre-Dame și Sacré Cœur și își aruncară o privire prin anticariate, căutând lucruri pe care să le ducă la Blaxton House. Timpul petrecut împreună era magic, după cum fusese până atunci oriunde altundeva. Dar Parisul părea chiar mai romantic și mai special. Orașul era merit pentru asta.

—N-am fost în viața mea atât de răsfățată.

Uneori încerca să achite nota de plată de la restaurant, dar Finn nu o lăsa. Avea concepții de modă veche în privința asta, deși o lăsase să plătească pentru câteva

obiecte pentru casă. Ea ar fi vrut să-i permită să facă mai mult. Cărțile lui se vindeau bine, știa asta, dar avea un fiu de întreținut, căruia trebuia să-i plătească și taxa de școlarizare. Îl ținea pe Michael la facultate, și, chiar dacă în Irlanda nu existau impozite pe venit, întreținerea unei case ca Blaxton House constituia o adevărată provocare. Iar viața era scumpă oriunde. Ei îi rămăseseră mulți bani de la Paul și se simțea vinovată să nu-l ajute mai mult pe Finn. Încercă să-i explice asta într-o zi, la masa de prânz.

—Știu că e jenant să contribui și eu, spuse ea cu blândețe, dar am rămas cu o sumă uriașă de bani după divorțul de Paul. El tocmai își vânduse compania și, fără Mimi, nici unul dintre noi nu avea ce să facă cu banii. Paul își petrece cea mai mare parte din timp pe barcă. Iar eu nu am cheltuieli majore. Sincer, aș vrea să mă lași să mai plătesc și eu din când în când.

—Nu e genul meu, spuse Finn categoric și apoi o întrebă: Cum Mimi nu mai e, cui ai să-i lași banii?

Era o întrebare ciudată, dar nu exista nici un subiect despre care ei doi să nu poată discuta. Vorbiseră despre orice, și chiar se gândise la acest lucru. Nu avea rude în viață, în afară de Paul, care era cu șaisprezece ani mai mare decât ea și foarte bolnav. Era improbabil să trăiască mai mult decât ea, și acest gând o întrista enorm. Și toți banii pe care-i promise de la el... La divorț, în ciuda protestelor ei, îi oferise un aranjament uluitor, iar tot ce rămânea după moartea lui îi revenea tot ei.

—Nu știu, spuse Hope cu sinceritate, gândindu-se la banii care ar rămâne după moartea ei. Poate îi voi dona la Dartmouth, în cinstea tatei și a lui Mimi. Sau la Harvard. Nu am cui să-i las. E o situație cam ciudată. Donez o sumă frumușică de bani în fiecare an pentru diferite cauze filantropice. Am înființat o bursă la Dartmouth în numele

lui Mimi, fiindcă a urmat școala acolo, și încă una la Baletul din New York.

– Poate ar trebui să finanțezi lucruri care-ți fac plăcere.

– Știu. Mi-au trebuit doi ani pentru a mă obișnui să am atâția bani. Nu am nevoie de ei. I-am spus lui Paul când am divorțat. Duc o viață simplă.

Și părinții ei îi lăsaseră suficienți bani ca să aibă grijă de casa din Cape Cod.

– Câteodată, mă simt vinovată, spuse ea cu sinceritate. Mi se pare o risipă.

El dădu înțelegător din cap, râse și spuse că și-ar dori să aibă problema ei.

– Eu îmi tot propun să strâng mai mulți bani ca să restaurez casa, dar e greu când ai un băiat la facultate și case peste tot. Sau măcar două. Într-o zi, tot am să refac această casă.

Ea ardea de dorința de a-l ajuta, dar era prea curând pentru așa ceva. Erau împreună de două luni, o perioadă nu tocmai lungă în lumea reală. Poate peste câteva luni, dacă totul mergea bine, avea să o lase să-l sprijine financiar la restaurarea casei. Chiar își dorea acest lucru.

După aceea s-au plimbat prin Tuileries, au vizitat Luvrul și s-au întors la Ritz pentru ultima lor noapte. Fusesse un weekend de vis, la fel ca tot ce făceau împreună. Comandară mâncarea în cameră și petrecură noaptea în pat, desfătându-se în luxul de la hotel. Dimineață, luară trenul spre Londra, și la prânz erau deja în micuța lui casă. Hope se bucură să o vadă și se gândi la ședința foto pe care o ținuseră acolo. Așa cum bănuise atunci, obținuseră câteva fotografii minunate, iar Finn alesese una care urma să apară când cartea avea să fie gata de publicare. Pe unele le înrămasese pentru el – și pentru ea.

În acea după-amiază avea întâlnire la Muzeul Tate Modern, și Hope fu uimită să descopere că pe Finn îl deranja acest lucru, fapt ce ei i se părea illogic.

–Ce s-a întâmplat? îl întrebă, în timp ce mâncau una dintre nemaipomenitele lui omlete. Te-a supărat ceva?

Era vizibil bosumflat.

–Nu, dar nu înțeleg de ce trebuie să te întâlnești azi cu un curator.

–Fiindcă vor să-mi facă o expoziție retrospectivă anul viitor, îi explică ea calm. E ceva important, Finn.

–Pot să vin cu tine? întrebă el cu speranță în glas, dar ea scutură din cap, cerându-și parcă iertare.

–N-aș părea serioasă dacă aș veni cu cineva.

–Spune-le că sunt asistentul tău, spuse el la fel de bosumflat.

–Nu-ți iei asistenții când te întâlnești cu un curator, ci numai la ședințele foto.

El ridică din umeri ca răspuns și nu mai vorbi cu ea până în momentul când fu gata de plecare. Hope chemase un taxi.

–Când te întorci? întrebă el cu răceală.

–Cât mai repede. Promit. Poți să te plimbi prin muzeu cât vorbesc cu el. E minunat.

El nu spuse nimic, ci doar scutură din cap. După un minut, ea ieși pe ușă simțindu-se vinovată că-l abandona, deși știa că era ridicol. Dar el încerca să o facă să se simtă astfel – și reușise. Drept urmare, încercă să termine cât mai repede întâlnirea, nu puse toate întrebările la care voia răspuns și se întoarse după două ore. Finn stătea pe canapea, citind îmbufnat o carte. Când ea intră, ridică privirea cu o expresie ursuză.

–A fost destul de repede pentru tine?

Acum ea părea enervată, fiindcă grăbise discuțiile ca să se întoarcă la el. Finn ridică pur și simplu din umeri.

–De ce te porți așa? Doar nu ai patru ani. Câteodată mai am și de lucru. La fel și tu. Asta nu înseamnă că nu te iubesc.

– De ce nu m-ai luat cu tine? întrebă el cu o expresie rănită.

– Fiindcă suntem doi indivizi distincți, cu vieți și cariere separate. Nici eu nu pot să fiu mereu parte dintr-a ta.

– Dar vreau să fii. Ești mereu bine-venită cu mine.

– Și, de cele mai multe ori, și tu ești. Dar nu-l cunosc team pe acest curator și nu voiam să mă creadă neserioasă fiindcă amestec afacerile cu dragostea. Nu ar fi o dovadă de seriozitate, Finn.

– Suntem împreună, nu? replică el cu o privire rănită, care o enervă și mai mult.

Nu avea nici un motiv să se simtă vinovată și îi dispăcea atitudinea lui. Chiar reușise să o facă să se simtă prost. Nu era cinstit. Îl iubea, dar el se purta ca un copil de doi ani.

– Da. Dar nu suntem gemeni siamezi.

Era, din nou, vorba despre teoria fuziunii, cu care nu fusese niciodată de acord. El voia să facă totul împreună, dar, uneori, ea pur și simplu nu putea. Nu putea să-l ia nici la ședințele foto. Și nu putea să scrie o carte împreună cu el. Oricât de mult și-ar fi dorit el ca lucrurile să fie altfel, nu erau o singură persoană, ci două. Ei îi era foarte clar asta. Lui nu.

– Asta nu înseamnă că nu te iubesc, spuse ea cu blândețe, dar el o ignoră, întorcându-se la citit.

Nu-i răspunse vreme îndelungată, apoi o surprinse din nou. Ridică privirea spre ea și închise cartea.

– Am făcut o programare pentru tine mâine. Pentru noi.

– Unde? întrebă ea confuză. Ce fel de programare?

– La un medic. Un medic specialist în fertilitate, care se ocupă de oameni de vârsta noastră care vor să aibă copii.

Amândoi știau că nu vârsta lui era o problemă, ci a ei. Era drăguț felul în care se exprimase, dar Hope îl privi cu ochii măriți de uimire.

—De ce n-ai vorbit cu mine înainte să faci programarea?

Era un gest necugetat și insensibil, de vreme ce ea îi spusese că voia să aștepte, măcar pentru o vreme.

—Am făcut rost de nume și m-am gândit c-ar fi o idee bună să ne întâlnim cu ea cât suntem în Londra. Măcar putem să ascultăm ce are de zis și ce ne recomandă. Poate va trebui să începi să te pregătești de pe-acum, ca să facem asta peste câteva luni.

Grăbea lucrurile prea tare, la fel cum făcuse cu relația lor încă de la început. Dar acum era vorba despre un angajament și despre o decizie mult mai importantă. Un copil era pentru toată viața. Și nu era sigură că ei aveau să fie împreună toată viața.

—Finn, nici măcar nu știm dacă vrem un copil încă. Suntem împreună de doar două luni. E o decizie importantă. O decizie uriașă. Pe care trebuie să o luăm amândoi, nu numai tu.

—Nu vrei nici măcar s-auzi ce are de zis?

Părea gata să izbucnească în plâns, și ea se simți ca un monstru, dar nu era pregătită, iar gândul de a vorbi cu un medic o făcu să intre în panică.

—O să vorbești cu ea?

O implora din priviri, și ei nu-i plăcea deloc să-i rănească sentimentele și să-l refuze.

Încet, Hope încuviință din cap, dar nu era deloc mulțumită.

—Bine. Dar nu vreau să fiu grăbită. Am nevoie de timp ca să iau decizia. Vreau să mă bucur de noi doi mai întâi.

El zâmbi și se întinse să o sărute.

—Mulțumesc, înseamnă enorm pentru mine. N-aș vrea să ratăm ocazia de a face un copil.

Era emoționată de cuvintele lui, dar încă supărată că luase decizia de unul singur, fără ca măcar să îi ceară părerea. Se întrebă dacă așa se răzbuna fiindcă nu-l luase cu ea la întâlnirea de la muzeu. Dar știa că era mai degrabă disperat să aibă un copil cu ea. Din păcate, era prea curând pentru ea și îi explicase limpede acest lucru de prima dată când deschisese discuția. El era foarte încăpățânat, odată ce-i intra o idee în cap. Nu părea deloc familiarizat cu cuvântul „nu“.

În acea seară luară din nou cina la Harry's Bar, dar Hope rămase tăcută. Apoi se întoarseră acasă și făcură dragoste. Dar, pentru prima dată, simți o distanță între ei. Nu voia ca el să ia decizii în numele ei, mai ales de o asemenea importanță. Paul nu-i făcuse asta niciodată înainte de divorț. Înainte, luau toate deciziile majore împreună, după multe consultări. Asta aștepta și de la Finn, dar el voia să-și impună propriile idei. Erau foarte diferiți.

A doua zi, când meraseră la medic, era și mai supărată. Nu era o programare pentru o consultație, ci o examinare în toată regula pentru o probă de fertilitate, cu o serie de teste, dintre care unele chiar neplăcute, pentru care nu era pregătită. Se opuse când descoperi care era planul și îi spuse medicului, care păru și mai surprins că Hope nu știa ce presupunea programarea.

—V-am trimis un fișier cu informații despre asta, spuse ea, privindu-i cu o expresie confuză.

Era o femeie foarte drăguță și, fără îndoială, competentă, dar Hope era evident nemulțumită de vestea despre ceea ce trebuia să facă în acea zi.

—Nu am primit fișierul, spuse Hope simplu, privindu-l pe Finn.

El se rușină pe loc. Era clar că primise informațiile când făcuse programarea, dar nu i le împărtășise și ei. Deocamdată, era doar proiectul lui, nu și al ei.

– Am aflat despre programare abia aseară.

– Și vrei să faci analizele? o întrebă medicul direct, iar Hope se simți pusă cu spatele la zid.

Dacă nu le făcea, Finn se simțea jignit, dar, dacă le făcea, ar fi fost ea supărată. Și testele oricum nu păreau deloc plăcute. Se gândi o clipă îndelungată și, din iubire pentru el, hotărî să se sacrifice.

– Bine, le fac. Dar încă nu am hotărât să rămân însărcinată.

– Eu da, spuse Finn rapid, și cele două femei râseră.

– Atunci fă tu copilul, replică Hope rapid.

– Ați fost vreodată însărcinată? o întrebă medicul, întinzându-i un vraf de formulare de completat și două broșuri despre fertilizarea in vitro și despre ovule de donator.

– Da, o dată, spuse Hope încet, gândindu-se la fiica ei. Acum douăzeci și trei de ani. Aruncă o privire peste broșura din mână ei. Va trebui să folosim ovule de donator?

Lui Hope nu-i surâdea ideea. În cazul ăsta, din punct de vedere genetic, copilul avea să fie doar al lui Finn, nu și al ei. Asta nu-i convenea deloc.

– Să sperăm că nu, dar este o opțiune. Avem mai multe teste pe care trebuie să le faceți în primă fază și trebuie să vă verificăm viabilitatea ovulelor. Un ovul mai tânăr are mai multe șanse, desigur. Dar alte dumneavoastră ar putea fi încă bune de folosit, cu puțin ajutor.

Ea zâmbi, și Hope simți că-i vine rău. Nu era pregătită pentru acest proces și nu era sigură că avea să fie vreodată. Finn voia atât de mult un copil, încât trecea peste dorințele și părerile ei. Știa că o făcea doar fiindcă o iubea. Dar pentru ea era ceva important.

– Îmi verificați ovulele astăzi?

Hope știa că nu ar fi fost o procedură nesemnificativă.

—Nu, putem face asta data viitoare, dacă trebuie. Astăzi vă verificăm nivelul hormonului de stimulare foliculară și apoi mai vedem.

Îi înmână lui Hope o listă cu procedurile pe care urma să le facă, printre acestea numărându-se o ecografie pelviană, o examinare pelviană și o serie de analize de sânge care să-i verifice nivelurile de hormoni. Și voiau o mostră de spermă de la Finn.

În următoarele două ore, trecură prin toate testele, și el făcu în șoaptă diferite remarci indecente, sugerându-i lui Hope să-l ajute cu mostra de spermă, dar ea nu avea chef de așa ceva. Îi spuse să se descurce singur, și el se conformă, apărând mândru cu mostra în timp ce ea era la ecograf. Medicul anunță cu satisfacție că Hope era la ovulație și că, deocamdată, la ecograf totul părea în regulă.

—Ați putea merge azi acasă și să încercați pe cont propriu, comentă ea, deși aș prefera să fac o inseminare artificială cu sperma domnului O'Neill. V-ați putea întoarce după-amiază, să ne lăsați să facem asta, dacă vreți, se oferi ea, aruncându-i o privire îndatoritoare lui Hope.

—Nu vreau să fac asta, spuse Hope cu vocea sugrumată.

Deodată, avea impresia că alți oameni îi conduceau viața, în frunte cu Finn. El părea dezamăgit de ceea ce spusese ea.

—Poate încercăm luna viitoare, spuse medicul afabil, în timp ce îndepărta brațul ecografului.

Șterse gelul de pe abdomenul lui Hope și îi spuse că se putea ridica. Hope se simțea de parcă era într-un tren rapid pentru care nu cumpăraseră bilet și în care nu voia să fie, mergând spre o destinație pe care nu o alesese ea. Abia citise broșurile turistice, și Finn încerca deja să ia deciziile în numele ei, despre destinație și despre momentul plecării.

După terminarea testelor, medicul le spuse că, deocamdată, totul părea în regulă. Încă nu aveau rezultatele nivelurilor de FSH și estrogen, dar ovulele ei arătau bine la ecografie, numărul de spermatozoizi ai lui Finn era ridicat și era de părere că, prin inseminare artificială, ar avea șanse bune. Dar dacă nu reușeau în primele două luni, Hope avea să fie nevoită să ia Clomid, ca să producă mai multe ovule, iar asta ar putea duce, o avertiză medicul, la nașteri multiple. Dacă nici Clomidul nu dădea rezultate în patru luni, trebuiau să înceapă fertilizarea in vitro. În cele din urmă, dacă era necesar, vor apela la ovule de donator. Medicul îi înmână lui Hope un tub cu cremă pe bază de progesteron și îi spuse cum să o utilizeze în fiecare lună de la ovulație la menstruație, pentru a stimula implantarea și a descuraja avorturile spontane. Îi zise să-i ceară asistentei la plecare o trusă de predicție a ovulației. Când ieșiră din cabinet, Hope se simțea de parcă fusese lansată dintr-un tun sau înrolată la infanteria marină.

—N-a fost așa rău, nu? întrebă Finn, zâmbindu-i cu toată gura, mulțumit de sine, când ajunseră pe trotuar, iar Hope izbucni în plâns.

—Nu-ți pasă și ce cred eu? ripostă ea printre hohote.

Nu știa de ce, dar, din cauza lui, avea senzația că o trăda pe Mimi, înlocuind-o cu un alt copil, și nu era pregătită nici pentru asta. Nu se putu opri din plâns când el o îmbrățișă. Încă mai plângea când luară un taxi, și Finn îi dădu șoferului adresa lui.

—Îmi pare rău. Credeam că vei fi bucuroasă după discuția cu ea.

Părea zdrobit.

—Nici măcar nu știu dacă vreau un copil, Finn. Am pierdut unul pe care-l iubeam. Încă nu am trecut peste asta și nu știu dacă voi trece vreodată. Și e prea curând pentru noi.

–N-avem timp de pierdut, spuse el, privind-o cu insistență.

Nu voia să fie bădăran și să spună că, la patruzeci și patru de ani, Hope era, de fapt, cea care nu prea mai avea timp.

–Atunci poate ar trebui să ne mulțumim doar cu noi, replică ea, întristată. Nu sunt pregătită să iau această decizie după o iubire de numai două luni.

Nu voia să-i rănească sentimentele, dar trebuia să fie sigură. Una însemna o eventuală căsătorie, și alta – un copil.

–Trebuie să mă ascuți, Finn. E important.

–Și pentru mine e important. Și vreau să avem un copil, înainte să ratăm ocazia.

–Atunci îți trebuie o femeie de douăzeci și cinci de ani, nu cineva de vârsta mea. N-am chef să mă joc de-a „timpul s-a scurs”¹ când e vorba despre o decizie atât de importantă. Avem nevoie de timp.

–Eu nu am, spuse el cu încăpățănare.

–Ei bine, eu am, replică ea, tot mai disperată.

Era atât de insistent, încât se simțea încolțită și încerca să-l facă să mai dea înapoi.

Știa cât de mult o iubea și îl iubea și ea, dar nu voia să fie presată.

–Nu mi-am dorit niciodată un copil cu cineva. Chiar și Michael a fost un accident. De asta m-am însurat cu mama lui. Dar vreau un copil cu tine, spuse el cu lacrimi în ochi, în timp ce stăteau pe bancheta din spate a taxiului.

–Atunci, lasă-mi timp să mă obișnuiesc cu ideea. Am simțit că am fost dusă pe sus în cabinetul ăla. Dacă am fi lăsat-o, m-ar fi făcut de azi să rămân însărcinată.

---

¹ Beat the Clock, emisiune televizată în care concurenții trebuiau să rezolve anumite sarcini într-o perioadă limitată de timp (n.tr.)

—Nu mi se pare deloc o idee rea, spuse el, în timp ce taxiul oprea în fața casei lui.

O clipă mai târziu, Hope îl urma înăuntru, nefericită și zdruncinată. Era epuizată, de parcă fusese târâtă de un cal, de coada căruia se ținuse cu dinții. Fusese o experiență care o secătuisese emoțional. Finn nu spuse nimic, ci îi turnă un pahar cu vin. Arăta ca și cum avea nevoie. Inițial refuză, dar apoi se răzgândi. Îl goli în câteva minute, și el i-l umplu din nou, bând și el de data aceasta.

—Îmi pare rău, draga mea. N-ar fi trebuit să te forțez. Dar eram atât de entuziasmat de idee. Îmi pare rău, repetă el cu blândețe și o sărută. Mă ierți?

—Poate, spuse ea, zâmbindu-i trist.

Fusese o experiență cel puțin neplăcută pentru ea. El îi turnă încă un pahar, și ea îl bău și pe acela. Era foarte supărată, dar începu să se calmeze după al treilea pahar, apoi izbucni din nou în plâns, și Finn o luă în brațe și o duse sus. Îi pregăti o baie caldă, iar ea se strecură recunoscătoare în cadă și închise ochii. Zăcu acolo o vreme, liniștindu-se, încercând să-și alunge din minte vizita neplăcută la medic. Baia caldă o ajută, și, când redeschise ochii, Finn îi înmână un pahar cu șampanie și o căpșună uriașă și se strecură în cadă lângă ea. Hope începu să chicotească când el se întinse în cadă cât era de mare. Și el avea un pahar cu șampanie.

—Ce sărbătorim?

Ea îi zâmbi. Era ușor cherchelită, dar nu beată. Avea nevoie de vin ca să treacă peste acea după-amiază, și, după ce termină șampania din paharul înalt pe care i-l dăduse, Finn i-l luă din mână și îl puse jos. Și el își golise paharul. Apoi, cum se întâmpla de obicei când făceau baie împreună, începu preludiul la care nu puteau rezista. Se întâmplă înainte să-și dea vreunul dintre ei seama și fără să se gândească la asta. Făcură dragoste în cadă, apoi

se întinseră pe covorașul de pe podeaua băii și terminară. Era un act senzual, pasional și disperat, cu toată agonia și chinurile prin care trecuse ea în acea după-amiază. Stând acolo, nu se putea gândi decât la cât de mult îl dorea, și el o dorea la fel de mult. Nu se puteau sătura unul de celălalt. Făcură dragoste cu forță, furie și rapiditate și, după ce el ajunsese la orgasm, rămase puțin deasupra ei. Apoi se sculă cu blândețe și o luă în brațe ca pe o păpușă. O șterse tandru cu un prosop și o băgă în pat. Ea îi zâmbi și se uită la el cu privirea ușor sticloasă a cuiva care a băut prea mult. Dar se citeau și iubire, și tandrețe în ochii ei.

– Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi șopti el.

– Și eu te iubesc, Finn, spuse ea, apoi adormi în brațele lui.

Când se treziră dimineață, Hope încă mai era în brațele lui și se uită chiorăș la el.

– Cred că m-am îmbătat aseară, spuse ea, ușor stânjenită.

Își amintea ce se întâmplase în cadă și după aceea și cât de minunat fusese. Așa era întotdeauna cu el. Apoi, deodată, cu un șoc, se trezi de-a binelea. Își aminti ce spusese medicul despre o nouă programare în acea după-amiază. Era la ovulație și nu se protejaseră. Se lăsă să alunece pe o pernă cu un geamăt, apoi se uită la Finn.

– Ai făcut-o înadins, nu-i așa?

Era furioasă pe el, dar vina le aparținea deopotrivă, așa că furia era îndreptată și spre sine. Ce dovadă de prostie! Dar poate că nu avea să se întâmple nimic. La vârsta ei, ar putea dura un an sau doi să rămână însărcinată, nu era suficient un moment de pasiune pe podeaua băii, ca în adolescență.

– Ce? întrebă Finn cu nevinovăție.

– Știi exact la ce mă refer, replică ea încercând să pară rece, dar nu-i reuși.

Îl iubea prea mult și, deodată, se întrebă dacă nu-și dorise și ea asta, dar nu voise să-și asume responsabilitatea pentru decizie, așa că se îmbătase și-l lăsase pe el să hotărască. Nici ea nu era nevinovată. Era o femeie în toată firea și ar fi trebuit să aibă grijă. Se simțea total confuză.

– Ieri eram la ovulație. Ne-a spus amândurora. Chiar s-a oferit să ne facă inseminare artificială dacă voiam.

– A fost mai distractiv așa. Și acum hotărârea e în mâinile Domnului, nu ale ei sau ale noastre. Probabil că n-o să fie nimic, spuse el blajin, iar ea speră să fie adevărat.

Se ridică în capul oaselor și se uită la Finn.

– Și dacă rămân însărcinată, Finn? Ce ne facem atunci? Suntem pregătiți pentru așa ceva? La vârsta noastră? E un angajament copleșitor, indiferent de vârstă. Suntem pregătiți să ne înhăimăm la așa ceva?

– Aș fi cel mai fericit bărbat de pe pământ, spuse el cu mândrie. Dar tu?

– Aș fi cumplit de speriată. De pericole, de implicații, de presiunea la care vom fi supuși, de riscurile genetice la vârsta noastră. Și de...

Nu putea spune mai mult, dar era înspăimântată să nu piardă alt copil pe care-l iubea. Nu mai putea trece prin așa ceva.

– Ne vom descurca dacă e să se întâmple, promit, o liniști el, sărutând-o și ținând-o în brațe de parcă ar fi fost de sticlă. Cât de repede vom ști?

– În zilele noastre? Cred că în vreo două săptămâni. N-am mai fost însărcinată de mulți ani. E destul de simplu de aflat acum, cu un test de sarcină de la farmacie. Se gândi la asta preț de un minut. Voi fi în New York atunci. Te anunț eu.

La gândul acesta, îi îngheță sângele în vine; o părticică din ea voia să rămână însărcinată, fiindcă îl iubea, dar

rațiunea ei refuza – numai inima voia. Nu avea nici o noimă. Era într-o confuzie totală.

– Poate n-ar trebui să te întorci, spuse el, părând îngrijorat. Poate nu-i bine să mergi cu avionul atât de curând.

– Trebuie. Am trei ședințe foto importante.

– Dacă ești însărcinată, asta e mai important.

Se simți deodată nebună. Se purtau de parcă ea era însărcinată și plănuiseră acest copil. Dar numai unul dintre ei o făcuse. Finn. Și ea îl lăsase.

– Hai să nu o luăm razna încă. La vârsta mea, e la fel de probabil să fii lovit de o cometă. Ai auzit ce a spus medicul. Dacă ne hotărâm, probabil vom avea nevoie de ajutor.

– Sau poate că nu. Nu era sigură. Cred că depindea de FSH-ul tău.

– Să sperăm că nivelul e prea ridicat ori prea scăzut sau oricum n-ar trebui să fie.

Se ridică din pat. Se simțea de parcă fusese lovită de un autobuz. Cu emoțiile din ziua precedentă și cu mahmureala pe care o avea din cauza vinului și a șampaniei, avea senzația că petrecuse două săptămâni călărind mustangi la rodeo.

– Mă simt ca naiba, spuse ea îndreptându-se spre baie, și el îi zâmbi cu admirație.

– Poate ești însărcinată, spuse el, cu speranță în glas.

– Of, mai taci, replică ea și trânti ușa de la baie.

Nici unul dintre ei nu comentă nimic în timpul zborului spre Irlanda sau în următoarele zile. Ea se reapucă de ceruit și de lustruit lambriurile din casă, și el îi tot spunea să o lase mai moale, ceea ce o enerva și mai mult. Nu voia să se gândească la asta. Se simțise minunat cu el în Paris, dar era supărată din cauza celor întâmplare

la Londra – cu vizita la medic și escapada lor pe podeaua băii. Cu o zi înainte să plece, sunase medicul.

– Vești minunate! anunțase ea. Nivelul FSH-ului dumneavoastră e la fel de scăzut ca al unei femei de douăzeci de ani și cel al estrogenului e perfect.

– Ce înseamnă asta? întrebuse Hope, simțind că i se întorcea stomacul pe dos.

Avea sentimentul că urma ceva ce nu avea să-i placă să audă.

– Înseamnă că ați putea rămâne ușor însărcinată fără nici un ajutor.

Îi mulțumise medicului și închisese telefonul, fără a-i spune nimic lui Finn. El își făcea și-așa prea multe speranțe. Iar dacă îi spunea că existau șanse mari să fi rămas însărcinată, nu avea s-o lase să se întoarcă la New York. Nu voia ca ea să plece. Deja se plângea că urma să rămână singur și voia să știe cât de repede avea să se întoarcă. Hope îi explicase că avea de lucru și că trebuia să stea în New York trei săptămâni. Ca întotdeauna, era ca și cum ar fi abandonat un copil de patru ani.

Petrecură împreună o ultimă noapte liniștită și făcură dragoste de două ori înainte ca ea să plece. El părea bosumflat în drum spre aeroport și ea își dădu seama că avea mari probleme cu teama de abandon. Nu suporta să o vadă plecând și era deja deprimat.

O sărută de rămas-bun la aeroport și o puse să promită că avea să-l sune imediat ce ajungea. Ea zâmbi când îl sărută. De fapt, era chiar drăguț, deși ușor caraghios la vârsta lor, să se întristeze în halul ăsta pentru că aveau să fie despărțiți câteva săptămâni. El putea să-și termine cartea, iar la întoarcere ea avea să-și reia lucrul la casa lui. Îi aminti să-i sune pe restauratori, să afle când aveau să fie gata piesele de mobilier, și el îi dăruia o cutiuță ambalată ca un cadou înainte să plece. Ea fu mișcată de această surpriză.

– Deschide-o în avion, îi spuse și o sărută pentru ultima dată, apoi îi făcu semn cu mâna în timp ce ea se îndrepta spre poartă.

Ea făcu întocmai și deschise cutia chiar când avionul decolă spre New York. Apoi râse. Ținu obiectul în mână și scutură din cap cu mâhnire. Era un test de sarcină. Spera să fie negativ. Dar știa că mai avea de așteptat încă o săptămână până să afle. Puse cutia deoparte și încercă, pe cât posibil, să nu se mai gândească la ea.

capitolul 10

Hope nu stătu locului aproape nici o clipă cât timp rămase în New York. Făcu o machetă pentru o copertă *Vogue* și o ședință foto pentru un portret al guvernatorului și avu rolul de curator la propria expoziție dintr-o galerie. Luă prânzul cu Mark Webber și îi povesti despre idila ei cu Finn. El rămase uimit și o avertiză că îi cam fugeau ochii după femei. În New York avea o reputație pe măsură, despre care ea știa deja. Dar ea era convinsă de fidelitatea lui. Abia o scăpa din ochi. Îi menționează acest lucru lui Mark, faptul că Finn vorbea constant despre „fuziunea” lor în cuplu și că era gelos pe alți bărbați. Chiar și prânzul cu agentul ei îl deranja. Acestea erau singurele două lucruri care o îngrijorau în legătură cu el. Nu fusese niciodată cu un bărbat gelos, iar Finn era foarte posesiv. Hope avea nevoie de timp și pentru sine. Îi prindea bine munca în New York. O revitaliza și o făcea să-și dorească să-l revadă. Nu voia să se simtă înăbușită și legată de el, cum și-ar fi dorit Finn. După câteva săptămâni petrecute pe cont propriu, își recăpătă perspectiva și independența, care contau mult pentru ea. El părea extrem de amenințat de toți cei cu care se întâlnea ea. Și, de fiecare dată când o suna, voia să știe când se întorcea. Asemenea unei mame care vorbește cu copilul ei, Hope îi tot amintea că mai lipsea două săptămâni.

— Ai grijă cu tipii geloși, o avertiză Mark. Uneori sunt cam dezechilibrați. Am avut o prietenă geloasă. M-a fugărit cu un cuțit când m-am despărțit de ea și m-am dus cu altă fată la balul de absolvire. De atunci, gelozia mă sperie de moarte.

Hope râse imaginându-și scena.

—Cred că Finn e destul de sănătos la cap. Dar are mare nevoie de afecțiune. Nu-i place să fie părăsit. Mă întorc acolo în două săptămâni.

Era deja de o săptămână în New York, și Finn se plângea zilnic de absența ei. Părea nefericit și deprimat de fiecare dată când vorbeau.

—Crezi că e ceva serios pentru el? întrebă Mark, părând preocupat.

—Da, răspunse ea încet.

Foarte serios. Dar nu voia ca Mark să-și facă griji în privința ei sau a muncii ei.

—Pot să fac naveta din Dublin oricând am de lucru aici, îl asigură ea. Sau pot să mă duc oriunde. Nu e departe. Locuiește într-o casă fabuloasă. Aduce mai mult cu un castel, deși trebuie restaurată.

Mark era încă uimit de ceea ce auzise, dar se bucura pentru ea.

—I-ai spus lui Paul?

—E prea devreme, zise ea cu un aer gânditor.

Plănuia să facă asta la un moment dat, dar nu chiar acum. Nu știa cum ar reacționa sau dacă l-ar afecta. Vorbise cu el cu o zi în urmă. Era la Harvard pentru tratament și nu părea să se simtă deloc bine, dar o asigurase că totul era în regulă. Asta o întristase. Își făcea griji pentru el. Părea tot mai fragil.

Hope rezolvă câteva treburi după ce se despărți de Mark, apoi se duse acasă. Știa exact ce zi era, la fel ca Finn. Deja o întrebaser de două ori. Aceasta era Ziua cea Mare. Era prima zi în care testul putea arăta dacă era însărcinată sau nu. Inspiră adânc și intră în baie cu testul pe care i-l dăduse el. Era sigură că totul avea să fie în regulă, dar tot era speriată. Urmă instrucțiunile întocmai, apoi puse testul pe un dulap și plecă. Trebuia să aștepte cinci minute întregi, care i se părură o eternitate. Mersese la fereastră să privească afară, apoi se întoarse în baie,

temându-se de ceea ce urma să descopere și spunându-și că nu era însărcinată. I se părea prea stupid să-și facă griji în privința asta la vârsta ei. Nu mai fusese atât de speriată de ani buni. De când se apropia de treizeci de ani și era la fel de îngrozită de gândul să rămână însărcinată. Paul își dorise doar un singur copil, iar Mimi era de-ajuns și pentru ea. Constatase însă că nu era însărcinată și fusese surprinsă că se simțea mai mult dezamăgită decât ușurată. Și experiența nu se repetase. Aveau întotdeauna grijă și nu se abandonau pasiunii până la uitare de sine, cum făceau ea și Finn. Ea și Paul luaseră decizia – conștientă, chibzuită și de comun acord – de a o avea pe Mimi, și nu se întâmplase pe podeaua băii.

Se întoarse în baie și se apropie de dulap ca de un șarpe. Instrucțiunile de folosire a testului fuseseră foarte clare în privința interpretării rezultatului. O linie însemna că nu era însărcinată, două linii reprezentau un răspuns pozitiv. Oricine și-ar fi dat seama de asta. De la distanță, văzu o linie și scoase un oftat de ușurare. Se apropie și ridică testul doar ca să se asigure. Era pregătită să scoată un țipăt de încântare la vederea rezultatului negativ, când observă ceva. A doua linie. Două linii, deși cea de-a doua era mai estompată decât prima – dar, conform instrucțiunilor, reprezenta tot un rezultat pozitiv. La naiba!

Rămase cu privirea ațintită asupra testului, îngrozită, se așeză și-l ridică din nou. Tot două linii. Urina ei își făcuse treaba sub suportul din plastic alb. Două linii. Ridică testul în lumină și apoi stătu și se holbă la el, într-o stare de neîncredere șocată. Două linii. Avea patruzeci și patru de ani și era însărcinată. Se așeză tremurând pe marginea căzii, cu testul încă în mână, apoi îl aruncă. Se gândi să-l folosească și pe cel de-al doilea, dar știa că avea să obțină același rezultat. Sâni o dureau de două zile, dar ignorase acest lucru. Își spusese că era doar un semn că i se apropia menstruația. Dar nu era așa. Acum trebuia

să-l anunțe pe Finn. Câștigase. O îmbătase și o păcălise, și ea îl lăsase, iar acum se întreba dacă, în adâncul sufletului ei, nu voise și ea acest copil. Îl iubea pe Finn și, după nici trei luni de când îl cunoscuse, era însărcinată cu copilul lui. O parte ascunsă și depărtată din ea își dorea același lucru. Se simțea panicată și confuză. Avea nevoie de timp să absoarbă ideea și să-și dea seama ce simțea în legătură cu asta.

Merse în sufragerie, se așează și privi în gol, apoi, câteva minute mai târziu, el o sună. Se simțea vinovată, dar nu voia să-i dea încă vestea. Știa deja ce reacție ar avea. De reacția ei nu era încă sigură. Era zece seara în Irlanda, și știa că el lucra la carte. Finn spuse că așteptase toată ziua să o sune și că voia să știe dacă făcuse testul. Simțindu-se ca o trădătoare, ea îl minți și-i spuse că nu, iar lacrimile îi izvorăra din ochi. O parte din ea își dorea copilul lui, dar o alta nu. Era speriată. Totul devenise mult prea real. Undeva în adâncul ei, o nouă viață începuse.

– De ce nu l-ai făcut încă?

Părea rănit, și ei nu-i veni nici o scuză bună în minte.

– Nu-mi amintesc unde l-am pus. L-am pus deoparte când am ajuns aici, dar nu-l găsesc. L-o fi mutat menajera.

– Atunci cumpără altul, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, insistent și nerăbdător.

Se simțea din nou încolțită, prinsă în capcană și trădată de propriul corp la fel de mult cum era de el și de propriile emoții care o zăpăceau.

– Haide, continuă Finn cu un ton stăruitor. Du-te și ia alt test. Vreau să știu. Scumpa mea, tu nu vrei?

Dar ea știa și își dorea să nu fi știut. Îi promise că avea să cumpere alt test după-amiază și să-l sune după aceea. El sugera să aștepte împreună la telefon rezultatul și ea fu bucuroasă că nu făcuse asta. Finn o sună din nou peste două ore, dar ea nu răspunse la telefon. Știa că nu se putea

ascunde la nesfârșit de el, însă avea nevoie măcar de câteva ore ca să-și revină și să-și dea seama ce simțea. Deocamdată, simțea mai mult teamă amestecată cu ceva de care nu-și dădea seama ce anume era, și se întrebă dacă era vorba despre speranță.

El o sună din nou la miezul nopții, adică la cinci dimineața după ora lui. Stătuse treaz toată noaptea, lucrând la carte și făcându-și griji pentru ea.

— Unde ai fost? Am înnebunit de îngrijorare.

— A trebuit să ies și să cumpăr niște film, spuse ea, amânând discuția inevitabilă pentru un minut.

Viețile lor urmau să se schimbe dramatic. Aveau să fie legați pe viață de acest copil. Îl iubea pe Finn, dar era un angajament enorm, atât față de copil, cât și față de el.

— Ai făcut testul?

Începea să se enerveze și răspunse cu un glas firav:

— Da.

— Și?

Își ținu respirația o clipă lungă, apoi răsuflă zgomotos. Nu mai putea evita.

— A fost pozitiv. Tocmai l-am făcut, minți ea din nou.

Ar fi fost furios dacă ar fi știut că ea aflase de câteva ore și nu-l sunase.

— L-am făcut acum cinci minute, dar n-am vrut să te trezesc.

Avea fața tristă și simțea un nod în stomac, dar încercă să vorbească normal, chiar pe un ton vesel.

— Dumnezeuule! strigă el la celălalt capăt al firului. Dumnezeuule! Vom avea un copil!

În ciuda propriilor trăiri, Hope zâmbi auzind bucuria lui limpede și dezlănțuită.

— Te iubesc atât de mult, adăugă el rapid, și părea a plânge.

Era atât de scump, încât reuși să-i alunge groaza, atrăgând-o în vârtejul adânc al entuziasmului său. Se întrebă

dacă nu cumva era mai bine că se întâmplase așa. Spera că da. Văzu fotografiile cu Mimi în timp ce vorbea cu el și se rugă ca ea să fie de acord. Deodată, Hope se panică din nou. Dacă și acest copil avea să moară? Ea n-ar mai putea trece prin așa ceva.

– Când se va naște? întrebă Finn entuziasmat.

– Cred că în preajma Zilei Recunoștinței. Vreau să nasc aici, spuse ea categoric, încercând să se împace cu situația în timp ce rostea cuvintele.

Deodată, totul devenea prea real pentru ea. Urma să aibă un copil și trebuia să ia niște decizii. O viață nouă creștea în ea. O persoană micuță, al cărei tată era Finn, un bărbat pe care-l iubea, dar pe care abia dacă îl cunoștea.

– Cum vrei tu. Te iubesc, Hope. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine. Cât de curând te întorci acasă?

Nu voia să-i spună că era acasă. Acum, casa ei era alături de el. Iar pentru el asta însemna Blaxton House.

– Mă întorc în două săptămâni, spuse ea cu blândețe, simțind cum iubirea lor începea să o liniștească.

Fusese într-o stare continuă de panică de când făcuse testul în acea după-amiază.

– N-ar trebui să consulți un medic?

– La un moment dat. Lasă-mă mai întâi să mă obișnuiesc cu ideea. Abia am aflat, acum cinci minute. E un pas mare, Finn. Un pas foarte, foarte mare.

– Nu-ți pare rău, nu? întrebă el, părând neliniștit și puțin jignit.

– Încă nu știu ce simt. Speriată, impresionată, puțin uimită. Fericită.

Închise ochii când spuse asta și fu surprinsă să constate că vorbea serios. Era fericită. Își dorea copilul lui. Pur și simplu, nu-l dorise atât de curând. Voise să se asigure mai întâi. Dar acum nu mai avea ce face. El își împlinise dorința.

– Grăbește-te și vino acasă, spuse el cu glasul sugrumat. Vă iubesc pe amândoi.

– Și eu, zise ea, apoi închiseră.

Era în stare de șoc. Îi venea greu să creadă că rămăsese însărcinată, dar poate că așa îi fusese sortit. Destinul intervenise. Îl iubea și își lua un angajament enorm. Știa că aveau să se căsătorească la un moment dat, și oricum ar fi făcut-o, deși probabil că asta grăbea lucrurile. Trebuia să-l anunțe pe Paul și era sigură că și el avea să fie șocat. Dar viața ei era alături de Finn acum. Aveau multe de discutat. Multe de planificat. Multe de făcut. Viața lor împreună începuse la modul cel mai serios. Încercă să doarmă în acea noapte, dar nu prea reuși. Îi treceau atâtea gânduri prin cap, despre el și despre copil. Toate temerile și speranțele ei se amestecau. Se simțea pur și simplu copleșită.

Când se trezi de dimineată, găsi la ușă un buchet mare de trandafiri roșii, iar pe felicitare Finn scrisese: „Te ador. Felicitări nouă. Vino repede acasă“. Plânse când citi felicitarea. Emoțiile contradictorii o copleșeau. Își dorea copilul și nu și-l dorea, îl iubea pe Finn și era speriată. Cine n-ar fi? Iar de Ziua Recunoștinței avea să-și țină copilul în brațe. Trebuia să-și pună ordine în gânduri. Acum nu voia decât să se întoarcă în Irlanda și să se afunde în brațele lui Finn. Dorința lui pentru amândoi se împlinise. Deodată, se gândi la fuziunea despre care vorbise el. Cu acest copil, legătura dintre ei era pe veci.

capitolul 11

Hope luă avionul spre Irlanda, așa cum promisese, la trei săptămâni după ce plecase. Finn o aștepta la aeroport și o ridică în brațe. Vorbiră despre copil tot drumul până la Blaxton House. Imediat ce ajunseră, Hope se simți acasă. Avea de gând să stea cel puțin o lună de data aceasta, poate mai mult. Nu avea de lucru în New York până în mai. Și atunci urma să fie deja însărcinată în zece săptămâni, o perioadă delicată pentru călătorii. Finn voia ca ea să nu mai lucreze deocamdată, și Hope consimți în principiu. Fusese la ginecolog înainte să plece din New York, iar acesta o asigurase că totul era bine. Nivelul de gonadotropină corionică umană era bun și totul se dezvoltă în parametri normali. Era prea devreme pentru alte predicții și îi sugeră lui Hope să vină la consult când se întorcea. Îi spuse să nu facă eforturi deosebite în primele trei luni. La vârsta ei, avortul spontan era obișnuit, așa că medicul o avertiză să nu facă nimic ieșit din comun. Dar contactul sexual era în regulă. Știa că Finn avea să fie ușurat să audă asta, deși, dorindu-și copilul atât de mult, ar fi renunțat și la viața lor sexuală; ba chiar o întrebase dacă nu era necesar. Se bucurase aflând că sexul era permis. Era o parte importantă din viața lor. Voia să facă mereu dragoste cu ea, cel puțin o dată pe zi, adesea de mai multe ori. Ea nu avusese niciodată o viață sexuală atât de intensă.

Imediat ce intrară în Blaxton House, văzu flori peste tot. Casa era imaculată, și Winfred și Katherine erau încântați să o vadă. Începea să se simtă ca acasă. Sus, în biroul lui, văzu că Finn lucrase din greu la carte. Erau teancuri de hârtii și notițe de cercetare împrăștiate pe tot biroul. Când intră în cameră, el o ridică din nou

în brațe și o sărută. Hope intră în cada cu apă caldă, și el se îmbăie împreună cu ea, cum făcea întotdeauna. Rareori o lăsa să facă baie singură. Spunea că se bucura prea mult de compania ei – plus că arăta foarte sexy în cadă. Ca întotdeauna, ajunseră în pat și făcură dragoste, iar el se purtă cu nespusă blândețe. Era copleșit la gândul copilului pe care îl concepuseră și al miracolului pe care urmau să-l împărtășească. Era cel mai mare vis al lui.

Katherine le aduse prânzul pe tavă, apoi făcură o plimbare lungă prin munții Wicklow. Seara avură parte de o cină liniștită, și a doua zi ea se apucă de lucru la casă. Restauratorul trimisese mobila înapoi, și arăta grozav. Veniseră și toate piesele de mobilier tapițate cu materialul cumpărat de ea din Dublin și fuseseră amplasate în mai multe camere. Casa arăta deja mai strălucitoare, mai curată și mai veselă. Lambriurile lustruite de ea înainte să plece străluceau. Avea mai multe idei în legătură cu casa și i le menționa lui Finn, dar el nu voia să vorbească decât despre copil. Spunea că avea să-i unească pe vecie, și ochii lui luceau când pomenea despre asta. Era limpede că acesta era visul lui – și, treptat, devenea și al ei. Dar încă mai simțea nevoia să se obișnuiască cu ideea. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese însărcinată, și asta îi aducea în memorie multe amintiri dragi ei. În secret, spera să fie fată, la fel cum își dorea și Finn. El voia o fetiță care să semene leit cu Hope. Schimbările prin care treceau amândoi și prin care urma să treacă ea în curând trebuiau absorbite și digerate pe îndelete. De fiecare dată când se uita la el, trebuia să-și aducă aminte că tot ce se întâmpla era real.

La două zile după ce se întorsese în Irlanda, pe când verifica un birou vechi frumos din bibliotecă, încercând să se decidă dacă să-l trimită la restaurator sau doar să-l lustruiască ea, deschise un sertar și, în fundul lui, găsi fotografia unei femei tinere izbitor de frumoase, care

stătea alături de Finn. În fotografie, amândoi erau foarte tineri. El o cuprinsese cu brațul pe după umeri și era atât de evident îndrăgostit de ea, încât Hope se întrebă dacă era mama lui Michael. Nu văzuse nici o fotografie cu ea până atunci. Într-un alt sertar al biroului mai erau câteva. Nu era sigură dacă să-i spună sau nu lui Finn despre asta, dar era curioasă. Tocmai se uita la una dintre fotografii, când el intră.

– Ce pui la cale? întrebă el, zâmbindu-i, apoi se apropie și văzu fotografia din mâna ei. Te-am căutat peste tot. Ce plan diabolic ai conceput?

O luă, se uită cu durere la ea și privirea i se întristă imediat. Nu-l văzuse așa când vorbea despre soția lui decedată și fu surprinsă.

– Mama lui Michael? întrebă cu blândețe, și Finn scutură din cap în timp ce puse fotografia jos și se uită la Hope.

– Nu. E o fată de care am fost îndrăgostit acum multă vreme. Aveam douăzeci și doi de ani atunci, iar ea – douăzeci și unu.

Era greu de crezut, dar, judecând după fotografia ștearsă, fusese și mai chipeș în tinerețe. Din poza de pe birou zâmbeau doi tineri frumoși.

– E o fată frumoasă, spuse Hope cu sinceritate.

Spre deosebire de el, nu era geloasă, cu atât mai puțin pe o fată de care fusese îndrăgostit în urmă cu douăzeci și patru de ani.

– A fost, spuse el, uitându-se din nou la imagine.

Avea părul blond drept și lung.

– Audra. A murit la două săptămâni după ce a fost făcută poza.

Hope rămase șocată auzind așa ceva. Părea atât de tânără și de sănătoasă. În mod sigur se petrecuse un accident.

– Îngrozitor! Ce s-a întâmplat?

Își amintea iarăși de Mimi. Era atât de nedrept când tinerii mureau înainte să apuce să trăiască cu adevărat. Nu se vor căsători niciodată, nu vor avea copii, nu vor îmbătrâni, nu vor fi bunici și nu vor experimenta toate lucrurile bune și rele care li se întâmplă tuturor celorlalți.

-S-a sinucis, spuse Finn cu o expresie chinuitoare pe chip. A fost vina mea. Ne-am certat îngrozitor. A fost foarte stupid. Eram gelos. Am acuzat-o că se culca cu prietenul meu cel mai bun și i-am spus că nu mai vreau s-o văd niciodată. A jurat că nu se întâmplase nimic, dar nu am crezut-o. După aceea, el a recunoscut că se întâlniseră ca s-o ajute să cumpere un cadou pentru ziua mea. Mi-a spus mai târziu că era îndrăgostită la nebunie de mine, și eu eram la fel de nebun după ea. Dar am fost atât de furios crezând că mă înșelase, încât i-am spus că se terminase și am plecat. Ea mă implorase să nu plec și am aflat abia după aceea, de la sora ei, că era însărcinată. Era extrem de sensibilă. Avea de gând să-mi spună după ziua mea, dar se temea de reacția pe care aș fi avut-o. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur cum aș fi primit acea veste la momentul respectiv. Ea voia oricum să ne căsătorim, și nu știu ce-aș fi făcut. În fine, ne-am certat teribil, am părăsit-o și i-am spus că nu vreau s-o mai văd niciodată fiindcă eu credeam că mă înșelase. Patru ore mai târziu, m-am întors acasă la ea ca să-mi cer scuze. Părinții ei erau plecați din oraș, și am sunat la ușă o veșnicie. Nu mi-a răspuns, așa că m-am dus acasă. Sora ei m-a sunat a doua zi. Își tăia venele, și o găsiseră moartă. Lăsase o scrisoare pentru mine. Sora ei mi-a spus atunci despre copil. A fost cumplit. Cred că de aceea m-am însurat cu mama lui Michael când mi-a spus că e însărcinată, deși nu o iubeam. Nu voiam să se mai întâmple așa ceva. De atunci, trăiesc cu asta pe conștiință.

După ce-și termină confesiunea, Hope întinse mâna și îl atinse, apoi ridică din nou fotografia. Era greu de crezut că acea fată frumoasă murise după câteva zile. Era o poveste îngrozitoare – și, e drept, Finn nu se purtase responsabil, dar era tânăr. Oamenii fac lucruri stupide la orice vârstă, incapabili să înțeleagă disperarea altora sau cât de profunde sunt temerile și emoțiile lor.

– Sora ei a spus că tatăl lor ar fi omorât-o dacă ar fi aflat că era însărcinată, mai ales dacă nu m-aș fi însurat cu ea, continuă Finn. Era o adevărată brută, alcoolic și foarte abuziv cu ambele fete. Mama ei murise. Așa că nu avea la cine să apeleze sau cineva pe care să se poată baza, cu excepția mea. Iar eu am dezamăgit-o. A crezut că ne despărțiserăm definitiv, fiindcă eu fusesem foarte categoric. Așa că a preferat să moară.

Părea să regrete amarnic, și era limpede că nu încetase niciodată să se căiască din acel moment.

– Îmi pare nespus de rău, zise Hope cu blândețe.

– Sora ei a murit într-un accident stupid cu barca, nu după mult timp. Am ieșit cu ea o vreme, fiindcă îmi amintea atât de mult de Audra. Dar amândoi ne-am simțit mai rău din cauza asta. A fost o perioadă foarte nefericită din viața mea, spuse el oftând, apoi puse fotografia deoparte.

Fusesse dureros de sincer.

– E cumplit să ai așa ceva pe conștiință. Nu știu de ce am fost atât de ticălos cu ea. Eram tânăr, bănuiesc, și prost, și plin de mine, dar asta nu-i o scuză. De fapt, nu intenționeam să mă despart de ea, eram doar nervos și voiam să-i dau o lecție fiindcă flirtase cu prietenul meu. În schimb, mi-a dat ea o lecție pe care n-am uitat-o niciodată.

În timp ce spunea acestea, Hope își aminti fără să vrea toate momentele când el fusese gelos de când se cunoșteau, punându-i întrebări despre subiecții ședințelor

ei foto, gelos pe fostul ei soț, pe agentul ei, pe chelnerul de la restaurantul din Cape Cod și pe cei doi bărbați din pubul din Blessington. Și acum era gelos, dar se controla mai bine. De altfel, cu Hope nu avea nici un motiv. Dar se pare că nici Audra nu-i oferise vreunul. Povestea era îngrozitoare, și lui Hope îi părea nespus de rău pentru el. Vedea în privirea lui cât de vinovat se simțea încă, după atâția ani.

— Poate avea probleme emoționale despre care nu știi, spuse Hope, încercând să-l aline. Oamenii normali nu fac așa ceva. Nu se sinucid, indiferent cât de disperați sunt.

Nu și-o imagina pe Mimi făcând un asemenea gest sau pe sine, la vârsta aceea. Dar, indiferent de motiv, fata din fotografie era moartă.

— Câteodată, fetele se sinucid, spuse Finn, sau chiar și femeile mai în vârstă. N-am fost niciodată pe deplin convins că mama lui Michael n-a făcut la fel. Era o bețivă, și viața noastră era un dezastru. Știa că n-o iubeam, și cred că nici ea nu mă iubea. Era foarte nefericită. Eram prinși într-o căsnicie lipsită de iubire și ne uram reciproc. Nu voiam să divorțez de ea, de dragul lui Michael, dar ar fi trebuit. Uneori ai impresia că totul e o risipă..., spuse el mohorât, apoi îi zâmbi.

Preț de o clipă absolut nebunească, Hope avu sentimentul ciudat că, în ciuda vinovăției pe care o simțea, el era flatat de ideea că aceste femei muriseră pentru el. Gândul o înfioră. Apoi, ca pentru a confirma acest lucru, el se uită straniu la ea și îi puse o întrebare ciudată:

— Tu te-ai sinucide, Hope?

Încet, ea scutură din cap, dar îi răspunse cu sinceritate:

— M-am gândit la asta când a murit Mimi. Nu numai o dată. Și când m-a părăsit Paul. Dar n-am putut. Indiferent cât de îngrozitor și de lipsită de speranță mă simțeam, nu puteam concepe un asemenea gest. Am plecat în India și am încercat să mă vindec. Mi se părea mai firesc.

Dar ea era, în esență, o persoană sănătoasă, cu picioarele pe pământ, o femeie matură, trecută de patruzeci de ani la vremea respectivă. Ele fuseseră foarte tinere, fete aflate la o vârstă plină de dramatism, de gesturi extreme și intense, deși nu și-o putea imagina nici pe Mimi făcând așa ceva, din cauza unei iubiri destrămate sau din alt motiv. Fuseseră în mod evident fete cu probleme, ajunse în situații disperate, una însărcinată fără a fi măritată, cu un tată alcoolic de înfruntat și un iubit despre care credea că o părăsise, iar cealaltă prinsă într-o căsnicie lipsită de iubire, cu un copil pe care nu-l dorea și un soț pe care aproape că-l ura. Era tulburător, dacă te gândeai. Finn părăsi tăcut încăperea și urcă la etaj, în biroul lui, ca să lucreze la carte.

Hope puse fotografiile la loc în sertar și hotărî să nu restaureze biroul. Făcu apoi o plimbare de una singură și se gândi la Finn. Avusese parte de zbucium și de suferință alături de femeile din viața lui și purta pe conștiință moartea unei fete de mai bine de douăzeci de ani. Nu era ușor să trăiești cu așa ceva. Se gândi că întrebarea lui fusese ciudată. Poate că voia doar să se asigure că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu va trebui să mai treacă încă o dată prin așa ceva. Dar cu Hope nu exista acest risc. Sinuciderea nu era o opțiune pentru ea. Dacă moartea fiicei sale nu o distrusese, știa că nimic n-ar face-o. Se temea să nu-l piardă pe Paul, dar știa că într-o zi avea să se întâmple. Spera, pentru binele lui și al ei, să fie peste foarte multă vreme.

În timp ce se plimba singură, tristă fiindcă se gândea la moarte, nu la naștere, își aduse deodată aminte de copil, care pusese stăpânire pe ea. Copilul conceput de ea și de Finn era o afirmare a vieții și a speranței și un antidot la toate tragediile prin care trecuseră amândoi. Acum, mai mult ca niciodată, își dădea seama ce lucru minunat era și înțelegea că Finn se agățase de viață pentru a învinge

umbrele morții care-l urmăriseră atâția ani. Era un gând emoționant, care o făcu să-l iubească și mai mult. Se gândi apoi la Audra și, cu toate că nu o cunoscuse, îi deplânse în tăcere moartea. Hope era mișcată de sinceritatea lui Finn și de faptul că își recunoscuse rolul în cadrul tragediei. Nu făcuse nici un efort să-l ascundă sau să-l nege, ceea ce era onorabil din partea lui. Hope se simți vinovată pentru gândul ei trecător că era, într-un fel, flatat de faptul că Audra îl iubise atât de mult încât să se sinucidă din cauza lui. Hope era sigură că nu era adevărat și regreta că gândise asemenea lucru. Fusesse un gând dezgustător, dar, preț de o clipă, ceva din privirea lui dăduse naștere acestui gând. Era bucuroasă că nu-i spusese nimic. Ar fi fost, pe bună dreptate, jignit că ea îl bănuia de așa ceva.

Se simțea mai bine când se întoarse acasă și hotărî să golească două dulapuri pline cu așternuturi vechi și prăfuite. Strănuta fără întrerupere în vârful scării, când Finn o găsi acolo, spre sfârșitul după-amiezii. Îi dăduse ușor de urmă, datorită strănuturilor, și o certă când ajunsese lângă de ea.

– Ce faci pe scara aia? întrebă el încruntându-se dezaprobator, în timp ce ea își sufla nasul pentru a suta oară, uitându-se la el.

– Scap de mizeria asta. Trăgea în jos raft după raft de lenjerie îngălbenită și, pe măsură ce o arunca la pământ, se ridicau nori de praf, care îi provocau strănutul. Probabil se află aici de o sută de ani. Sunt murdare.

– Și tu ești nesocotită, spuse el furios. Acum, dă-te jos de pe scară. Fac eu asta dacă vrei. Dacă ai să cazi, ai să ucizi copilul.

Ea se uită la el surprinsă, apoi zâmbi, mișcată de grija lui.

– N-am să cad, Finn. Scara e solidă. Am găsit-o în grajd.

Era singura cu care putea ajunge la rafturile de sus din dulapuri, fiindcă tavanul era foarte înalt. Dar el vorbise serios și îi ținu scara cât ea coborî ezitând.

—Nu sunt oloagă, pentru numele lui Dumnezeu, doar însărcinată în câteva săptămâni.

Vorbise pe un ton scăzut, ca să nu-i audă nimeni, deși Winfred și Katherine erau amândoi surzi, iar altcineva nu se afla în preajmă.

—Nu-mi pasă. Ai o responsabilitate față de toți trei acum. Nu fi nesăbuită, spuse el și urcă scara în locul ei.

În mai puțin de un minut, făcând aceeași treabă ca ea, îl apucă și pe el strănutatul. O clipă mai târziu, râdeau amândoi. Era o ușurare după descoperirile sumbre din acea zi. Încă mai avea în minte povestea tristă a Audrei, dar nu-i mai pomeni despre asta, știind cât de dureros era pentru el.

—Nu putem să le aruncăm pur și simplu? întrebă Finn, uitându-se la grămada de lenjerie îngălbenită de pe podea.

Cele mai multe erau fețe de masă nefolosite de ani buni, iar restul — cearșafuri de pat de mărimi care nu mai existau.

—Ba da, dar mai întâi trebuie să le dăm jos. Nu le putem lăsa acolo la infinit.

Devenea treptat stăpâna neoficială a conacului, și Finn era încântat.

—Ești o adevărată gospodină, o tachină el, apoi îi zâmbi din vârful scării. Abia aștept să avem un copil care să alerge pe-aici. Atunci o să fie un adevărat cămin. Până să vii tu, Hope, era doar o casă.

Ea îi insuflase propria viață și spiritul ei doar făcând curățenie și mutând lucruri de colo-colo, iar mobila pe care o restaurase arăta minunat, deși nu erau încă suficiente piese. Casa era în cea mai mare parte goală și ar fi costat o avere să o umple. Nu voia să-și depășească

atribuțiile, așa că încerca să se descurce cum putea cu ce avea la îndemână, adăugând doar câteva lucruri, ca mici cadouri pentru Finn. El aprecia din toată inima tot ce făcea ea. Și rezultatele erau pe măsură, deși era evident că avea să dureze ani buni să restaureze casa și s-o readucă la condiția ei originală. Plus că toate astea costau mai mulți bani decât urma să aibă Finn vreodată. Dar măcar recăpătase casa strămoșească a familiei mamei lui, și ea știa cât însemna asta pentru el.

Dragostea lui pentru casă era aproape la fel de profundă ca iubirea pentru ea. Se întorsese la originile lui și le asumase. Era un pas important pentru el. Avea impresia că așteptase toată viața să facă asta, și adesea îi mărturisea el însuși acest lucru. El știa că mama lui ar fi fost mândră de el, dacă ar mai fi fost în viață ca să vadă casa. Lui Hope îi făcea plăcere să împărtășească această experiență cu el. Eforturile ei de a o îmbunătăți și de a o reda gloriei sale de odinioară erau un gest de iubire pentru el.

În următoarele săptămâni, Finn continuă să lucreze la carte, și Hope făcu vreo câteva fotografii. Fotografia uneori pubul cu discreție, vizând de obicei bătrâni, dar nimeni nu părea deranjat. Majoritatea erau flatați. După ce Finn termina lucrul după-amiaza, făceau plimbări lungi și liniștite pe dealuri. Discuta cu ea despre munca lui și despre cum mergea cartea. Ea era foarte atentă la tot ce-i spunea și părea fascinată de procesul de scriere, la fel cum era și el de munca ei. Îi plăceau fotografiile făcute de ea, chiar dinainte să o cunoască. Îi plăceau mai ales seriile cu bătrâni și bătrâne din puburi. Aveau chipuri minunate și ochi expresivi și, văzuți prin lentilele lui Hope, erau transfigurați de toată tandrețea și patosul spiritului uman. Aveau amândoi un respect uriaș pentru munca celuilalt. Nimeni nu mai fusese atât de interesat de munca ei înaintea, nici de a lui.

Vorbiră despre copil, deși ei nu-i plăcea să zăbovească asupra subiectului. Nu voia să-și facă speranțe prea mari acum, că se împăcase cu ideea. Primele trei luni erau întotdeauna nesigure, cu atât mai mult la vârsta ei. După ce trecea de ele, își permitau să sărbătorească. Până atunci, avea speranțe și o doză de entuziasm, dar încerca să-și păstreze calmul, să fie realistă și, într-o oarecare măsură, rezervată. Finn se dăruise deja cu toată inima ideii, și ea îl iertase de mult pentru după-amiaza oribilă de la cabinetul de fertilitate din Londra și pentru că o îmbătase și o lăsase însărcinată în acea seară. Rezultatele erau prea îmbucurătoare ca să se opună, și îl iubea mai mult ca oricând, mai ales acum, când se simțea și mai legată de el. Era binedispusă, fericită și foarte îndrăgostită.

Discutau despre căsătorie și erau amândoi entuziasmați de idee. Hope nu voia decât să-și petreacă restul vieții cu el, și Finn simțea la fel. Planurile lor de căsătorie o făceau să se simtă stăpâna casei lui.

Într-o zi, când golea sertarele din sufragerie, în efortul ei de a scăpa de lucrurile vechi și neimportante, dădu peste un contract de închiriere care fusese aruncat într-un sertar de jos. Părea relativ nou. Voia să-l lase pe biroul lui Finn, când înțelese ce ținea în mână. Era un contract de închiriere pe șase ani pentru Blaxton House, semnat de Finn cu doi ani în urmă. Pe măsură ce-l citea, își dădea seama că nu cumpărase casa, ci o închiriasse. Rămase șocată. El spusese clar că era proprietarul casei.

Se gândi să pună contractul înapoi în sertar și să nu-i pomenească despre asta. De fapt, nu era treaba ei, dar toată după-amiaza fu tulburată din această cauză. Nu era doar faptul că o mințise, dar i se părea ciudat să-i spună că era casa lui, când era pur și simplu închiriată. Într-un final, nu mai suportă și hotărî să lămurească lucrurile cu el. Era o chestiune importantă pentru ea. Sinceritatea era o parte esențială a relației pe care o construiau și despre

care sperau amândoi să dureze ani mulți, poate chiar toată viața. Nu voia să existe secrete între ei. Ea nu avea nici unul față de el.

Așteptă până la cină ca să-l întrebe. Ca în fiecare seară, mâncară sendvișurile și supa pregătite de Katherine. La prânz le gătea mâncare caldă, cu carne din belșug, legume și cartofi irlandezi, dar numai Finn mânca. Hope prefera mâncărurile mai ușoare și era recunoscătoare că, pe măsură ce sarcina avansa, se simțea bine. Mânca mai mult decât de obicei și nu avusese deloc grețuri. Nici când fusese însărcinată cu Mimi nu avusese. În cei douăzeci și trei de ani de la ultima ei sarcină, nu se schimbase nimic și se simțea și arăta mai sănătoasă ca oricând. În privire și pe obraji i se citeau tinerețea și acea lumină dată de sarcină, în ciuda vârstei. De fapt, arăta deodată mai tânără ca niciodată.

Atinse subiectul cu delicatețe, spre sfârșitul cinei. Nu era sigură cum să procedeze și nu voia să-l pună într-o situație stânjenitoare sau să se simtă vulnerabil din cauza a ceea ce descoperise ea. Într-un final, hotărî să-i spună pur și simplu.

– Astăzi am găsit ceva într-un sertar din sufragerie, începu ea în timp ce-și împăturea șervetul, și Finn luă o înghițitură mare de vin.

Întotdeauna bea mai mult în zilele când scria la carte. Îl ajuta să se relaxeze, după ce se concentrase întreaga zi asupra poveștii. Hope își dădea seama că era o muncă istovitoare.

– Și ce ai găsit? întrebă el, părând distrat.

Terminase un capitol deosebit de dificil în acea zi.

– Contractul de închiriere pentru casa asta, spuse ea simplu, privindu-l în ochi ca să-i vadă reacția.

Preț de un minut, nu avu nici o reacție, apoi ea își întoarse privirea.

– Ah! exclamă el, apoi se uită din nou la ea. Mi-a fost jenă să recunosc față de tine că nu e proprietatea mea. În inima și în sufletul meu, e a mea, dar nu mi-am permis. Așa că mi-au închiriat-o. Speram ca, în cei șase ani de contract, să strâng banii, dar deocamdată e bine și-așa. Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul, Hope. E umilitor să recunoști că nu poți cumpăra casa propriei familii, dar deocamdată nu pot, și poate n-am să-mi permit niciodată.

Părea rușinat în timp ce vorbea, dar nu pentru că mințise. De fapt, nu era tocmai o minciună, oricum nu una mare, iar ea își spusese că Finn nu-i datora nici o explicație, nici despre casă, nici despre situația lui financiară, deși era tatăl copilului ei și bărbatul pe care-l iubea. Dar cel puțin deocamdată nu era responsabil pentru ea, și probabil nu avea să fie niciodată din punct de vedere financiar. Nu avea nevoie de acest gen de ajutor din partea lui. Se gândise la asta toată după-amiaza, de când găsise contractul. Singurul lucru care o deranja cu adevărat era că ei – sau cel puțin ea – băgau bani în casa altuia, ceea ce nu i se părea un lucru înțelept. Era puțin speriată că o lăsase să facă asta, dar Finn era îndrăgostit de Blaxton House, fie că era a lui sau nu. Aparținuse strămoșilor lui, și pentru el era un drept din naștere, chiar dacă numai închiriat.

– Nu-mi datorezi nici o explicație, Finn, spuse ea calm. N-am vrut să te pun într-o situație neplăcută, dar eram curioasă. Chiar nu e treaba mea.

El o privea, și era evident că se simțea stânjenit.

– Am o propunere pentru tine. Sunt foarte norocoasă, datorită lui Paul. Nu am copii – și zâmbi, apoi îi atinse cu blândețe mâna –, sau cel puțin deocamdată, dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Paul a fost incredibil de generos cu mine și m-a ajutat să fac niște investiții foarte bune, care continuă să dea roade.

Nu-i ascunsese situația ei financiară și nu avea nici un motiv să o facă. Era evident că el nu umbla după banii ei, și ea îl iubea. Se iubeau și împărtășeau o legătură și o încredere sacre, mai ales de când era însărcinată. Avea încredere absolută în Finn, și știa că așa și trebuia. Era un om bun și o persoană de încredere, chiar dacă nu avea prea mulți bani. Asta nu conta pentru ea. Nici Paul nu avusese mulți când se căsătoriseră. Hope nu era interesată de bani. Ea prețuia doar iubirea pe care o împărtășeau.

— Propunerea pe care vreau să ți-o fac este să cumpăr această casă. Dacă te deranjează, poți să-mi plătești chirie, deși nu văd de ce-ai face-o, sau o sumă mică pentru a face totul legal, cum ar fi un dolar pe lună sau o sută pe an. Nu-mi pasă deloc. Putem întreba avocații cum trebuie procedat. După ce ne căsătorim, îți pot dărui casa sau ți-o pot lăsa prin testament. Dacă nu ne căsătorim și nu locuim împreună, ceea ce m-ar întrista foarte mult — ea îi zâmbi, fiindcă amândoi știau că nu exista nici un risc în privința asta —, am putea să-l transformăm într-un împrumut pe care să mi-l înapoezi în treizeci de ani, chiar și cincizeci din partea mea, doar n-am să-ți iau casa. Ar trebui să fie a ta și m-aș simți mai bine știind că îți aparține ție — sau cuiva care te iubește și care nu se va răzgândi și nu te va mai lăsa s-o închiriezi. Casa este a ta, Finn. A aparținut familiei tale sute de ani. Dacă ești de acord, aș vrea să o cumpăr acum și să vă protejez pe tine și pe copiii noștri. Și, pentru orice eventualitate, în cazul că, dintr-un motiv oarecare, copilul nu se va naște, rămân la aceeași părere. Nu am nevoie de bani. Nu știu cât cer proprietarii, dar cred că va fi doar o mică parte din ce mi-a lăsat Paul.

Era complet sinceră cu el, iar Finn o privea uimit. Era cel mai frumos lucru pe care-l făcuse vreodată cineva pentru el, și ea nu voia nimic în schimb. Pur și simplu îl iubea.

–Dumnezeule, cât ți-a dat? nu se putu abține Finn să întrebe.

Ea nu-și făcea deloc probleme în legătură cu cumpărarea casei și cu prețul acesteia. Finn înțelese că făcea asta din dragoste pentru el.

Hope nu șovăi când răspunse. Nu ar fi spus nimănui altcineva, în afară de el. I-ar fi încredințat și viața ei, a copilului, precum și averea sa. Oricum nu considera că banii îi aparțineau ei, ci lui Paul, și ar fi trebuit să-i revină lui Mimi. Și într-o bună zi aveau să fie ai acestui copil, iar Blaxton House făcea parte din moștenirea lui, fiindcă era și copilul lui Finn. Ea îl ajuta să construiască o moștenire pentru copilul lor – iar, în lipsa lui, din bunătate pentru el.

–Mi-a dat cincizeci de milioane din vânzarea companiei. A vândut-o pentru două sute net. Mai primesc cincizeci după moartea lui, sper că nu prea curând. Și sunt investiți cu grijă. De fapt, am câștigat destul de mulți bani anul trecut. Cred că banul la ban trage. E prea mult pentru o femeie cu puține nevoi. Îmi permit să cumpăr casa, spuse ea simplu. Și mi-ar plăcea să fac asta pentru tine. Știi cât cer pentru ea?

Habar nu avea cu cât s-ar vinde o asemenea casă în Irlanda.

El râse în loc de răspuns.

–Un milion de lire. Adică mai puțin de două milioane de dolari.

Era ridicol în comparație cu sumele despre care vorbea ea și care pentru el erau de neconceput. Știa că avea bani, asta era limpede, iar Hope spusese că Paul fusese extrem de generos cu ea. Dar nici nu bănuise că avea *atâția* bani. Îi depășea cele mai îndrăznețe visuri.

–Probabil i-am putea face să mai lase din preț dacă plătim cu banii jos. Casa e într-o stare destul de proastă, după cum știi. Am putea să-i facem să coboare prețul

la șapte sau opt sute de mii de lire. Pentru ei ar fi un cadou neașteptat, iar pentru noi – un chilipir. Asta ar însemna vreun milion și jumătate în dolari. Apoi se uită la ea cu asprime. Hope, ești sigură? Suntem împreună de doar patru luni. E un gest extraordinar.

Ea îi propunea cel mai mare dar din viața lui, care-i depășea orice închipuire.

– Mi-ar plăcea să o repar împreună cu tine și să facem tot ce este nevoie. E păcat să lăsăm casa să se ducă de râpă, mai ales dacă o cumpărăm.

– Lasă-mă să mă gândesc, spuse el.

Părea copleșit. Se aplecă spre ea și o sărută, își goli paharul cu vin, îl reumplu și îl bău și pe acesta, apoi râse din nou.

– Cred c-am să mă îmbăt în seara asta. E puțin cam mult pentru mine. Nici măcar nu știu ce să-ți spun, doar că te iubesc și că ești o femeie extraordinară.

Merseră la culcare la scurt timp după asta. Erau obosiți și îi ajunseseră emoțiile de peste zi. El adormi imediat din cauza vinului. Se treziră amândoi în toiul nopții. Afară era furtună, și Finn se întoarse spre ea în întuneric, privind-o sprijinit într-un cot.

– Hope?

– Da.

Ea îi zâmbi. Era fericită că-i făcuse oferta. Simțea că așa trebuia, și oricum era vorba despre puțini bani în comparație cu câți avea ea. Era o casă minunată.

– Pot să accept oferta acum sau trebuie să aștept până dimineată?

În întuneric, arăta ca un băiețel care crescuse prea repede, și ochii îi jucau în cap de fericire. Ea îi făcea cel mai mare cadou din viața lui. Aproape că-i era frică să nu se răzgândească și să-și retragă oferta. Dar nu o cunoștea pe Hope dacă gândea astfel. Ea se ținea întotdeauna de cuvânt.

– Poți să accepți oferta când vrei, spuse ea, atingându-i cu tandrețe gâtul, în timp ce vântul urla afară.

Ploua cu găleata. Primăvara se lupta să vină în Irlanda, și avea un sentiment ciudat știind că acesta avea să fie căminul ei de-acum, dar îi plăcea. Era mândră de casa lui strămoșească și se bucura să o împartă cu el și, poate, cu copilul sau copiii lor. Îi aștepta un viitor luminos.

– Poate ar trebui să așteptăm și să vedem dacă nu se prăbușește totul în noaptea asta. Bate un vânt năprasnic, spuse Finn zâmbind.

– Cred că va fi în regulă, replică ea, cu zâmbetul pe buze.

– Atunci vreau să-ți accept generoasa ofertă. Mulțumesc că mi-ai redat casa. Și îți promit că, după ce ne căsătorim și strâng banii, ți-i înapoiez. O închiriez de la tine pentru același preț pe care-l plătesc acum. Am să-ți plătesc în rate, când pot. S-ar putea să dureze ceva, dar o să-ți plătesc.

– Poți să faci cum vrei tu. Dar măcar ai să știi că e a ta și că nu ți-o mai poate lua nimeni. Tu ești moștenitorul de drept.

El încuviință din cap cu lacrimi în ochi, deși zâmbea. Îl uimea încă o dată.

– Mulțumesc. Nu știu ce să mai spun. Te iubesc, Hope.

– Și eu te iubesc, Finn.

El își puse capul pe umărul ei și adormi la loc, asemenea unui copil. Părea să se simtă liniștit și în siguranță. Ea îl ținu în brațe, mângâindu-l încet pe păr. Într-un final, adormi și ea, în timp ce furtuna făcea prăpăd afară.

capitolul 12

A doua zi după furtună, Hope sună la bancă și făcu toate pregătirile necesare pentru a cumpăra casa, iar Finn o ajută. Pierduseră un copac în noaptea aceea, dar nu le păsa. Nu lovise pe nimeni și nu făcuse stricăciuni. Proprietarul casei, care cumpăraseră domeniul ca o investiție, fu bucuros să accepte șapte sute optzeci de mii de lire, adică un milion cinci sute de mii de dolari. Era un preț nemaipomenit, și Finn era în al nouălea cer. Hope trimise banii prin mandat poștal, și, cum vânzarea se perfectase fără nici o condiție din partea proprietarului, Blaxton House deveni a lor opt zile mai târziu. Din punct de vedere legal, îi aparținea ei, dar ea întocmise toate actele pentru a-i lăsa lui casa, în eventualitatea morții ei, și a-i permite să plătească deocamdată o chirie nominală. Odată căsătoriți, casa urma să fie trecută pe numele copilului lor. Iar dacă, dintr-un motiv oarecare, nu se căsătoreau sau nu aveau copii, el tot putea să răscumpere casa de la ea, pe parcursul a zeci de ani.

Era un târg fantastic pentru el, pe care altfel nu l-ar fi obținut în veci. Ea făcea deja planuri de a reda casei frumusețea originală. Hope era încântată să aibă mână liberă pentru restaurare. Nu avea nimic personal de câștigat, în afara bucuriei de a-l face fericit pe Finn, știind că erau proprietarii casei în care locuiau și în care avea să își crească propriul copil. Îi reaminti lui Finn că târgul nu depindea de sarcina ei. Dacă ar pierde copilul, nimic nu s-ar schimba. Iar dacă relația lor s-ar strica, rămânea dispusă să-l lase să răscumpere casa în timp. Era aranjamentul ideal pentru el și de aceea îi spuse că era cea mai generoasă femeie din lume. Hope insistă că era

o binecuvântare pentru amândoi. Nu ceruse sfatul nimănui și nu avea nevoie de permisiunea nimănui. Făcu întocmai după bunul-plac și înștiință banca să transfere banii fostului proprietar. Toată lumea era extrem de încântată de afacere. Finn mai presus de oricine, dar și Hope era fericită. Finn puse actele casei în sertarul biroului său de parcă erau din aur. Apoi se întoarse spre Hope și îngenunche în fața ei, privind-o în ochi.

– Ce faci? întrebă ea, râzând de el, apoi îi văzu expresia serioasă.

Era un moment important pentru el.

– Te cer în mod oficial de soție, spuse el cu solemnitate, luându-i mâna.

Nu avea de la cine să o ceară. Ea nu avea rude, în afară de Paul, și asta nu s-ar fi cuvenit, deși Finn îi era recunoscător pentru că fusese foarte generos cu Hope.

– Vrei să fii soția mea, Hope?

Lacrimile îi umplură ochii când el îngenunche în fața ei și încuviință din cap. Era prea emoționată ca să vorbească și plângea mult mai ușor acum, când purta copilul lor în pânțece.

– Da, vreau, spuse ea cu vocea sugrumată, apoi se înecă cu un suspin.

El se ridică, o luă în brațe și o sărută.

– Promit să am grijă de tine tot restul vieții. N-ai să regreti nici o clipă.

Ea nici nu-și închipuia că avea să regreta.

– Îți iau un inel de logodnă data viitoare când mergem la Londra. Când crezi că ar trebui să ne căsătorim?

Copilul trebuia să se nască în noiembrie, și ea ar fi preferat ca nunta să fie înainte, măcar pentru copil. Dar oricum nu voia să aștepte. Amândoi erau siguri de iubirea lor.

– Poate că n-ar trebui să facem planuri oficiale până nu-i spui lui Michael, zise Hope, gândindu-se la fiul lui

și nevrând ca acesta să se simtă lăsat pe dinafară. Ne-am putea căsători vara asta, la Cape Cod.

Ar fi însemnat mult pentru ea.

— Aș prefera să mă căsătoresc aici, spuse Finn cu sinceritate. Cumva, ar părea mai oficial. Am putea să ținem ceremonia la vară, când Michael va fi aici. Vine întotdeauna la un moment dat, chiar dacă nu stă mult.

— Vreau să-l cunosc înainte să-l anunțăm, spuse Hope cu considerație, și fură amândoi de acord să nu-l anunțe prin telefon.

Michael nu știa nimic despre ea, și, deodată, ar fi fost înștiințat că tatăl lui se căsătorește cu o străină și că urma să aibă un copil. Ar fi fost cam mult de înghițit dintr-odată pentru fiul lui Finn. Hope voia să-i dea timp să o cunoască și să se obișnuiască măcar cu ideea. Și trebuia să-l anunțe și pe Paul. Știa că la început avea să fie o lovitură pentru el să afle că era cu un alt bărbat și că îi purta în pânțele copilul. Aveau nevoie de timp pentru ca oamenii dragi să se poată obișnui cu planurile lor. La vară părea în regulă pentru Hope, poate chiar în toamnă. Astfel, aveau timp să organizeze totul. Se întâmplaseră multe într-un interval foarte scurt. Relația lor, un copil, iar acum planurile de căsătorie. Rapiditatea asta încă îi mai tăia respirația uneori. În patru luni își făcuse o viață cu totul nouă. Un bărbat, un copil, o casă. Dar Finn se purta minunat cu ea și era sigură de alegerea făcută.

Imediat ce cumpără casa deveni mai ocupată ca niciodată. Era deja aprilie, și ea hotărî să-și amâne treaba din New York stabilită pentru luna mai. Nu voia să zboare cu avionul înainte de sfârșitul primului trimestru, când copilul avea să fie deja bine dezvoltat. Îl rugă pe Mark să-i mute toate angajamentele din mai la mijlocul lui iunie, fără să-i dea un motiv, deși banca îl informase despre achiziționarea casei.

—Deci ai cumpărat o casă în Irlanda, spuse el cu interes. Va trebui să te vizitez să văd ce pui la cale acolo. Cum merge treaba cu Finn?

—Perfect, spuse ea, părând extaziată. N-am fost niciodată atât de fericită.

Se simțea asta în glasul ei, și Mark fu încântat pentru ea. Trecuse printr-o perioadă grea și merita toată fericirea de care avea parte acum.

—Ne vedem în iunie. Rezolv eu cu toate, nu-ți face griji. Distrează-te cu castelul tău sau ce-o fi ăla.

Ea îi povestise ceva despre casă, și el era fericit să simtă bucuria și entuziasmul din glasul ei. Nu mai fusese așa de ani buni.

În următoarele două luni, ea și Finn lucrară fără întrerupere. Hope angajă un antreprenor și începură reparațiile la casă, atât de necesare. Schimbară acoperișul, care costă o avere, dar merita. Ferestrele, care nu mai fuseseră reparate de cincizeci de ani, fură izolate. Putregaiul uscat fu răzuit, și Hope aranjă ca interiorul casei să fie vărut cât avea să stea în Cape Cod pe timpul verii. Cumpăra antichități din magazine și de la licitații, ca să umple casa cu mobila pe care o merita. De fiecare dată când Finn o vedea, căra ceva, târa o cutie, se cățara pe o scară sau dădea jos lambriul de pe un perete. Înghesui cărțile din bibliotecă pentru a putea lucra la rafturi. Nu se oprea deloc, și Finn o certă, nu o dată amintindu-i că era însărcinată. Se purta ca atunci când fusese însărcinată cu Mimi, dar Finn îi aminti că nu mai avea douăzeci și doi de ani. Câteodată, Hope își aducea aminte să aibă grijă, dar în restul timpului râdea de el și îi spunea că nu era bolnavă. Nu se simțise niciodată mai bine sau mai fericită. Era ca o răsplată pentru toate suferința prin care trecuse. Credea că Finn era miracolul dat de Dumnezeu și îi repeta asta mereu.

Într-o după-amiază, munci din greu, împachetând tacâmurile astfel încât dulapurile pentru porțelanuri să poată fi vopsite. După aceea, se plânse de dureri de spate. Făcu o baie caldă și se simți mai bine, dar tot o durea, iar Finn o certă din nou, apoi o compătimi și îi făcu masaj.

—Ești nesocotită, o dojeni el. Ceva tot o să se întâmple și o să fie numai vina ta, iar eu am să fiu furios. Te joci cu copilul nostru când trudești ca un cal de povară.

Dar îl emoționa faptul că ea iubea casa atât de mult și făcea totul pentru el. Hope voia să o facă frumoasă, pentru ca el să fie mândru. Era rodul dragostei ei pentru Finn, la fel cum era și copilul lor.

Dormi agitat în noaptea aia, și a doua zi dimineată rămase în pat. Încă o mai durea spatele, și el se oferă să cheme medicul, dar ea protestă, spunând că nu era nevoie. El o crezu, deși Hope nu arăta deloc bine. Lui Finn i se părea palidă și era limpede că avea dureri. Veni o oră mai târziu să vadă cum se mai simțea și o găsi pe podeaua băii, într-o baltă de sânge, târându-se cu ultimele forțe. Ridică privirea spre el, și Finn se panică la vederea ei, apoi alergă la telefon. Sună la Urgență și îl imploră pe operator să trimită paramedicii cât mai rapid, apoi se întoarse în baie, la Hope. O ținea în brațe când sosită, și jeanșii lui erau îmbibați cu sânge. Pierduse copilul și avea hemoragie. Când paramedicii o ridicară și o întinseră pe targă ca să o ducă afară, își pierdu cunoștința. Finn alergă pe lângă ei, rugându-se să trăiască. Când își reveni în simțiri la spital, câteva ore mai târziu, după ce îi făcuseră chiuretaj, Finn se uita la ea cu o privire întunecată. Ea întinse mâna spre el, dar el se întoarse și se ridică. Hope plângea, și el se uita pe fereastră, apoi întoarse privirea spre ea. Era mânios și totodată trist, și avea lacrimi în ochi. Se gândea mai mult la pierderea lui decât la a ei.

—Ne-ai ucis copilul, spuse el cu brutalitate, și ea izbucni în hohote de plâns.

Întinse din nou mâna spre el, dar Finn nu se apropie de ea. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar era prea slăbită. Îi făcuseră două transfuzii ca să recupereze sângele pierdut.

– Îmi pare rău, reuși ea să îngaimă printre suspine.

– Uite ce-ai făcut cu atâta ridicat și cărat. Ai reușit să porți sarcina trei luni, iar acum ai stricat tot.

Nu spuse nici un cuvânt de alinare, iar Hope părea distrusă în timp ce el își descărca furia asupra ei.

– A fost îngrozitor ce i-ai făcut copilului – și mie. Ai ucis un copil sănătos, Hope.

Nici nu-i trecea prin cap că poate copilul nu fusese atât de sănătos dacă nu supraviețuise, dar acum nu mai aveau cum să afle, și ea se simțea destul de vinovată.

– Cum ai putut să fii atât de egoistă și de necugetată?

Ea suspina, ascultându-l cum o ocăra. După câteva minute, ieși furios din salon. Ea rămase în pat, neconsolată, gândindu-se la tot ce îi spusese Finn. Fiindcă plânga neconținut, asistenta îi făcu în cele din urmă o injecție. După câteva ore, când se trezi, Finn stătea iarăși la capătul ei. Arăta la fel de sumbru, dar o ținea de mână.

– Îmi pare rău pentru ce-am zis, spuse el țăfnos. Eram foarte dezamăgit. Îmi doream foarte mult copilul ăsta.

Ea dădu înțelegătoare din cap și începu din nou să plângă, dar de data aceasta Finn o luă în brațe și o consolă.

– E în regulă, spuse el. Vom face altul.

Ea încuviință din cap și rămase în brațele lui, suspinând.

– Chiar dacă mă port nesăbuit câteodată, te iubesc, Hope.

În timp ce spunea astea, lacrimile se prelingeau atât pe obrajii lui, cât și pe ai lui Hope.

capitolul 13

Hope plecă la New York în iunie, două săptămâni mai târziu. Era palidă și foarte slăbită. Știa că lui Finn nu-i trecuse supărarea. O considera responsabilă pentru pierderea sarcinii și insista că numai neglijența ei fusese de vină. Refuza să accepte ideea că vârsta ar fi putut fi un factor sau că s-ar fi putut întâmpla oricum. Nu scăpa nici o ocazie să-i spună că era singura vinovată. Îi tot repeta că s-ar simți amândoi mai bine dacă ar rămâne din nou însărcinată și de data asta s-ar comporta cum trebuia, ceea nu făcea decât să-i sporească sentimentul de vină nerostită. Îi ceruse iertare de o mie de ori. Finn se purta de parcă îi trădase pe el și pe copilul lor. Se simțea ca o criminală de fiecare dată când îl privea și se întreba dacă avea să o ierte vreodată. Nu vorbea decât despre o nouă sarcină. A fost aproape o ușurare să se urce în avionul pentru New York și să scape de el. În nici un caz nu era pregătită să o ia de la capăt – sau cel puțin nu atât de repede. El se purta de parcă îi era datorare cu asta. Dar, după moartea lui Mimi, pierderea acestei sarcini o îndoliase profund. În plus, se stricase și relația cu Finn, ceea ce mai că-i sfâșia inima.

Reuși să-și ducă la bun sfârșit angajamentele din New York. Sperase să-l vadă pe Paul, fiindcă trecuse multă vreme de la ultima lor întâlnire, din urmă cu șase luni. Dar, când îl sună pe mobil, află că era în Germania, unde se interesa de un nou tratament pentru Parkinson, și că plănuia să rămână acolo o vreme. Îi părea rău că nu-l putea vedea, dar își promisese să se întâlnească în toamnă.

Luă prânzul cu Mark Webber, care îi zise că arăta epuizată și o mustră că lucra prea mult. Dar ea insistă că era fericită, și el spera să fie adevărat. Însă nu părea la fel

de fericită cum îi dăduse impresia la telefon. Criticile dure venite din partea lui Finn în momentul când pierduse copilul o loviseră destul de tare. Avuseseră o doză de cruzime peste care era greu de trecut. Fusesse prima dată când se purtase urât cu ea în cele șase luni de când erau împreună și prima dată când o umbră intervenise între ei.

Mark îi stabilise câteva angajamente pentru toamnă, dar ea nu era sigură dacă să le accepte. Dacă rămânea din nou însărcinată, știa că Finn nu avea să o lase să zboare la New York. Deodată, o întâmplare care fusese în același timp un accident și o binecuvântare se transformase într-un proiect pe viață și pe moarte, mai important pentru Finn decât orice altceva. Pentru prima dată, Hope nu era sigură pe sine. Se simțea nespus de vinovată și o neliniștea gândul de a repeta experiența.

Merse la medicul ei din New York, care îi spuse că trebuia să aștepte cel puțin trei luni înainte de a încerca să rămână din nou însărcinată și îi aminti cu delicatețe că ar fi putut pierde copilul oricum, chiar dacă stătea la pat. Dar, după toate reproșurile lui Finn, se simțea responsabilă și deprimată. Hotărâse deja să amâne nunta până în decembrie, de vreme ce nu mai era nici o grabă. Era prea deprimată pentru a plănuii ceremonia.

Finn sosi în New York imediat ce ea își termină treaba. Era într-o dispoziție mai bună decât cea în care îl lăsase și se purtă foarte drăgăstos cu ea. Hope încercă să evite subiectul avortului, dar el menționează de mai multe ori faptul că, la întoarcere, voia să meargă la clinica de fertilitate din Londra. Nu voia să piardă deloc timp și o făcu pe Hope să se simtă datoră față de el. Ea era încă slăbită, obosită și prea deprimată ca să se certe cu el și să protesteze, așa că, în cele din urmă, acceptă. Era mai ușor decât să se lupte cu el. Oricum în iulie și în august aveau să stea la Cape Cod, cât timp Blaxton House era văruiată din cap până-n picioare. Era sigură că, până la sfârșitul

verii, urma să se simtă mai bine și că situația avea să fie diferită și mai puțin deprimantă pentru ea. Încă se mai lupta cu schimbările hormonale rezultate în urma pierderii unei sarcini de trei luni și a unei cantități mari de sânge. Organismul nu-și revenise încă de pe urma șocului. Iar reacția dură a lui Finn, vina și acuzațiile o zdruncinaseră considerabil. Comportamentul lui de după avort era atât de diferit de stilul lui obișnuit, extrem de iubitor, din ultimele șase luni. Abia aștepta să se liniștească și era sigură că așa avea să se întâmple.

Cel mai bun lucru care se petrecu odată ce Finn ajunse în New York fu cina luată împreună cu fiul lui, Michael, care venise de la Boston. Lui Hope i se păru un puști extraordinar. Era inteligent, deschis, prietenos, bine-crescut și absolut încântător. Abia împlinise douăzeci de ani și semăna foarte mult cu Finn. Își tachina neîncetat tatăl și era destul de direct cu el, dar ea fu impresionată de felul cum se înțelegeau. Asta spunea multe despre Finn, care crescuse de unul singur un băiat minunat, și Hope considera că făcuse o treabă grozavă ca tată, dat fiind că relația lor era atât de bună.

Hope îl invită pe Michael la Cape, dar el avea planuri să petreacă vacanța în California, cu bunicii din partea mamei, cum făcea în fiecare an. Menționează că îl aștepta o slujbă la Bursa din San Francisco, în iulie și august, și era entuziasmat. Petrecând timp cu el, lui Hope i se făcu din nou un dor nespus de Mimi. În seara zilei când Michael plecă, Hope îl felicită pe Finn.

—E un puști fantastic. Ai făcut o treabă grozavă, spuse ea, și el îi zâmbi.

Pentru prima dată, simțea că lucrurile începeau să se amelioreze între ei. Pierderea copilului fusese o lovitură cumplită pentru amândoi. Nu voiseră să-i spună lui Michael de la prima întâlnire că plănuiau să se căsătorească. Ea și Finn căzuseră de acord să-l informeze

în septembrie, când avea să vină în Irlanda. Ea abia aștepta ca el să vadă tot ce făcuseră la casă. De fapt, abia aștepta să vadă ea însăși schimbările la întoarcere. Era bucuroasă la gândul că Michael urma să stea cu ei. Voia să-l cunoască mai bine.

Când ea și Finn ajunseră la Cape, era ca și cum nimic rău nu se întâmplase. El nu mai pomeni despre pierderea sarcinii, nu o mai acuză și nu mai făcu remarci caustice atât de dureroase. Era tandru, draguț și blând ca întotdeauna. Era același Finn de care se îndrăgostise cu șapte luni în urmă, ba chiar mai bun. Începu să se relaxeze și să redevină vechea Hope. Câștigă în greutate și se simțea mai sănătoasă. Erau împreună în fiecare clipă. El adusese manuscrisul cu el și spunea că munca mergea bine.

Singura ei dezamăgire era că refuza să-i cunoască prietenii din Cape. Ea și Paul avuseseră o politică a ușilor deschise, și prietenii lor îi vizitau adesea. Finn îi spusese că nu voia să aibă parte de așa ceva, fiindcă îl distrăgea de la muncă și nu-i plăcea să cunoască oameni pe neașteptate. De 4 Iulie, îl duse la un picnic acasă la un cuplu pe care-l cunoștea dintotdeauna, și Finn se ținu deoparte și fu neprietenos. Primi complimente în legătură cu cărțile lui de la mai mulți oameni, dar chiar și atunci păstră o atitudine rece și insistă să plece devreme.

Când ea îl luă la întrebări a doua zi, mărturisi că ura genul ăla de comunitate suburbană de vară și că nu avea nimic în comun cu acei oameni. Și ce rost avea să-i cunoască? Ei trăiau în Irlanda. Hope își dădea seama tot mai mult că el o dorea doar pentru sine. Se plângea dacă se ducea fără el la băcănie. Voia să meargă peste tot cu ea. Acest gen de atenție era uneori flatant, dar alteori devenea apăsător. Îi spuse că îi plăcea mai mult casa din Cape Cod iarna decât vara, pentru că atunci era liniște și zona era pustie. Fără excepție, Finn îi respinsese pe toți vechii ei prieteni. Hope abia îi mai vedea acum, de când

nu mai locuia în Boston, și îi plăcuse întotdeauna atmosfera de familiaritate de la Cape, dar era limpede că lucrurile nu aveau să stea la fel în viața ei cu Finn. Deși el socializase mult în tinerețe și ieșise cu un milion de femei înaintea ei, odată implicat într-o relație, Finn prefera să ducă o viață retrasă alături de ea și să nu aibă nici un fel de viață socială.

Uneori, se simțea izolată din această cauză. El insistă că era mai romantic așa și că nu voia să o împartă cu nimeni. Era atât de drăgăstos, încât Hope nu prea avea de ce să se plângă. Nebunia temporară cauzată de pierderea sarcinii se vindecase și era deja uitată la sfârșitul verii. Finn era din nou fermecător, și, chiar dacă abia își văzuse prietenii toată vara, Hope se simțea ușurată că erau mai apropiați ca niciodată. Până la urmă, tristețea pierderii sarcinii părea să-i fi apropiat și mai mult, și pe el îl făcuse mai iubitor. Merita să-și sacrifice prietenii de la Cape Cod pentru asta. Viața ei cu Finn și bunăstarea relației lor erau mai importante.

După Ziua Muncii se întoarseră în New York. Finn avea o întâlnire importantă cu editorul său britanic, astfel că trebuia să meargă la Londra. Hope rămase în New York, să mai pună la punct câteva detalii. Trebuia să-și vadă bancherul și avocatul și să se întâlnească și cu agentul ei înainte să plece. Avea de gând să se întoarcă în Irlanda până în weekend și voia să petreacă luna septembrie acolo. Până în noiembrie nu avea nici un motiv să revină la New York. Încercă să își scoată din minte faptul că aceasta era luna în care ar fi trebuit să vină pe lume copilul lor. Poate că Finn avea dreptate și urma să rămână din nou însărcinată. Totul era în mâinile lui Dumnezeu. Se simțea din nou sănătoasă și avea o atitudine mai filosofică față de cele întâmplate. Iar el nu mai menționase nimic despre clinica de fertilitate.

Când îl văzu pe Mark, el o anunță că avea pentru ea un proiect în America de Sud, pentru octombrie. Recunosc în sine ei că suna bine, dar ezită să accepte. Știa că Finn avea să se supere și că, dacă ar rămâne din nou însărcinată, nu ar lăsa-o să zboare, chiar și cu permisiunea medicului. Nu voia să-și atragă din nou furia lui sau să riște un nou avort, și se uită cu tristețe la Mark, spunându-i că nu credea că putea accepta.

– Care-i treaba? întrebă el pe un ton nefericit.

– Pur și simplu, cred că nu e potrivit pentru relația mea să călătoresc prin toată lumea. Refacem casa, și Finn se supără când plec.

Nu voia să-i spună că fusese însărcinată și că ar putea încerca să rămână din nou.

– Cred că faci o mare greșală dacă îl lași să-ți influențeze alegerea proiectelor, Hope. Noi nu ne băgăm în cariera lui, și nu are nici un motiv decent să se bage într-ata. E o porcărie. Cum ar fi să-i spui că nu vrei să scrie o carte? Amândoi aveți talente și cariere importante. Singura modalitate prin care relația voastră va funcționa este să respectați amândoi asta. El nu te poate manipula să nu lucrezi. Sau, dacă o face, n-ar trebui să-l lași.

– Știu, zise ea agitată. Ce să-ți spun? E ca un copil. Și plănuim să ne căsătorim la sfârșitul anului. Poate după-aia o să se liniștească.

Spera, dar deocamdată o făcea să se simtă vinovată de fiecare dată când pleca, chiar dacă avea de lucru, deși el insista că era mândru de ea și că îi respecta munca. Erau chestii care se băteau cap în cap și un mesaj cu dublu înțeles care o făcea să se simtă nesigură pe sine.

– Și dacă nu se potolește nici după? întrebă Mark, părând îngrijorat.

– Mai vorbim atunci. Suntem împreună de doar nouă luni.

—Asta ziceam și eu. E cam devreme să-și bată joc de cariera ta. De fapt, asta n-ar trebui să se întâmple niciodată.

—Știu, Mark, spuse ea calm. Are mare nevoie de afecțiune și se manifestă într-un mod ciudat. Simte nevoia să fie înconjurat de multă atenție.

—Atunci adoptă-l, nu-l lua de bărbat. Ai face bine să rezolvi asta cât mai repede, altfel ai să regreti mai târziu.

Ea încuviință din cap. Știa că avea dreptate, dar era mai ușor de zis decât de făcut, și, cu excepția reacției deplasate în momentul pierderii sarcinii, nimeni nu se purtase atât de frumos cu ea în afară de Finn. Iar atitudinea lui dură și reproșurile legate de pierderea sarcinii fuseseră o scăpare. Era convinsă de asta, iar de atunci el se purtase mai bine ca niciodată. Era dispusă să-și adapteze programul de lucru pentru o vreme ca să-l mulțumească și avea deja trei proiecte bune care o așteptau în noiembrie, deci nu mai avea nevoie de altul. Nu merita să riște. Așa că îl refuză. Făcuse asta și pentru Mimi, când era mică. Dar Mimi fusese copilul, nu bărbatul ei. Hope simțea că pierduse deja atâția oameni dragi, încât nu voia să riște să mai piardă unul. Poate că, dacă îl înfuria prea tare pe Finn, cum făcuse când pierduse sarcina, acesta avea să o părăsească. Nu voia să riște.

Se întâlni cu Paul în ziua plecării și plănuise să-i povestească despre Finn și despre viitoarea căsătorie, dar el arăta atât de bolnav, încât nu o lăsa inima. Se văzu nevoită să-l ajute să se hrănească. Abia mai putea merge și îmbătrânise cu douăzeci de ani într-unul singur. Fu înspăimântată când îl văzu. El spuse că tratamentul din Germania nu dăduse rezultate. După aceea, mersese la băi și ajunsese în spital din cauza unei infecții. Era bucuros să fie acasă, în State. Era în drum spre Boston pentru tratament, și ea plânse în drum spre aeroport, după ce se despărți de el. Era îngrozitor să-l vadă atât de fragil

și de sfârșit. Era încă deprimată din cauza asta când coborî din avion.

Dormi cea mai mare parte a drumului spre Dublin și ajunsese acolo dimineața devreme. Finn o aștepta cu zâmbetul larg și leneș pe care-l cunoștea atât de bine și îl iubea atât de mult. În clipa când îl văzu, știu că totul era bine în lumea lor. El o conduse cu mașina la Blaxton House și, la zece minute după ce ajunseră, erau deja în pat. Făcu dragoste cu ea mai pasional și mai tandru ca niciodată. Rămaseră în pat, șușotind, vorbind și făcând dragoste până la prânz, apoi el o duse jos să vadă cât de frumoasă era casa acum, după ce fusese văruiată. Ea cheltuisese o avere pentru asta, dar căzură amândoi de acord că meritase.

Era minunat să fie din nou acolo, unde se simțea stăpâna conacului. Michael urma să vină în vizită peste câteva zile. Era fericită că avea câteva zile la dispoziție singură cu Finn. Începea să creadă că el avea dreptate și că era mai bine să fie singuri. Fiecare clipă petrecută împreună era plină de tandrețe și de romantism. Era imposibil să te plângi din pricina asta. La sfârșitul după-amiezii, după ce vizitară domeniul, urcară încântați la etaj ținându-se de mână și se întoarseră în pat.

capitolul 14

Când sosi Michael, Finn merse să-l întâmpine la aeroport, și Hope hotărî să aștepte acasă. Nu voia să-i deranjeze – și așa stăteau prea puțin împreună. Era bucuroasă de venirea lui Michael. Aranjase pentru el una dintre camerele de oaspeți proaspăt zugrăvite, în care pusese un vas uriaș cu flori galbene. Cumpărase câteva reviste din oraș pentru el și încercă să se gândească la orice i-ar putea plăcea. Știa cât de mult țineau el și Finn unul la celălalt, după anii petrecuți singuri, și abia aștepta să-l cunoască mai bine. Finn îl ducea pentru câteva zile la pescuit în zona lacurilor Blessington. Aranjase să facă și planorism și intenționa să închirieze niște cai. Voia să se simtă bine, și Hope era dornică să facă tot posibilul ca să-i ajute, chiar dacă asta însemna să nu le stea în cale, dar Finn îi spusese să nu-și facă griji.

De data aceasta, urmau să-i spună lui Michael despre planurile de nuntă din decembrie. Cum până la urmă avea să fie o nuntă de iarnă, Hope fusese de acord că era o idee mai bună să aibă loc în Irlanda, deși i-ar fi plăcut să se căsătorească și la Londra, unde unii invitați, precum Mark, ar fi ajuns mai ușor. Finn adora ideea de a se căsători în bisericuța din Russborough, cu o recepție ținută acasă, și nu i-ar fi păsat dacă ar fi fost numai ei. Finn nu era sigur că Michael avea să vină din Boston și spunea că nu îl deranja. Singura persoană care conta la nuntă era Hope. Nu avea nevoie de prezența nimănui altcuiva. Era o distanță ca de la cer la pământ față de tipul ahtiat după viața socială drept care îl luase Hope când se cunoscuseră. În realitate, Finn era aproape un pustnic. Singura persoană cu care voia să fie era ea. După el, era un semn al iubirii nemăsurate

pe care i-o purta, iar ea îl credea. Tributul suprem al iubirii lui Finn era faptul că voia să-i dedice fiecare clipă.

Când Michael sosi de la aeroport împreună cu tatăl lui, o îmbrățișă prietenos pe Hope și comentă în privința schimbărilor aduse casei. Era foarte impresionat.

—Ce s-a întâmplat? Ai câștigat la loterie, tată? îl tachină Michael.

În schimburile lor de replici și în comentariile lui Michael se simțeau mereu niște înțepături, dar păreau inofensive. Erau genul de lucruri pe care bărbații și le spun mereu, unii când ajung în puterea vârstei și a bărbăției, alții când încearcă din răspuțuri să nu renunțe la ea. În timp ce îi urmărea, Hope se întreba dacă acesta era motivul disperării lui Finn de a avea un copil. Era un mod de a se agăța de virilitatea și de tinerețea sa și de a-și dovedi sieși și lumii că încă mai era tânăr. Hope se gândi că mai existau și alte modalități de a face asta.

Îi arată lui Michael casa, cu toate schimbările și restaurările efectuate. Zugrăveala din timpul verii era o mare îmbunătățire față de pereții pătați. Scăpase într-un final de covoare, și vechile podele fuseseră rașchetate. Era aceeași casă, dar mult mai frumoasă, și Michael o complimentă politicos pentru tot ce făcuse.

Cei doi bărbați pleacă a doua zi la lac și se întoarseră după trei zile. După aceea, Michael vru ca tatăl lui să meargă cu el la Londra pentru două zile, și Hope rămase acasă să lucreze. Nu prea avu șansa să petreacă timp cu Michael decât în ajunul plecării sale. Trebuia să se întoarcă la MIT pentru începutul celui de-al treilea an, și Finn era plecat în sat să cumpere ziarul, iar ea lua micul dejun cu Michael. Katherine le făcuse ouă, cârnați și ceai, și Michael părea să savureze totul. La început, păstră tăcerea, cât timp mâncară. Finn îi spusese că nu-l anunțase încă despre viitoarea lor căsătorie și că nu voia să-i dea ea vestea. Nu se cuvenea. Era decizia lui

Finn, și ea se întrebă când avea de gând să-i spună. Fiul lui pleca a doua zi.

– Tatălui tău îi este foarte dor de tine, spuse ea ca să deschidă conversația. După toți anii în care ați locuit împreună, probabil și pentru tine e o schimbare importantă să fii departe de el.

Michael ridică privirea din farfurie și se uită absent la ea, dar nu spuse nimic.

– Sunt sigură că perioada aceea în care ați fost numai voi doi v-a apropiat foarte mult.

Era cam ciudat să stea de vorbă cu el. Michael era amabil și politicos cu ea, dar nu tocmai vorbăreț. Se întrebă dacă femeile îl stinghereau, de vreme ce nu avusese o mamă, și gândul acesta o întristă.

– Tatăl tău mi-a spus cât de mult vă distrați când stați la Londra și în New York.

Se chinuia să facă conversație. Michael se lăsă pe spătarul scaunului și o privi pe Hope în ochi.

Rezumă totul într-o singură propoziție:

– Nu am crescut cu tata.

Nu părea supărat sau dezamăgit când spuse asta. Enunțase un simplu fapt, și Hope rămase încremenită.

– Nu? Eu... mi-a zis... îmi pare rău. Probabil am înțeles eu greșit.

Se simțea ca o proastă – și chiar era. Michael nu părea deranjat.

– Tata spune o mulțime de lucruri care sună bine la momentul respectiv sau îl fac să arate bine. Rescrie istoria, ca în cărțile lui. Uneori face confuzie între fapte și ficțiune. Așa e el, spuse Michael fără să-l condamne, dar era o afirmație incredibil de incriminatoare pentru Finn, iar Hope nu știu ce să răspundă sau ce să creadă.

– Sunt sigură că am făcut eu o confuzie, spuse ea, dând înapoi, panicată.

Dar amândoi știau că încerca pur și simplu să mascheze momentul stânjenitor și să-i găsească scuze lui Finn.

– Ba nu, spuse Michael, în timp ce-și termina cârnatul. Am crescut cu bunicii mei din California. Abia mi-am văzut tatăl până când am mers la colegiu.

Asta se întâmplase cu doar doi ani înainte, ceea ce însemna că anii lor petrecuți la Londra și la New York erau o minciună, o născocire sau doar o dorință deșartă. Nu înțelegea și încerca să-i ascundă lui Michael cât de tulburată era.

– Știu că tata ține la mine și că vrea să compenseze acum pentru tot, dar am fost ca doi străini aproape toată viața mea și încă mai suntem în unele privințe.

– Îmi pare rău, spuse Hope, părând devastată. N-am vrut să aduc în discuție un subiect dureros.

Se simțea îngrozitor, dar băiatul care stătea de partea cealaltă a mesei nu părea nici măcar supărat. Era obișnuit cu toate ciudățeniile lui Finn – și, se pare, născocirea poveștilor era una dintre ele, conform propriului fiu.

– De-aia e și un scriitor atât de bun. Probabil el chiar crede ce scrie, odată ce a scris. Din acel moment, e adevărat pentru el. Dar nu și pentru ceilalți.

Era incredibil de înțelegător și Hope nu putu să nu remarce în sinea ei că bunicii lui făcuseră o treabă minunată. Era un tânăr sănătos, dintr-o bucată, cu mintea la cap, echilibrat, și asta nu datorită lui Finn, după câte se părea, ci în ciuda lui.

– Presupun că e vorba despre părinții mamei tale? Hotărâse să verifice, iar el încuviință. Mama ta a murit?

– Când aveam șapte ani, confirmă el, aproape fără emoție, ceea ce o surprinse.

Măcar asta era adevărat, dar restul copilăriei lui era o fantezie de-a lui Finn. Apoi se gândi la ceva.

– Dacă nu te superi, Michael, urăsc secretele, însă cred că asta l-ar pune pe tatăl tău într-o situație jenantă.

Aș prefera să nu-i spunem că am avut conversația asta. Nu vreau să se supere pe tine că mi-ai spus.

Dar ea era foarte supărată, și pe bună dreptate. Era un subiect prea important ca să minți pe seama lui – adolescența și copilăria fiului său și relația lui cu el. Se întrebă de ce făcuse Finn asta, și nu avea nici cea mai mică idee cum ar putea aborda vreodată acest subiect. Nu voia ca acesta să se simtă încolțit, dar știa că, la un moment dat, aveau să fie nevoiți să lămurească problema. Dar Michael încuviință calm din cap la sugestia ei.

–Nu e prima dată când se întâmplă, spuse el simplu. Tata le spune, de obicei, oamenilor că am crescut cu el. Cred că se simte prost să admită contrarul. Nu mă vizita niciodată și ne vedeam foarte rar.

Ea era de acord cu el, dar tot i se părea tulburător.

–Nu-ți face griji în privința asta. Sunt bine. N-am să-i spun nimic.

Și, aproape imediat ce el rosti aceste cuvinte, Finn intră pe ușă cu un zâmbet larg. Hope se trezi holbându-se la el, apoi se smulse din reverie și se ridică să-l sărute, dar ceva se schimbase. Știa că o mințise și nimic nu avea să mai fie la fel între ei până când nu îi explica de ce.

În seara aceea, merseră toți trei să ia cina în pubul local, și, în timp ce beau bere, Finn bălmăji ceva cum că plănuiau să se căsătorească la un moment dat. Michael încuviință din cap și păru încântat pentru ei într-un fel distant. După părerea lui, Hope era o femeie drăguță. Michael nu investise mult în relația lui cu Finn sau cu ea, și acum Hope știa de ce. Finn și fiul lui abia se cunoșteau, dacă Michael spusese adevărul. Ea nu avea nici un motiv să nu-l creadă, ceea ce-i spusese părea verosimil. Unul dintre ei mințea, și avea sentimentul cutremurător că acela era Finn.

Finn nu-și invită fiul la nuntă și nici măcar nu-i spuse că era deja planificată, ceea ce era adevărat deocamdată.

Dar Hope voise o ceremonie restrânsă, la care să participe prietenii lor cei mai apropiați, inclusiv, bineînțeles, fiul lui Finn. Atunci își dădu seama că Finn chiar voia să fie numai ei doi, așa cum spusese. Era trist pentru ea, dar nu zise nimic. Vorbi prea puțin în seara aceea, și ea și Michael evitară să se privească în ochi. A doua zi, înainte să plece, îl îmbrățișă și îi mulțumi că venise în vizită.

– Sper că ai să ne mai vizitezi, spuse ea din inimă.

– Cu siguranță, răspunse Michael politicos și îi mulțumi pentru ospitalitate.

Finn îl conduse apoi la aeroport, și ea își dădu seama cât de ciudată fusese vizita lui. Avea senzația că se întâlniseră doi străini sau niște cunoștințe întâmplătoare, nu tatăl și fiul. Ținând cont de cele aflate de la Michael deunăzi, era surprinsă că venise.

Încă se mai gândea la asta când Finn se întoarse de la aeroport, și ea îl privi ciudat. Finn se prinse și o întrebă ce se întâmplase. Nu avusese de gând să spună nimic, dar apoi se hotărî să fie sinceră cu el. Simțea că nu avea încotro. Trebuia să afle de ce îi spusese acea poveste. Dacă urma să-și petreacă restul vieții cu el, trebuia să știe și să creadă că el îi spunea adevărul, ceea ce nu făcuse.

– Îmi pare rău..., începu ea, cerându-și scuze dinainte, nu-mi place că aduc asta în discuție și nu vreau să-i fac probleme lui Michael. Stăteam ieri de vorbă și i-am spus cât de mult îl iubești și cât a însemnat pentru tine faptul că l-ai crescut singur. Trase adânc aer în piept și continuă: Mi-a zis că a crescut cu părinții mamei lui, în California. De ce nu mi-ai spus?

Îl privi în ochi pe Finn, care se întristase.

– Știu. Te-am mințit, Hope. Recunosc imediat, fără a trage de timp sau a se codi. M-am simțit îngrozitor. Mi-am dat seama după ceea ce mi-ai povestit despre Mimi ce mamă minunată ai fost pentru ea. Nu credeam că ai înțelege faptul că l-am trimis pe fiul meu la părinții

fostei mele soții. Am încercat să am grijă de el, spuse el, în timp ce se așeza pe ciotul unui copac doborât, apoi ridică privirea spre ea. Pur și simplu, n-am putut. Nu eram pregătit pentru așa ceva și știam că avea nevoie de mai mult decât puteam să-i ofer eu. Bunicii lui sunt oameni de treabă și l-au iubit, așa că i-am lăsat să-l ia. La vremea aceea, au amenințat că mă vor târî prin tribunale ca să obțină custodia nepotului lor, și pur și simplu n-am vrut să trec prin asta și să mă lupt cu ei sau să-l fac pe Michael să îndure așa ceva, așa că l-am lăsat să locuiască cu ei. A fost chinuitor pentru mine, dar, la urma urmei, cred că i-a fost mai bine. E un puști grozav. Au făcut o treabă bună. Îi aruncă o privire nefericită. M-am gândit că, dacă îți spun, n-o să mai ai o părere prea bună despre mine și n-am vrut să se întâmple asta. Întinse brațele și îi înconjură mijlocul, trăgând-o spre el, iar ea îl privi dezamăgită și tristă pentru el. Voiam doar să mă iubești, Hope, nu să mă dezaprobi.

Se înecă cu un suspin spunând asta, și o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Lui Hope îi era milă de el.

— Îmi pare rău, spuse ea, ținându-l strâns lipit de ea. Nu trebuie să-mi câștigi aprobarea. Te iubesc. Poți să-mi spui adevărul. Ar fi fost greu pentru tine să crești singur un copil.

Și alții făcuseră asta, dar își dădea seama cât de dificil ar fi fost pentru el. Se simțea prost că el găsise de cuviință să o mintă doar pentru ca ea să-l iubească.

— Te iubesc indiferent ce-ai făcut în trecut. Crede-mă, am și eu propriile greșeli.

— Nu prea cred, spuse el, ținând-o strâns, cu fața presată de abdomenul ei. Apoi își aminti ceva și o privi în ochi. Nu cumva azi ești la ovulație?

Ea râse. Părea să fie la curent cu ciclul ei menstrual, dar acum îi înțelegea mai bine disperarea de a avea un copil. Ratase copilăria lui Michael, și, după ceea ce tocmai

îi mărturisise, putea să-l ierte fiindcă o mințise. Mai ales că se arătase atât de umil odată ce ea aflase adevărul.

– Îmi promiți ceva? îl rugă Hope, iar el o privi întrebător. Oricare ar fi adevărul, spune-mi. Adevărul nu e niciodată la fel de rău ca o minciună.

El încuviință din cap.

– O minciună poate destrăma întreaga tapiserie a unei relații. Adevărul doare doar un minut.

– Știu. Ai dreptate. Și eu cred asta. A fost o lașitate din partea mea.

O mințise deja de două ori, odată că era proprietarul casei, iar apoi că îl crescuse pe Michael, și de ambele dați fiindcă îi era rușine de adevăr. Nu înțelegea. Dar se simțea mult mai bine că stătuse de vorbă cu el. Îi venea ușor să-l ierte și îl iubea, cu toate slăbiciunile lui.

Atunci el se ridică, o îmbrățișă strâns, apoi o sărută și o întreabă din nou despre ovulație.

– Nu știi, tu să-mi spui. Pari să știi mai bine ca mine. Eu tot timpul pierd noțiunea timpului. Poate ar trebui să așteptăm până după căsătorie. Mai sunt doar câteva luni.

Era încă dezamăgită că nu-l invitase pe Michael la nuntă și că voia o ceremonie privată. Ea îl asigurase pe Mark Webber că putea veni și nu ar fi singurul care s-ar întrista dacă ar interveni ceva.

– N-ai timp de așteptat până după căsătorie ca să rămâi însărcinată, spuse Finn pe un ton nu tocmai amabil. Nu întinerim.

– Adică eu nu întineresc, îl corectă ea, fără menajamente.

Dar măcar acum îi înțelegea graba. Recupera timpul pierdut, și avea dreptate. La vârsta ei, ceasul biologic bătea cu putere, nu doar ticăia.

– Să vedem ce-o să se întâmple, spuse ea vag.

Îi era teamă de un alt rezultat ca acela din iunie, oricare ar fi motivul. Știind însă cât de important era pentru el,

nu eliminase posibilitatea de a rămâne însărcinată din nou. O părticică din ea se temea că, dacă n-ar coopera, el și-ar putea găsi o femeie mai tânără care să-i facă mult mai ușor copii, dar nu-i împărtăși acest lucru.

– Poate că ar trebui să mergem la medicul din Londra și să-l lăsăm să-și facă magia, sugera el în timp ce urcau treptele din față.

– Ne-am descurcat bine și singuri ultima dată, îi aminti Hope. Sigur putem și de data asta.

Finn nu părea la fel de sigur și avea mai multă încredere în știință, deși vinul alb și șampania le fuseseră de ajutor cu șase luni în urmă. El o puse să-și verifice ovulația cu ajutorul trusei, dar nu era în perioada fertilă. Făcură totuși dragoste, doar de plăcere, și ei i se păru mai bine așa. Finn era cel mai bun amant pe care-l avusese vreodată, și incidentul cu Michael fusese dat uitării. Era sigură că Finn avea să fie sincer cu ea pe viitor. Nu avea nici un motiv să nu fie. Ea îl iubea, și asta era tot.

capitolul 15

În octombrie meraseră la Londra, dar nu la clinica de fertilitate. Se cazară la Claridge, colindară prin magazinele de antichități și participară la două licitații de la Christie. Hope rămase puțin surprinsă când Finn licită pentru un dulap spectaculos și un birou dublu, fiecare ajungând la aproape cincizeci de mii de lire. Se lăsase purtat de val în timpul licitației și își ceru mii de scuze mai târziu, când se întoarseră la hotel. Se oferī să le revândă la Christie, în caz că ea nu voia să cheltuiască atâția bani. Dar și ei îi plăceau, așa că meraseră a doua zi să le achite. De fapt, nu o deranja, deși, inițial, prețul o înmărmurise. Nu mai cumpărase niciodată mobilă atât de scumpă. El fu plin de căință tot restul zilei. Dar achiziționaseră două piese de mobilier superbe. Le expediară acasă și zburară înapoi la Dublin în acea seară. Era o noapte frumoasă de octombrie când ajunseră acolo, și erau amândoi bucuroși să se întoarcă acasă. Casa era liniștită și tăcută, și se gândiră unde să așeze noile antichități. Erau de acord în toate. Un singur lucru le strică plăcerea, când Hope descoperi că îi venise menstruația. Finn rămase foarte dezamăgit. În acea seară stătu îmbufnat și bău prea mult, apoi se înfurie pe ea și îi reproșă că din vina ei nu rămăsese însărcinată, pentru că nu se străduise. Dar nu prea avea ce face, doar să înceapă să ia medicamente de fertilitate, ceea ce nu voia – și chiar și medicul din Londra îi spusese că nu avea nevoie. Finn trebuia doar să aibă răbdare.

A doua zi, văzu cu ușurare că era în toane mai bune. O anunță că primise noul contract de la editorul lui, care implica o sumă frumoșică de bani. Îl semnă și merse la oficiul poștal ca să-l expedieze înapoi, apoi o scoase la cină

în seara aceea, în Blessington. Îi mărturisi că era un contract important, pentru trei cărți. Era într-o dispoziție festivă și părea să-i fi iertat faptul că nu rămăsese însărcinată. Începea să devină o adevărată problemă pentru ei. Trecuseră patru luni de la pierderea sarcinii, și el se arăta mai nerăbdător decât ea. Hope era încă ambivalentă, spre deosebire de Finn. El voia un copil. Acum!

Noile antichități sosiră de la Londra după câteva zile și arătau minunat în locul unde fuseseră amplasate de echipa de descărcare. Finn spuse că meritaseră fiecare bănuț pe care îl cheltuisese ea, și Hope fu de acord. După cum știau amândoi, își permitea.

A doua zi, vorbea la telefon cu Mark despre cele trei ședințe foto la care trebuia să meargă în noiembrie și despre viitoarea expoziție de la Tate Modern, când el făcu o remarcă despre Finn.

—Păcat de faza cu contractul lui. Probabil e supărat.

Hope nu înțelese despre ce vorbea Mark. Sărbătoriseră semnarea lui cu numai câteva zile în urmă.

—Ce vrei să spui?

—Am auzit că au renunțat la el. Nu a predat ultimele două cărți, și vânzările au scăzut dramatic. Probabil lumea consideră subiectele prea ciudate. Pe mine mă sperie de moarte, adăugă el. A apărut ieri un articol despre asta în *The Wall Street Journal*. Au renunțat la el, și chiar îl amenință că-l vor da în judecată ca să-și recupereze banii de pe urma ultimelor două cărți nepredate. E uimitor cum oamenii își taie singuri craca de sub picioare și nu au bunul-simț să-și respecte contractele.

Hope simți că-i vine rău în timp ce asculta și se întrebă dacă el era din nou jenat de ceea ce se întâmplase. Dar ar fi putut să-i spună și ei. Sărbătorirea unui nou contract era un gest cam exagerat. Se întrebă ce anume semnase și trimisese înapoi.

Din cele spuse de Mark, cu siguranță nu era vorba despre un nou contract. Poate că erau niște acte juridice. Sau nimic. Nu voia să recunoască față de Mark că Finn nu o pusese la curent. Iar în Irlanda nu văzuse *The Wall Street Journal*. Finn știa asta, așa că, teoretic, era în siguranță. Ea oricum nu prea citea ziarele, cu excepția celor locale. Trăiau într-un balon la poalele munților Wicklow. Finn se bazase pe asta. Dar era o poveste destul de șocantă, și, dacă era adevărată, ea înțelegea că Finn se afla probabil într-o situație financiară gravă, cu atât mai mult dacă avea să fie dat în judecată, acesta fiind probabil motivul pentru care nu-i spusese. Era ca un copil care ascunde carnetul cu note proaste față de părinții lui. Dar Hope își dădea seama că situația era mult mai gravă. El o mințea și în legătură cu ceea ce se întâmpla în viața lui, nu numai despre trecut. Nu voia să vorbească cu ea decât despre momentul când avea să rămână însărcinată.

Atunci îi veni în minte alt gând și, după ce vorbi cu Mark, își verifică iute conturile bancare. Finn nu plătise chiria lunară pe care i-o datora de când cumpăraseră casa, în aprilie. Nu-i păsa de bani și nu-i pomeni despre asta ca să nu-l pună într-o situație stânjenitoare, dar era un semn clar că avea probleme financiare despre care nu-i spusese. Știa că, dacă ar fi avut bani de chirie, ar fi plătit. Dar nu plătise. Hope nu se gândise niciodată să verifice, mai ales că era vorba despre o sumă mică.

Se folosi de asta pentru a deschide o conversație în acea seară și îl întrebă dacă era totul în regulă, fiindcă remarcase că nu-i plătise chiria. El râse drept replică.

— Proprietara mea își pierde răbdarea? întrebă el și o sărută, apoi se așeză lângă ea, la masa din bucătărie, unde luau cina. Nu-ți face griji. Voi primi banii pentru noul meu contract în câteva zile.

Nu-i spusese despre ce sumă era vorba, dar lui Hope i se strânse inima. O mințea din nou. Nu știa dacă să se supere

pe el sau să fie înfricoșată, dar abilitatea lui de a ocoli adevărul, de a-l distorsiona sau de a născoci pur și simplu începea să o calce pe nervi, și un beculeț de alarmă i se aprinse în cap. Nu mai pomeni despre asta, dar el tocmai picase testul, punând un obstacol între ei. După câteva săptămâni pline de griji, Hope își făcu bagajele pentru călătoria la New York.

Finn intră în timp ce ea închidea geamantanele și imediat adoptă expresia unui copil abandonat.

– De ce trebuie să pleci? întrebă el arțăgos, trăgând-o pe pat cu el.

Voia ca ea să se oprească din împachetat și să se hârjonească, dar Hope avea multe de făcut până la plecarea de a doua zi dimineată. Și oricum era supărată pe el. Finn nu-i spusese adevărul despre contract, și, dacă tot ce aflase de la Mark era adevărat, situația lui actuală cu editura era dezastruoasă. Încă lucra la cartea lui, dar ea nu își dăduse seama până acum că el era deja în întârziere cu două cărți. Nu-i spusese asta niciodată și părea aproape nepăsător. Era stresant pentru ea să știe că nu-i spunea adevărul și nu voia să aibă încă o confruntare cu el. Cariera lui nu era treaba ei, dar era important să știe că era sincer cu ea. Și, în momentul de față, era limpede că o mințea.

– Vreau să anulezi călătoria, îi spuse Finn în timp ce o ținea pe pat și o gâdila.

În ciuda stării sale tensionate, râse. Finn era asemenea unui copil uneori, un băiețel mare și frumos, dar care își mințea mămica, iar minciunile lui era demne de un bărbat și deveneau tot mai gogonate. Ultima era de-a dreptul uriașă. Era sigură că o mințea de rușine. Între ei nu fusese niciodată o competiție. Amândoi aveau cariere de succes, în domenii diferite, și erau adevărate vedete. Dar faptul că fusese concediat de editorul său și că risca să fie dat în judecată îl dezavantaja și probabil îi rănea orgoliul, în fața carierei ei constante, solide și mereu în ascensiune.

Ea nu știa ce să zică, iar el nu vorbea deloc despre problema lui cu editura.

–Nu pot să-mi anulez călătoria, îi spuse. Trebuie să lucrez.

–Dă-o dracului de muncă! O să-mi fie prea dor de tine.

Aproape că îi spuse să vină cu ea, apoi își dădu seama că avea nevoie de o pauză. Erau mereu împreună. Și era greu să lucrezi cu el în preajmă. Avea nevoie constantă de atenție și o voia numai pentru el. În Irlanda, asta nu era o problemă, dar era imposibil când încerca să muncească în New York. Abia aștepta să stea câteva săptămâni în apartamentul ei din SoHo. Îi promisese lui Finn că avea să se întoarcă în Irlanda de Ziua Recunoștinței, adică peste trei săptămâni.

–Ai putea să termini cartea cât sunt plecată.

Vremea era deprimantă în Irlanda în acea perioadă din an, și se părea că el chiar trebuia să facă asta. Poate așa nu avea să mai fie dat în judecată de editură. Căutase articolul din *Wall Street Journal* pe internet, după ce vorbise cu Mark Webber, și situația i se păruse înfricoșătoare. În locul lui, ea s-ar fi panicat, și poate că și el era speriat, dar se ascundea de ea de rușine. Îl dădeau în judecată pentru mai mult de două milioane de dolari, plus dobândă – în total, trei milioane. Era o problemă foarte gravă, și el nu avea de unde să plătească dacă ar fi pierdut. Hope știa asta. Din fericire, casa era pe numele ei. Se gândise să o treacă pe numele lui și plănuise să facă asta drept cadou de nuntă, dar acum era bucuroasă că nu apucase. Va rămâne pe numele ei cât timp va exista pericolul ca el să fie dat în judecată, chiar și după ce se vor căsători. Dar acum avea sentimente contradictorii și față de căsătorie. Îi spusese prea multe minciuni și era greu să ignore asta pur și simplu. De asemenea, știa cât de neobișnuit era ca o editură să-și dea

în judecată un autor și să nu rezolve problema în spatele ușilor închise. Probabil erau de-a dreptul furioși pe el dacă mergeau atât de departe.

Finn era într-o dispoziție sumbră a doua zi când o duse la aeroport, și, pentru prima dată de când îl întâlnise, se simți ușurată când avionul decolă. Își lăsă capul pe spate și tot restul drumului încercă să-și dea seama ce se întâmpla. Era confuză. În cea mai mare parte a timpului, Finn era cel mai iubit om pe care-l cunoscuse. Dar nu putea uita și răutatea lui când pierduse copilul, furia și acuzațiile pe care i le adusese pe nedrept. Obsesia lui de a o lăsa însărcinată din nou, pornirea lui bruscă de a-i cheltui banii, minciuna pe care i-o spusese despre deținerea casei, cea despre creșterea lui Michael și acum încurcătura uriașă în care se afla cu editura, despre care nu scosese un cuvânt. Avea un nod în stomac de mărimea unui pumn și fu ușurată să revină în apartamentul ei confortabil și la viața ei, chiar și numai pentru câteva săptămâni. Deodată, avea nevoie de spațiu și de aer.

Era prea târziu să-l sune când ajunse și, pentru prima dată, se simți ușurată și din acest motiv. Conversațiile lor i se păreau nesincere, din moment ce el îi ascundea atâtea, și ea nu putea spune nimic, fiindcă el nu avea habar că ea știa. Visul se transforma într-un coșmar și trebuia să-și dea seama de ceea ce se întâmpla înainte ca relația lor să se distrugă ireparabil.

Își rezervase două zile ca să se organizeze înainte de prima ședință foto și merse să-l vadă pe Mark Webber a doua zi. Acesta fu surprins să o vadă în biroul lui. Nu trecea niciodată fără să sune în prealabil și se vedea că era supărată. O conduse într-un birou privat și închise ușa după el. Ea se așeză și îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Mark trecea întotdeauna la subiect, la fel ca ea. Nu bătea câmpii. Acum era și prea îngrijorată ca să facă asta.

—Finn nu mi-a spus despre procesul cu editura sau despre contractul anulat. De fapt, mi-a zis că tocmai a semnat unul nou, ceea ce pare să fie o aiureală. Cred că se jenează să-mi spună, dar nu-mi place deloc când oamenii fac asta.

Nici lui Mark nu-i plăcea ce auzea. Întotdeauna avusesse dubii în legătură cu Finn. Îl întâlnise doar o dată sau de două ori. Îl considera foarte fermecător și ușor alunecos.

—N-am făcut asta niciodată, spuse Hope, cerându-și parcă iertare. Dar putem începe un soi de investigație, să aflăm totul despre trecut, prezent? Unele chestii chiar nu sunt treaba mea, dar măcar voi ști ce e adevărat și ce nu. Poate sunt și alte lucruri despre care nu mi-a spus. Vreau doar să știu.

Mark încuviință. Era ușurat să o audă spunând asta. Intenționase de la bun început să-i sugereze ceva de genul ăsta, de când aflase că era îndrăgostită de Finn și că plănuiau să se căsătorească. Mark considera investigația o idee bună în anumite circumstanțe și esențială în cazul ei.

—Hope, n-ai de ce să te scuzi față de mine, o asigură el. Nu îți bagi nasul unde nu trebuie, ci acționezi rațional. Ești o femeie foarte bogată, și nu-mi pasă cât de simpatic e, tu ești o țintă. Chiar și cei mai simpatici tipi din lume umblă după bani. Hai să aflăm în ce situație se află și ce-a făcut la viața lui.

—Nu are bani, spuse Hope încet. Sau, cel puțin, nu cred că are. Poate că nu-i așa. Vreau doar să știu totul, de la început. Știu că a crescut în New York și Southampton, apoi s-a mutat la Londra. Are o casă acolo. Acum doi ani, s-a mutat în Irlanda. Casa în care locuim a fost a stră-străbunicului său. A fost căsătorit acum douăzeci și unu de ani și are un fiu de douăzeci de ani, Michael. Soția lui a murit

când Michael avea șapte ani. Cam atât știu. A, și părinții lui erau irlandezi. Tatăl lui era medic.

Îi spuse lui Mark ziua de naștere a lui Finn.

–Știi pe cineva care ar putea verifica toate astea, fără să afle nimeni?

Se simțea în continuare jenată să-și bage nasul în viața și în trecutul cuiva pe care-l iubea atât de mult cum îl iubea pe Finn, dar voia să poată avea încredere. Avusese la început, însă acum, din cauza minciunilor lui, încrederea scăzuse. Finn venise cu o explicație pentru fiecare minciună, dar ea nu era liniștită.

–Știi pe cineva perfect pentru asta. Îl sun personal, spuse Mark discret.

–Mulțumesc, zise ea, părând nefericită.

Câteva minute mai târziu, părăsea biroul lui Mark, copleșită de vinovăție. Se simți îngrozitor tot restul zilei, mai ales când Finn sună și îi spuse cât de mult o iubea și cât de nefericit era fără ea. Mai că îi venea să se urce într-un avion și să vină la New York, dar ea îi aminti cu blândețe că avea de lucru. Era mai drăguță cu el decât ar fi fost în mod normal, fiindcă se simțea vinovată pentru ceea ce făcea Mark în numele ei. Dar Mark avea dreptate, era un gest inteligent. Dacă nu găseau nimic dubios în trecutul lui, cu excepția procesului, Hope avea să știe că nu trebuia să-și facă griji și că se putea căsători liniștită cu Finn. Ajunseseră pe ultima sută de metri și plănuiseră să se căsătorească de Anul Nou, care era la mai puțin de două luni distanță. Voia să afle înainte de asta că totul era în regulă. În momentul de față, nimic nu i se părea cum trebuia. Instinctele ei o avertizau și se simțea rău și stresată.

Lui Hope îi veni extrem de greu a doua zi să lucreze. Era agitată și neatentă, și nu reușea să stabilească o legătură cu subiectul ei, ceea ce era o premieră pentru ea. Cu un efort uriaș, se strădui să se concentreze și reuși să termine

ședința foto, dar cu siguranță avusese și zile mai bune. Restul săptămânii decurse cam la fel. Știind că cineva îl verifica pe Finn, voia să obțină informațiile, să se împace cu ceea ce urma să aștepte și să lase totul în urmă. Suspansul o omora. Voia ca totul să fie în regulă.

În acel weekend merse la Boston să-l vadă pe Paul, care era internat în spitalul de la Harvard. Se molipsise de o viroză respiratorie serioasă pe barcă și existau temeri că avea pneumonie. Căpitanul bărcii aranjase să-l trimită la Boston cu avionul sanitar, salvându-i probabil viața.

Paul se simțea mai bine, dar nu grozav, și dormi aproape tot timpul cât Hope stătu la el. Ea se așeză lângă patul lui, ținându-l de mână. Din când în când, deschidea ochii și îi zâmbea. Era dureros gândul că fusese odată un bărbat plin de energie, genial în domeniul său, plin de viață din toate punctele de vedere, și că acum se ajunsese aici. Arăta atât de bătrân și de fragil, deși abia împlinise șaiszeci și unu de ani. Tremura din tot corpul. La un moment dat, se uită la ea și scutură din cap.

– Am avut dreptate, șopti el, n-ai fi vrut să fii măritată cu așa ceva.

În timp ce rostea aceste cuvinte, lacrimile îi umplură ochii lui Hope și îl sărută pe obraz.

– Ba da, aș fi vrut, și știi și tu asta. Ai fost un prost să divorțezi de mine și te-a costat mult prea mulți bani, îl tachină ea.

– Ai să primești în curând și restul, în afară de ceea ce le rămâne celor de la Harvard.

Abia mai putea vorbi, și ea se încruntă auzindu-l.

– Nu vorbi așa. Ai să te faci bine.

El nu răspunse, doar scutură din cap, închise ochii și se culcă. Ea rămase lângă el ore în șir. În acea seară, se întoarse la New York cu avionul. Nu se mai simțise nicio dată atât de singură, doar când murise Mimi, dar atunci îl avea pe el. Acum nu mai avea pe nimeni, în afară

de Finn. Încercă să vorbească cu el despre asta la telefon, a doua zi.

– A fost atât de trist să-l văd în starea aia, spuse ea cu glasul tremurând. Își șterse lacrimile care-i curgeau pe obraji. E foarte bolnav.

– Încă îl mai iubești? întrebă Finn cu răceală, și Hope închise ochii la celălalt capăt al firului.

– Cum poți să întrebi așa ceva? protestă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Finn! Am fost căsătorită douăzeci de ani cu el. E singura familie pe care o am. Și el mă are numai pe mine.

– Mă ai pe mine, răspunse Finn.

Totul se rezuma la el.

– Asta-i altceva, încercă ea să îi explice. Te iubesc, dar eu și Paul avem un trecut comun, un copil, chiar dacă Mimi nu mai trăiește.

– Nici al nostru nu mai trăiește, din cauza ta.

Era o cruzime din partea lui, dar era gelos pe Paul și voia să o rănească. Ura această latură a lui Finn. Iar faptul că dădea vina exclusiv pe ea pentru pierderea sarcinii nu însemna și că avea dreptate, ci doar îl făcea pe el să pară meschin. Nu-i plăcea această latură a lui, deși îl iubea pentru celelalte. Se purta minunat cu ea în multe alte privințe.

– Trebuie să merg la lucru, spuse ea, punând punct discuției.

Nu voia să vorbească iarăși despre pierderea sarcinii sau despre gelozia lui față de Paul, cu atât mai puțin acum. Dacă se purta prostete era problema lui, nu a ei. Era foarte dezamăgită să-l audă vorbindu-i astfel.

– Dacă aș fi atât de bolnav, ai fi aici pentru mine?

Părea un copil când o întrebă asta.

– Bineînțeles, răspunse ea întristată.

Uneori, nevoia lui de afecțiune era imposibil de satisfăcut. Cel puțin așa simțea acum.

– Cum aş putea să fiu sigur?

– Fiindcă este adevărat. Te sun diseară, spuse ea, uitându-se la ceas.

Trebuia să fie la periferia oraşului în jumătate de oră.

Ajunsă acolo, avu parte de o altă zi lungă şi dificilă. Era într-o dispoziţie îngrozitoare. Finn o supăra mereu în ultima vreme. Era nefericit că plecase şi nu avea spor la scris. Hope aştepta să primească veşti de la detectivul angajat de Mark şi era agitată când se gândea la ce ar putea descoperi. Spera că totul avea să fie în regulă. Nu ar fi compensat faptul că Finn o minţise despre relaţia lui actuală cu editura, dar măcar, dacă restul era în ordine, îşi putea spune că reacţiona prost la o situaţie dificilă. Asta ar fi putut ierta.

Abia la sfârşitul săptămânii primi veşti de la Mark. Detectivul fusese anunţat să trimită informaţiile prin el. Mark o sună pe Hope vineri după-amiază. O întrebă dacă putea veni la biroul lui, unde avea nişte dosare şi fotografii pe care să i le arate. Nu părea prea încântat, dar Hope nu întrebă nimic înainte să ajungă la biroul lui. Tot drumul fu agitată. Chipul lui Mark nu trăda nimic. Se așezară, şi el deschise dosarul de pe birou şi îi înmână o fotografie mică şi ruptă. Părea încrâncenat.

– Cine-i aici? îl întrebă Hope privind fotografia.

În ea apăreau patru băieţi. Fotografia era îngălbenită de vreme.

– E Finn.

Când ea o întoarse pe partea cealaltă, văzu pe spate patru nume: Finn, Joey, Paul şi Steve.

– Nu ştiu care-i el.

Toţi patru purtau pălării de cowboy şi păreau foarte apropiaţi ca vârstă.

– Finn şi cei trei fraţi ai lui.

Hope scutură din cap la spusele lui Mark.

–Cineva a făcut o greșeală. E singur la părinți. Probabil e un alt O'Neill. E un nume destul de comun.

Măcar atât știa și ea că era adevărat. Mark se uită la ea, apoi citi de pe o foaie.

–Finn era cel mai mic dintre cei patru băieți. Joey e într-o închisoare federală pentru deturnarea unui avion în Cuba, cu multă vreme în urmă. Înainte de asta, fusese eliberat condiționat pentru jefuirea armată a unei bănci. Drăguț puști. Steve a fost omorât de un șofer care a fugit de la locul accidentului când avea paisprezece ani, undeva prin Lower East Side, unde locuiau. Paul e polițist, la divizia Narcotice. E cel mai mare. El i-a dat detectivului fotografia. Am promis să i-o restituim. Tatăl lor a murit într-o bătaie dintr-un bar când Finn avea trei ani. Făcea de toate. Mama lor, conform lui Paul, era servitoare la niște familii bogate din Park Avenue, și ea și cei patru băieți locuiau într-un apartament cu un singur dormitor dintr-un bloc fără lift din Lower East Side. Băieții dormeau în dormitor, iar ea – pe canapeaua din camera de zi. Cred că o chema Lizzie. A murit de cancer pancreatic acum vreo treizeci de ani, când băieții erau încă mici. Se pare că se apucase de băut. La scurt timp după asta, Finn și unul dintre frați au fost dați spre adopție, dar Finn a fugit. A lucrat ca docher în port când avea vreo șaptesprezece ani, după ce mama lor a murit, dar fratele lui zice că a fost întotdeauna cel mai inteligent și că se pricepea să spună povești. De atunci se ocupă cu asta – și, până recent, câștiga frumuseț.

Mark se uită la dosarul din fața lui cu o dezaprobare fățișă, în timp ce Hope asculta într-o tăcere dureroasă. Nu-i plăcea să-i facă asta, dar ea dorise informații, și acum le avea. Aproape nimic din ce-i povestise Finn despre viața lui nu era adevărat. Din nou se jenase să-i spună adevărul, de data asta din cauza originilor sale

umile și a începuturilor dificile în comparație cu ale ei. Îl compătimea din suflet pentru copilăria descrisă de Mark.

—Fratele lui zice că a reușit să intre la City College, dar după aceea nu l-a mai văzut pe nici unul dintre ei. Mama lor l-a botezat după un poet irlandez. Presupun că a fost ceva profetic. Zice că era o visătoare și că întotdeauna le spunea basme înainte de culcare, apoi bea până își pierde cunoștința pe canapea. Nu s-a recăsătorit și se pare că a dus o viață destul de mizerabilă. Și ei la fel. N-are cum să nu-ți pară rău pentru ei.

Îi dădu o fotografie cu Finn când avea paisprezece ani. Era evident că acel băiat chipeș era Finn. Nu arăta foarte schimbat față de acum, chipul îi era același.

—Nu aveau bani. În cele din urmă, mama lor și-a pierdut slujba și a primit ajutor social, până când Paul a reușit s-o ajute din salariul lui de polițist. Dar probabil n-a fost deloc ușor, fiindcă era deja însurat și avea copii. Mama lor a murit în aripa săracilor dintr-un spital de binefacere. N-au avut niciodată nici o lețcaie. Nu a existat un apartament pe Park Avenue, nici o casă în Southampton. Tatăl lor n-a fost medic. Bunicii lor veniseră din Irlanda, via Insula Ellis¹, și Paul nu știe — și se îndoiește sincer — că există vreo legătură strămoșească cu casa în care locuiești în Irlanda. Spune că bunicii și străbunicii lor erau cultivatori de cartofi și că au venit în țara asta în timpul Marii Foamete, asemenea multor oameni, dar n-au deținut niciodată o casă ca a ta. După ce a lucrat ca docher, se pare că Finn a încercat o mulțime de slujbe: chelner, șofer, portar, bodyguard la un club de striptease. Conducea un camion și livra ziare. Cred că s-a apucat de tânăr de scris și a vândut niște nuvele. După colegiu, fratele lui nu prea știe ce s-a ales de el. Crede că a lăsat-o pe vreo fată însărcinată și

¹ Insulă considerată astăzi parte din New Jersey, poarta de intrare în Statele Unite pentru milioane de imigranți între anii 1892 și 1954 (n.tr.)

s-a însurat, dar nu știe cine era și nu l-a văzut niciodată pe băiat. De ani de zile nu a mai luat legătura cu el. Conform detectivului, Finn e într-o belea financiară mare. E dator până-n gât, a avut mai multe datorii neonorate și nu e deloc solvabil. A declarat faliment. Probabil de aceea s-a și dus în Irlanda în cele din urmă. Nu pare capabil să strângă bani, deși a câștigat destul de bine de pe urma cărților în ultimii ani. Dar acum editorii lui sunt furioși pe el, așa că și de sursa asta s-a ales praful. Se pare că lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat vreodată a fost să dea peste tine acum un an. Și, dă-mi voie să-ți spun, o să fie un ticălos al naibii de norocos dacă se însoară cu tine. Dar n-aș putea să zic același lucru și despre tine. Nu-i nimic în neregulă cu trecutul lui sau cu faptul că a fost sărac. Mulți oameni s-au ridicat din situații similare și au ajuns departe. Țasta-i visul american. Trebuie să-l admiri că a scăpat dintr-o mocirlă ca aia. N-o fi el solvabil, dar ăsta nu-i sfârșitul lumii, dacă vrei să-l ajuți. Însă nu-mi place, spuse Mark privind-o pe deasupra dosarului, că te-a mințit în legătură cu aproape tot. Poate că-i este rușine de originile sale, și asta-i o situație tristă. Dar să se însoare cu o femeie pretinzând că e altcineva nu este o dovadă de integritate din partea lui și, n-o fi treaba mea dacă îl iubești, dar nu-mi miroase deloc bine pentru tine. Tipul e un mincinos de primă clasă. A inventat un întreg trecut personal, inclusiv strămoși aristocrați, titluri, medici și o lume completă de oameni care nu există. Sau poate că există, dar nici unul dintre ei nu e înrudit cu el, și asta mă înspăimântă.

Îi înmână dosarul fără să mai adauge nimic, și ea răsfoi un raport foarte bine documentat, redactat cu atenție de detectivul privat. Mark îi spusese că investigația continua și îi promise informații suplimentare despre trecutul lui în următoarele două săptămâni. Dar păreau să fi fost foarte meticuloși până acum. Hope îl privi pe Mark și simți că-i vine rău. Nu fiindcă auzise lucruri cumplite sau

inacceptabile, ci pentru că acum știa că Finn o mințise în legătură cu tot și toate. O dureau inima când se gândea la asta. Avusese o copilărie nefericită într-un apartament dintr-un bloc fără lift, cu o mamă bețivă și un tată care murise într-o bătaie dintr-un bar, iar el fusese dat spre adopție, ceea ce probabil se dovedise un coșmar pentru el. În loc să aibă încredere în ea și să-i împărtășească totul, inventase o mamă care fusese o frumusețe irlandeză nobilă și răsfățată și un tată medic în Park Avenue. Nu era de mirare că se agăța de ea ca un copil pierdut de fiecare dată când se îndepărta doi pași de el. După o asemenea copilărie, cine n-ar face-o? Dar problema era că o mințise în atâtea privințe. Se întreba ce alte minciuni îi mai spusese și ce secrete mai ascundea. Nu-i spusese nici măcar că editura îl concediasse și că îl dădea în judecată. Continuase să mintă. Ochii îi lăcrimară când îl privi pe Mark, aflat de partea cealaltă a biroului.

—Ce-ai de gând să faci? o întrebă el cu blândețe.

Îi părea rău pentru ea. După un bărbat ca Paul, căzuse în mâinile lui Finn. Mark știa că îl iubea, dar se temea că Finn O'Neill ascundea ceva și mai cumplit. Și Hope se temea de asta. Avusese parte de unsprezece luni fabuloase, nespuse de fericite și de incredibile cu el, exceptând pierderea sarcinii și reacția lui. În mare, totul fusese grozav, plin de iubire. Iar acum, întreaga ei viață părea să se destrame — și Finn odată cu ea. Era extrem de deprimant.

—Nu știu ce-am să fac, răspunse ea cu sinceritate. Trebuie să mă gândesc. Nu sunt sigură ce relevanță are. Nu știu dacă e prea stânjenit să admită cum a crescut și de-aia încearcă să salveze aparențele, ceea ce nu e un lucru admirabil, dar nici atât de condamnable, sau dacă e pur și simplu o persoană necinstită.

Mark bănuia că era mai degrabă vorba despre a doua variantă, ba chiar că umbla după banii ei. Era ușor să crezi

asta ținând cont de situația financiară actuală a lui Finn, și același gând îi trecuse și lui Hope prin minte. Voia să-i acorde prezumția de nevinovăție și să creadă numai de bine despre el. Îl iubea. Dar nu voia nici să fie oarbă și nesăbuită. Își dorise aceste informații, iar acum, odată obținute, trebuia să le întoarcă pe toate părțile și să tragă propriile concluzii. Nu voia să-i spună nimic lui Finn. Nu voia să mai audă și alte minciuni de la el. Nu ar face decât să înrăutățească situația, până când urma să-și dea seama ce avea de făcut.

– Despre căsnicia lui Finn nu a aflat încă nimic. Știu numele femeii, iar datele și circumstanțele par să coincidă cu ce-ai spus. Poate că despre asta a spus adevărul, spre deosebire de copilărie. Investigația continuă pentru a afla cauza morții ei. Ai spus că a fost un accident de mașină. Detectivul a promis că, până la sfârșitul săptămânii viitoare, va avea ceva pentru noi – sau, în cel mai rău caz, până la Ziua Recunoștinței.

– Am să fiu în Irlanda atunci, spuse ea cu tristețe.

– Ai grijă, Hope, o avertiză Mark. Ai grijă ce-i spui. Există riscul ca, deși îl iubești, să nu știi cine și ce este acest om. Probabil e un mincinos foarte creativ, de-aia are și atâta succes ca scriitor. Dar mai există și posibilitatea să fie vorba despre ceva mult mai grav. Nu cunoști niciodată pe deplin un om. Nu-l încolți ca să-i scoți ochii cu informațiile astea. Folosește-le în beneficiul tău, ca să iei o decizie bună. Dar fii foarte atentă cum te porți cu el. Nu vrei să trezești fiara care doarme. Dacă mai contează, fratele lui spune că e un sociopat. Dar el nu-i psihiatru. E doar un polițist cu un frate nebun. În mod remarcabil, nimeni nu l-a demascată niciodată pe Finn, nici măcar fratele lui, ceea ce e uimitor. Paul O'Neill spune că Finn ar minți și dacă ar fi întrebat cât e ceasul. Cu siguranță, așa reiese din toate astea, deși majoritatea informațiilor sunt inofensive. Mai degrabă, triste. Numai să ai mare

grijă să nu ajuți la transformarea lui în ceva și mai rău. Dacă îl pui într-o situație stânjenitoare, s-ar putea purta foarte urât cu tine.

Era sincer îngrijorat pentru ea, mai ales după ce citise tot raportul. Bănuia că Finn O'Neill era un tip bolnav și, în condițiile astea, era greu de crezut că nu umbla după banii ei. O ținea numai pentru el, departe, în Irlanda, într-o casă mare și pustie, din zona rurală. Lui Mark Webber nu-i plăcea deloc situația.

–Partea tristă e că, până acum, nimeni n-a mai fost atât de drăguț cu mine. E cea mai dulce persoană de pe planetă, în afară de vreo două ocazii când s-a înfuriat. Dar, în general, e un tip bun, iubitor și tandru.

Și crezuse tot ce îi spusese.

–Și un mincinos patologic, după câte se pare. Dacă îl încolțești, chiar și întâmplător, s-ar putea să nu mai fie atât de drăguț.

Hope încuviință din cap. Era perfect conștientă de acest aspect. Finn fusese foarte malițios cu ea în privința pierderii sarcinii, pe care o luase, nu se știe de ce, foarte personal, ca și cum ea pierduse copilul intenționat, numai ca să-i facă lui rău. Se întrebă dacă asta gândise el, deși începea să creadă că, dacă ar avea un copil împreună, ar considera că-i revine un drept și mai mare asupra ei. Era greu să-i mai ghicești motivațiile sau să intuiești adevărul.

–Vreau să faci ceva pentru mine, Hope. Biroul de avocatură cu care colaborează agenția are o filială la Londra. Îi zâmbi. Orice scriitor care vrea să nu mai plătească impozite se mută în Irlanda, așa că, acum vreo doisprezece ani, firma a deschis acolo un birou. Am vorbit cu ei azi-dimineață. Cel care conduce acum biroul din Dublin a lucrat cu noi câțiva ani în New York și e un om de încredere, nu doar un avocat excelent. Am obținut în dimineața asta atât numărul lui de fix, cât și pe cel de mobil,

și au să-l contacteze ca să-i dea numele tău. Poate a și lucrat pentru tine cât a stat aici. E un american pe nume Robert Bartlett. Dacă ai vreo problemă, vreau să-l suni. Iar mie îmi poți telefona oricând. Numai că eu sunt mai departe. El ar putea veni cu mașina din Dublin oricând ai vrea să-l vezi.

Imediat ce auzi acestea, Hope scutură din cap.

– Finn ar face o criză și ar intra la bănuiele. E gelos pe toată lumea, și, dacă tipul ăsta n-are o sută de ani, Finn ar lua-o razna.

Mark nu se simți deloc mai încrezător după ce auzi o asemenea dezvăluire, dar îi dădu totuși numerele de telefon din agenda de pe birou.

– Cred că are vreo patruzeci și ceva de ani, dacă asta contează. Cu alte cuvinte, nu e un puști, nici vreun bătrân senil. E un tip respectabil, competent, adult, rațional și amabil. Nu știi niciodată, poate vei avea nevoie de ajutorul lui într-o zi.

Hope încuviință din cap, sperând că n-avea să fie cazul, și băgă numerele de telefon în buzunarul interior al genții.

Nu fusese o întâlnire fericită, și Mark se întristă văzând-o plecând, mai ales în asemenea condiții. Hope era în mijlocul unei situații complicate, cu un bărbat care putea exploda oricând, în cel mai bun caz nesincer, și trebuia să ia niște decizii dificile. Finn nu i se părea periculos lui Mark, din câte îi spusese Hope, dar nu avea să fie plăcut pentru ea să facă față situației. Nu-i plăcea să o știe atât de departe.

– O să fie bine, îl asigură ea, apoi, înainte să plece, se gândi la ceva. Ai grijă când mă suni. Am să las dosarul încuiat într-un sertar din apartamentul meu. Nu vreau să-l găsească Finn. Și nu pomeni despre el când vorbim la telefon.

– Sigur că nu, spuse el, părând la fel de nefericit.

Hope luă un taxi și plânse tot drumul până acasă. I se rupea inima din cauza nenumăratelor minciuni ale lui Finn. Îi părea rău pentru copilăria cumplită pe care o îndurase. Dar mersese prea departe cu minciuna. Hope n-avea nici cea mai mică idee ce urma să facă.

capitolul 16

Hope mai vorbi o dată cu Mark înainte să plece. Detectivul nu aveau deocamdată alte informații, și ea își terminase treaba în New York. Îl sunase zilnic pe Paul la spitalul din Boston, să vadă cum se simte. Starea nu i se schimbase și, de fiecare dată când sunase, dormea. Vorbise cu medicul lui, care era îngrijorat, dar nu panicat în privința sănătății lui. Paul era slăbit, dar asta era situația. Se îndrepta încet-încet spre sfârșitul vieții. De la spital au promis să o sune în Irlanda dacă starea lui de sănătate se schimba drastic. Medicul știa că, în acest caz, ar fi venit imediat. Îi cunoștea pe amândoi de când fuseseră căsătoriți și îi păruse mereu rău pentru cumplitele încercări ale sorții la care fuseseră supuși, mai întâi cu boala lui Paul și cu pensionarea lui forțată, apoi cu moartea fiicei lor și hotărârea lui Paul de a divorța.

Hope îl sună pe Finn înainte să plece din New York ca să-i spună că venea, și el era în al nouălea cer. Se întristă auzindu-l atât de fericit. După minciunile pe care le descoperise, simțea că lumea lor se isprăvise. Spera să își revină cumva și să lase trecutul în urmă. Voia să găsească o cale de a-l asigura că nu trebuia să o mintă despre copilăria sau despre viața lui ori despre problemele cu editura. Nimic din toate acestea nu i-ar schimba în rău părerea despre el. Doar minciuna. În plus, o tulbura. Nu mai știa ce să creadă sau în cine. Voia să condamne acțiunea, nu omul. Încă mai credea că era un om bun. Dar tot nu-i dezvăluise adevărul în legătură cu dezastrul actual în care se afla contractul lui. Era greu de crezut că nu-i spusese nimic și că o invitasă la cină în oraș pentru a sărbători un contract pe care nu-l semnase. Nici măcar

nu era furioasă pe el. Era disperat de tristă. Îl iubea și nu voia ca el să se teamă să-i spună adevărul.

— Era și vremea să vii acasă, spuse el rânjind cu toată gura, iar ea observă că era mai mult decât amețit.

Îi spuse că vremea era proastă și că fusese deprimat de când plecase. Hope se întrebă dacă pierderea editorului îl împinsese într-un soi de spirală descendentă.

— Da, și eu, răspunse ea moale.

Nu avusese parte de o călătorie grozavă. Nici nu se bucurase de munca ei de data aceasta. Petrecuse trei săptămâni întregi profund supărată din cauza lui. Iar în timpul zborului, se chinuise îngrozitor întrebându-se ce să facă în legătură cu raportul detectivului. Nu putea șterge din memorie informațiile primite. Dar, pe lângă sunetul fricii, în mintea ei mai răsună și iubirea pentru Finn. Nu voia să-l confrunte și să-l umilească.

El părea obosit când se întâlnește la aeroport și observă că avea cearcăne întunecate sub ochi, ca și cum nu dormise. Nici măcar vederea casei nu o mai bucură de data asta. Era ger, și el uitase să dea drumul la căldură. Când coborî la parter, observă în biroul lui că pe masă erau doar câteva pagini din carte. Îi spusese că scrisese o sută de pagini în absența ei, și acum Hope își dădea seama că și asta era o minciună.

— Ce-ai făcut cât am fost plecată? întrebă ea în timp ce el o urmărea despachetându-și bagajele.

Își atârnă hainele pe umerașe și încercă să nu pară prea supărată când vorbea cu el. Se strădui să-și păstreze tonul lejer și nonșalant, dar nu reuși să-l păcălească. El își dăduse seama că era ceva în neregulă din clipa în care coborâse din avion.

— Ce s-a întâmplat, Hope? o întrebă el calm, trăgând-o pe pat, în brațele lui.

— Nimic. Am fost supărată fiindcă Paul e foarte bolnav.

El nu păru bucuros să audă asta, dar Hope nu știa ce altceva să zică. Nu era pregătită să-i spună că acum știa că tot ce îi povestise el despre copilăria lui era o minciună și că această casă strămoșească pe care o cumpărase pentru el aparținea altcuiva, în nici un caz familiei lui. Se tot gândea la fotografia veche cu cei patru băieți cu pălării de cowboy și îi părea nespus de rău pentru el. Nici măcar nu fusese singur la părinți, cum îi spusese. Era greu să știi cine era în realitate și ce însemnaseră toate acestea.

— Poate că Paul se va face bine, spuse el, încercând să fie drăguț, și își strecură o mână pe sub puloverul ei, mângâindu-i sânul.

Hope se întreabă dacă asta era tot. Un ghem de minciuni combinate cu partide de sex fantastice.

Nu voia să facă dragoste cu el, dar nu-i spuse asta. Simțea că lumea ei se prăbușea, dar încercă să pretindă față de el că nu se schimbaseră nimic. Era foarte neliniștitor gândul că născocise atâtea povești despre părinții lui, despre viața lui anterioară, despre casa din Southampton, ceea ce făcuse la școală, despre oamenii pe care-i cunoscuse. Ea bănuia că voia cu disperare să fie acceptat și plăcut de toată lumea. Probabil s-ar fi simțit jenat să admită că provenea dintr-o familie săracă sau mai rău. Încercând să nu se gândească la nimic din toate astea sau la lucrurile spuse de fratele lui despre el, îl lăsă să o dezbrace încet de haine și, în ciuda tuturor gândurilor care-i treceau prin minte, simți cum se excită rapid. Finn avea o atingere magică. Dar faptul că îl iubea nu era suficient. Trebuia să poată avea încredere în el.

În acea noapte, Finn părea să nu se mai sature de ea, după trei săptămâni în care fuseseră despărțiți. Ca un om care a murit de foame și de sete, voia să facă la nesfârșit dragoste cu ea. Apoi, când adormi într-un sfârșit, ea se rostogoli pe partea ei de pat și plânse.

A doua zi dimineață, la micul dejun, el o întrebă când se căsătoreau. Înainte să plece, vorbiseră despre Anul Nou ca fiind o posibilitate. El se gândise că ar fi amuzant să-și sărbătorească aniversarea la fiecare trecere într-un nou an. Dar, când o întrebă acum, ea dădu un răspuns vag. După tot ce aflase despre el, avea nevoie de timp să chibzuiască. În plus, mai aștepta să audă și restul. Își dădea seama că nu voia să-l confrunte pe Finn până nu știa totul. Poate că restul poveștii era diferit și mai apropiat de adevărul pe care-l știa ea.

– Care-i problema? o întrebă el, părând deodată neli-niștit. Te-ai îndrăgostit de altcineva în New York?

Era evident pentru el că Hope nu voia să discute despre asta și nu mai era dispusă să facă planuri și să stabilească data.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea. Pur și simplu, mă simt ciudat să mă mărit când Paul e atât de bolnav.

Era singura scuză la care se putea gândi, și lui nu-i pică bine. Nu înțelegea.

– Ce legătură are asta? E bolnav de ani buni.

Finn părea enervat.

– Se simte mult mai rău, spuse ea posacă, strângând rămășițele omletei din farfurie.

– Știai că asta o să se întâmple.

– Dar nu mi se pare corect să sărbătoresc atât timp cât el ar putea fi pe moarte.

Avusese un presentiment când îl văzuse ultima oară și îi era teamă că nu mai apuca să-l revadă.

– De altfel, nu vine nimeni. Mi se pare trist. Mă gândeam că ar fi mai distractiv dacă ne-am căsători vara viitoare, la Cape. Ar putea veni și agenții noștri, iar pentru Michael ar fi mai ușor să ajungă acolo decât în Irlanda.

Finn îi spusese că băiatul nu venea anul acesta de sărbători. Mergea cu niște prieteni la Aspen.

—Începi să dai înapoi, Hope? Mi se pare că te-ai răzgândit.

Finn părea jignit.

—Sigur că nu. Pur și simplu, nu mi se pare momentul potrivit, spuse ea încet, cu privirea pironită în farfurie.

—Trebuia să ne căsătorim în octombrie, îi aminti el, și amândoi știau de ce.

—Asta fiindcă trebuia să nasc o lună mai târziu, spuse ea slab, privindu-l.

—Și amândoi știm de ce nu s-a întâmplat asta, zise el răutăcios.

Nu scăpa nici o ocazie să o facă să se simtă prost din cauza asta. Fusesse atât de incredibil de iubitor în primele șase luni, și acum era furios pe ea în cea mai mare parte a timpului. Sau poate era furios pe sine. Nimic nu părea să meargă cum trebuia. Deodată, puneă foarte multă presiune asupra ei. Ținând cont de minciunile pe care i le spusese, ea considera că nu avea nici un drept. Dar el nici nu bănuia că ea știa că o mințise. Acum jucau amândoi același joc, iar Hope ura asta și abia putea să-l privească în ochi.

—Presupun că ți-a venit menstruația cât erai la New York, spuse el în timp ce Hope puneă în chiuvetă farfuriile, pe care Katherine urma să le spele mai târziu.

Hope încuviință din cap, și, pe moment, el nu făcu nici un comentariu, dar, când se întoarse să-l privească, Finn zâmbea.

—Asta înseamnă că acum ești la ovulație.

Când îl auzi, Hope aproape că izbucni în plâns. Se așeză la masa din bucătărie și își puse capul pe brațe.

—De ce mă presezi cu asta acum? Întrebă ea cu vocea înăbușită, apoi ridică ușor capul și îl privi anxioasă. Ce mai contează?

În timp ce îi adresa întrebarea, știu că, indiferent ce răspuns îi dădea, era o minciună. Nici nu mai putea concepe că el i-ar spune vreodată adevărul. Stricase totul. Mark avea dreptate. Finn era un mincinos patologic.

–Ce s-a întâmplat cu tine, Hope? întrebă el cu blândețe, așezându-se lângă ea. Înainte voiai să avem un copil, abia așteptai să ne căsătorim.

Ea ar fi vrut să-i răspundă că asta era înainte să afle că era un mincinos.

–Am nevoie de puțin timp ca să-mi pun ordine în gânduri. Am pierdut copilul acum cinci luni. Nu vreau să mă căsătoresc atâta timp cât fostul meu soț ar putea fi pe moarte.

–Astea sunt scuze de doi bani, și tu știi asta.

Privindu-l, își dădu seama că trebuia să-i spună adevărul. Sau măcar o parte din el.

–Uneori am impresia că nu ești sincer cu mine, Finn. Am auzit niște bârfe din lumea editurilor cât am fost în New York. Cineva mi-a spus că editura ta te dă în judecată și că nu îți reînnoiește contractul fiindcă nu ai trimis ultimele două cărți. Care-i treaba? A apărut în *The Wall Street Journal* și în *The New York Times*. Numai eu nu eram la curent. De ce nu mi-ai spus? Și de ce mi-ai zis că ai semnat un nou contract?

Avea ochii plini de întrebări în timp ce îl privea. Acesta era doar un început. El se înfurie când o auzi.

–Tu îmi spui tot despre munca ta, Hope? țipă la ea.

–De fapt, da. Îți spun cam tot ce se întâmplă în viața mea.

–Asta fiindcă muzeele vor să îți expună lucrările, galeriile te imploră să-ți deschidă expoziții. Diversi șefi de stat vor să le faci portretul și toate revistele din lume vor să-ți cumpere lucrările. De ce naiba ai avea tu motive să fii jenată? Am o perioadă mai proastă, n-am terminat

două cărți nenorocite și mă trezesc acum că dobitocii ăia mă dau în judecată pentru aproape trei milioane de dolari. Crezi că sunt mândru de asta? Mă cac pe mine de frică, la dracu'! De ce naiba trebuie să-ți spun ție, ca să mă compătimentești sau să mă părăsești fiindcă sunt falit?

—Asta crezi că aș face? îl întrebă ea, privindu-l cu tristețe. Nu te-aș părăsi fiindcă ești falit. Dar am dreptul să știu ce se întâmplă în viața ta, mai ales când e vorba despre astfel de chestii importante. Nu-mi place când mă minți. Nu vreau să aud o poveste frumoasă, una inventată de tine. Tot ce vreau să aud de la tine este adevărul.

—De ce? Ca să-mi scoți ochii cu succesul tău și cu purcoiul de bani pe care ți i-a dat soțul tău? Bravo ție, dar eu n-am chef să mă umilesc în fața ta, ca să te simți mai bine pe socoteala mea!

Vorbea cu ea de parcă ar fi fost un dușman, justificându-și astfel toate minciunile pe care i le spusese.

—Nu încerc să mă simt mai bine, îi explică ea nefericită. Vreau doar să am o relație sinceră cu tine. Am nevoie să știu că pot să am încredere în ce-mi spui.

Aproape că se scăpă în legătură cu cele aflate despre copilăria lui, dar voia să afle și restul poveștii de la detectiv. Când avea să-l confrunte cu minciunile lui, relația lor urma să fie pusă în mare pericol sau poate chiar distrusă. Nu era încă pregătită pentru asta. Dar îi venea greu să știe ceva și să țină doar pentru ea.

—Ce contează? Și nu te-am mințit despre proces, ci pur și simplu nu ți-am spus.

—Mi-ai spus că ai semnat un nou contract, ceea ce nu e adevărat. Mi-ai zis că ai scris o sută de pagini cât am fost în New York, și ai doar vreo zece. Nu mă minți, Finn! Nu-mi place. Te iubesc așa cum ești, chiar dacă nu mai semnezi niciodată un contract și nu mai scrii nici o pagină

în viața ta. Dar nu-mi spune lucruri neadevărate. Mă face să cred că m-ai putea minți și în legătură cu altele.

Era cât se poate de sinceră cu el, fără să-l distrugă complet și fără să-i spună despre raportul detectivului. Nu voia să abordeze acest subiect deocamdată.

—Cum ar fi? o provocă el, apropiindu-și foarte mult fața de ea.

—Nu știu. Spune-mi tu! Pari foarte creativ.

O mințise și despre fiul lui, și despre casa pe care nu o deținea, deși pretinsese contrarul.

—Ce vrea să însemne asta?

—Înseamnă doar că vreau să știu că bărbatul cu care mă voi căsători e sincer.

—Sunt, spuse el belicos. Mă faci mincinos?

O stârnea să spună tot, și ea încerca din răputeri să se abțină. Cu siguranță, ar fi înrăutățit lucrurile.

—Nu știu ce sau cine ești câteodată. Numai nu mă minți, Finn. Atât îți zic. Vreau să am încredere în tine. Nu vreau să mă întreb dacă îmi spui sau nu adevărul.

—Poate că adevărul nu-i treaba ta, replică el și ieși ca o furtună din bucătărie.

După un minut, auzi trântindu-se ușa de la intrare și îl văzu coborând treptele din față, urcând în mașină și demarând. Discuția nu decursese bine, pentru a nu spune mai mult, dar lucrurile acestea trebuiau lămurite. Nu mai putea pretinde că îl credea indiferent ce zicea. În timp ce se plimba prin grădină ca să ia puțin aer, își aminti și de cuvintele lui Mark. Nu era o idee bună să-l încolțească pe Finn, demascându-i minciunile. Nu s-ar crea decât situații ca asta în care se aflau acum, și ea nu voia decât ca el să-i spună adevărul, ca să-și recapete încrederea în el și să-și vadă mai departe de viața lor. Nu renunțase încă la speranță, nici măcar după ce Mark Webber îi citise raportul. Hope credea că situația s-ar putea remedia

și voia ca Finn să o ajute în privința asta. Nu se putea descurca singură.

Când Finn apărui, îl aștepta pe treptele din față cu inima grea. Când coborî din mașină, părea smerit. Veni lângă ea și o întoarse cu fața spre el.

—Îmi pare rău, Hope. Am fost un ticălos. Pur și simplu, mi-e rușine câteodată că nu mă descurc mai bine. Vreau ca totul să-mi iasă cum trebuie, dar uneori nu se poate, de aceea pretind că e totul în regulă. Îmi doresc atât de mult ca totul să fie bine, încât ajung să mint.

Ea fu mișcată auzindu-i mărturisirea, și speranța că situația s-ar putea remedia îi reînvie. Se simțea cumplit gândindu-se la copilăria și la tinerețea lui, deși el nu știa că ea era la curent. Îi zâmbi, și el o îmbrățișă și o sărută. Era și mai emoționată acum, văzându-i ochii în lacrimi. Se umilise în fața ei și își recunoscuse greșeala. Se ruga ca acesta să fie un semn că avea să înceteze cu minciunile. Nu voia decât adevărul.

—Te iubesc, Finn, spuse ea în timp ce intrară în casă de mână. Nu trebuie să înfrumusezezi lucrurile pentru mine. Te iubesc așa cum ești, chiar dacă situația nu e tocmai roz. Ce-ai de gând să faci în privința procesului?

—Să termin cărțile, dacă pot. Am avut mare bătaie de cap cu ultima. Am fost blocat luni la rând. Și agentul meu încearcă să-i amâne. Mi-au mai dat trei luni, dar sunt terminat fără un nou contract. Am rămas fără bani. Nu am nici o lețcaie. Slavă Domnului că ai cumpărat casa! Dacă ar fi trebuit să plătesc în continuare chirie, aș fi dat de dracu'. Și casa stră-străbunicului meu ar fi fost în mâinile altcuiva.

Tocmai îi spusese altă minciună, dar pe aceasta putea să o suporte deocamdată. Dacă el voia să-i spună povești ca să-și înfrumusezeze copilăria, avea să-i permită să facă asta, ca să salveze aparențele. Era prea jenat de propria

copilărie ca să-i mărturisească adevărul. În comparație cu copilăria ei fericită, ca de basm, din New Hampshire, a lui fusese un coșmar. Dar nu voia să o mai mintă despre viața lui actuală. Îi părea rău să audă că era strâmtorat, deși nu o surprindea. Bănuise și singură când nu-și plătitise chiria modică. Știa că ar fi plătit dacă ar fi avut de unde. Se părea că toate minciunile lui fuseseră cauzate de rușine.

– Păi, măcar nu trebuie să-ți faci griji cu banii, spuse ea cu blândețe. Pot să mă ocup eu de cheltuieli.

Deja o făcea.

– Și eu ce să fac? Întrebă el nefericit, în timp ce își scoteau hainele și le atârnau pe umeras în dulapul din holul de la intrare. Să-ți cer o alocație sau bani de ziar în fiecare zi? Sunt terminat fără un contract.

Urcau încet scările împreună, și el părea amărât, dar măcar nu mai era furios pe ea. Situația se mai îmbunătățise.

– Dacă termini cartea, o să-ți dea alt contract, încercă ea să-l liniștească.

– Sunt în urmă cu două cărți, Hope, nu cu una.

Măcar acum era sincer.

– Cum s-a ajuns la asta?

El zâmbi jalnic și ridică din umeri.

– Fiindcă m-am distrat prea mult înainte să te întâlnesc pe tine. Măcar acum am mai mult timp la dispoziție. Dar nu-mi vine să lucrez. Vreau să fiu cu tine tot timpul.

Ea știa acest lucru, dar totuși avusese trei săptămâni de lucru, fără ea, în care nu făcuse mai nimic. Trebuia să-și pună viața în ordine. În timp ce ea îi amenaja casa, el nu făcuse altceva decât să-i țină companie.

– Se pare că e cazul să te apuci de lucru, spuse ea calm.

– Mai vrei să te căsătorești cu mine? Întrebă el și își luă expresia copilăroasă.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele și încuviință din cap.

– Da, vreau. Vreau doar să mă asigur că ne purtăm ca doi adulți și că avem o relație sinceră, Finn. Avem nevoie de asta ca să ne fie bine.

– Știu, spuse el.

Își descărcase toți nervii. Uneori era atât de minunat, iar alteori – extrem de nerezonabil. Fusesse meschin când dăduse vina pe Hope pentru pierderea sarcinii, și din cauza asta ea se simțea îngrozitor de fiecare dată, și nu era nici corect, nici o dovadă de iubire din partea lui.

– Ce zici, să mergem în pat și să tragem un pui de somn? Întrebă el ștregărește, iar ea râse, apoi urcă în fugă scările după el.

O clipă mai târziu, el încuie ușa dormitorului, o luă pe sus ca pe un copil și o aruncă pe pat, unde i se alătură imediat. Nu mai lucră deloc în după-amiaza aceea, dar amândoi se simțiră bine, și prăpastia dintre ei părea să fi dispărut. Nu era întotdeauna sincer cu ea, dar era plin de farmec și incredibil de sexy.

În după-amiaza următoare, Finn o duse cu mașina la Dublin ca să mai cumpere stofe și alte lucruri de care avea nevoie pentru casă. Se simțea vinovată pentru că-l întrerupea de la lucru, dar încă nu se obișnuise să conducă în Irlanda, iar Winfred era un șofer groaznic, așa că Finn se oferise voluntar. Atmosfera dintre ei era din nou destinsă și fericită, și amândoi erau într-o dispoziție bună. Găsiră tot ce căutaseră în Dublin, și Hope era bucuroasă să-l vadă pe Finn binedispus. Rareori îl mai vedea astfel în ultima perioadă și avea impresia că bea mai mult ca de obicei. Katherine îi confirmase acest lucru, dar Hope nu îi spusese nimic lui Finn. Știa că avea multe pe cap, mai ales procesul din New York și cele două cărți care trebuiau scrise.

—Știi, mă gândeam, începu el, în timp ce se îndreptau spre Blessington pe drumul cu două benzi care traversa zona rurală a Irlandei.

Pentru Hope încă mai semăna cu o carte poștală, chiar și într-o zi rece de noiembrie.

—Ar fi mult mai ușor pentru mine, și poate mai puțin stânjenitor, dacă am deschide un fel de cont din care să scot bani fără să te mai întreb pe tine.

Ea tresări când auzi propunerea lui, deși i se părea logic ce spunea. Dar încă nu erau căsătoriți, și era totuși o cerere destul de îndrăznească.

—Ce fel de cont? întrebă ea precaută. Despre ce sumă vorbim?

Îi înțelegea preocuparea, mai ales în situația lui actuală falimentară. Presupunea că se gândise la câteva mii de dolari pentru cheltuieli minore. Nu ar fi deranjat-o, deși tot se simțea ciudat să vorbească despre asta. Dar erau aproape căsătoriți. Încă mai spera să-l convingă să aștepte până în iunie, dar nu-i spusese nimic deocamdată, fiindcă ultima dată când vorbiseră despre asta reacționase urât.

—Nu știu. Mă gândeam ieri la asta. Nu o sumă prea exagerată, spuse el voios. Poate câteva milioane. Vreo cinci, ca să am o rezervă și să nu-ți cer ție pentru fiecare flecușeț.

Ea crezu că glumea, așa că râse. Apoi îi văzu expresia și își dădu seama că vorbise serios.

—Cinci milioane? întrebă ea neîncrezătoare. Glumești? Ce naiba ai de gând să cumperi? Casa a costat numai un milion și jumătate.

Și cheltuisese această sumă numai ca să-i facă lui pe plac, ca să cumpere o casă care, după cum se dovedise, nici măcar nu aparținuse familiei lui.

—Asta e și ideea. Nu vreau să fiu nevoit să-ți cer de fiecare dată bani, apoi să dau explicații pe ce i-am cheltuit.

Pentru el era ceva firesc, și Hope îl privi cu scepticism, simțind un nod în stomac.

– Finn, un cont curent de cinci milioane de dolari e o nebunie.

Nu era supărată, ci șocată. El nu ezitase să-i ceară bani, ca și cum ar fi fost vorba de zece sau douăzeci de dolari pe care-i avea în geantă.

– La banii pe care-i ai?

Finn păru deodată enervat.

– Care naiba-i problema? Încerci să mă controlezi ținând strâns baieralele pungii? Cinci milioane de parai e mărunțiș pentru tine.

Nu reacționa deloc plăcut. Deodată, ceva părea să se fi schimbat între ei. Voia bani și ba era drăguț ca altădată, ba devenea furios și acuzator – de cele mai multe ori. Nu era același Finn de care se îndrăgostise ea. Era un altul, care de cele mai multe ori o supăra și care apoi, deodată, redevenea iubitor. Dar acum nu arăta deloc astfel. Acesta era noul Finn în plină desfășurare, cu mâna băgată până la cot în geanta ei. Era o atitudine nouă, care nu-i plăcea deloc.

– Sunt o mulțime de bani pentru oricine, Finn, spuse ea calm.

Nu era deloc amuzată.

– Bine, să zicem patru atunci. Dacă ne căsătorim, nu poți să mă ții cu o alocație.

– Nu, probabil că nu. Dar nici n-am de gând să-ți dau câteva milioane, ca să le spargi pe ce vrei tu, altfel am să rămân fără bani la fel de rapid ca tine. Aș prefera să achit facturile, ca până acum, și să deschid un cont pentru cheltuieli mărunte, de câteva mii, pentru tine.

Nu era dispusă să ofere mai mult. Nu voia să-l cumpere și nici să fie luată de proastă. După divorț, învățase multe despre gestionarea banilor.

–Deci ai de gând să mă ții în lesă, spuse el furios, evitând la limită un camion când luă o curbă.

Felul cum șofa o speria. Drumul era umed și se întunecase deja, iar el conducea prea rapid și era furios pe ea.

–Nu-mi vine să cred că-mi ceri cinci milioane de dolari într-un cont pentru tine, spuse Hope, mimând un calm de care nu dispunea.

–Ți-am spus, mă mulțumesc și cu patru, replică el cu dinții încleștați.

–Știu că ai probleme financiare, dar n-am să fac asta, Finn. Era jignită de cererea lui, cu atât mai mult fiindcă insista. Și, când ne căsătorim, vom face un contract prenupțial.

Le menționase acest lucru avocaților ei din New York cu câteva luni înainte. Aceștia întocmiseră deja un contract provizoriu. Era relativ simplu și se preciza clar că tot ce îi aparținea lui Finn îi rămânea lui, și ceea ce îi aparținea ei îi rămânea ei. Din motive evidente, nu voia să-și amestece fondurile cu ale lui. Paul îi dăduse acei bani și voia să-i vegheze cu atenție.

–N-am știut că ești așa zgârcită, spuse el fără menajamente, în timp ce lua o nouă curbă strânsă.

Nu-i venea să creadă că-i spunea așa ceva, ținând cont de tot ce făcuse pentru el. Părea să fi uitat foarte iute generozitatea ei. Și nu era deloc zgârcită, ci deșteaptă. Mai ales având în vedere talentul lui nou descoperit de a spune minciuni. Nu avea de gând să-și dea averea pe mâna lui, nici măcar o parte din ea. Cinci milioane de dolari reprezentau zece procente din ceea ce îi dăduse Paul, după douăzeci de ani.

Restul drumului până acasă îl parcurseră într-o tăcere mormântală. Când Finn opri brusc în față, Hope coborî din mașină și intră în casă. Era foarte supărată din cauza cererii lui, iar el – și mai supărat din cauza refuzului ei.

Finn merse direct în oficiu și își turnă ceva tare de băut. Hope remarcă efectul băuturii asupra lui încă de când intră în camera lor de la etaj. Bănuia că băuse chiar două pahare.

– Atunci ce sumă ți s-ar părea ție rezonabilă? întrebă el în timp ce se așeza, și ea îl privi îndurerată.

Din lac în puț. Mai întâi, obsesia lui să o lase însărcinată, apoi minciunile, iar acum voia de la ea o sumă uriașă de bani. De la o zi la alta, se transforma într-un bărbat complet diferit, apoi, din senin, îl mai întrevedea pe cel vechi, care se purtase minunat cu ea, după care dispărea la fel de repede. Îți dădea impresia de suprarealism și de schizofrenie. Își aminti de fratele lui, care îl numise sociopat în raportul detectivului. Se întrebă dacă nu cumva avea dreptate. De asemenea, își aminti și despre un articol citit, despre ceva care se chema „întărire intermitentă“, condiție în urma căroră oamenii erau, pe rând, abuzivi și iubitori, iar victimele lor, atât de confuze, încât erau mai hotărâte ca niciodată să rezolve orice probleme. Așa simțea și ea acum. I se învârtea capul. Manipulările lui erau ca o forță magnetică puternică, de parcă masca lui îi dezvăluia tot mai mult chipul adevărat, iar ceea ce vedea o speria de moarte. Dar încă mai credea că Finn cel bun era acolo, undeva. Însă care dintre ei era real? Cel vechi, cel nou sau amândoi?

– Nu-ți dau nici un ban, Finn, spuse ea calm, apoi văzu că adusese cu el sticla de scotch, din care își turnă alt pahar.

– Doar nu crezi c-ai să scapi cu asta, nu? întrebă el, devenind dezgustător. Stai cu curul pe cincizeci de milioane de parai de la fostul tău soț și te aștepti să rămân prin preajma ta, cerșind mărunțiș?

Ea crezuse că el câștiga binișor, iar asta ar fi rezolvat problema, dar, chiar dacă nu era așa, tot nu avea de gând

să înceapă să toarne milioane de dolari în conturile lui. Nu era corect, și ea nu voia să își cumpere un bărbat. Deodată, își dădu seama că se plânsese la un moment dat de cheltuielile pe care le avea cu întreținerea lui Michael la facultate și acum se întreba dacă plătise ceva pentru fiul lui sau bunicii lui Michael achitaseră toate facturile, iar Finn nu contribuise cu nimic.

–Nu încerc să scap cu nimic. Nu vreau să-mi cumpăr un soț sau să complic lucrurile între noi. Cred că nu ești rezonabil în cererea ta și n-am de gând să accept.

–Atunci poate c-ar trebui să te măriți cu Winfred în schimb. Poate vrei un servitor, nu un soț. Dacă ai de gând să pui doar câteva mii într-un cont și să ții restul pentru tine, atunci ar trebui să te măriți cu el.

–Mă duc să mă culc, spuse Hope, părând nefericită. Nu vreau să mai discut cu tine despre asta.

–Chiar credeai c-ai să te măriți cu mine fără să echilibrezi puțin terenul de joc? Ce fel de mariaj e ăsta?

–Un mariaj bazat pe iubire, nu pe bani. Și pe sinceritate, nu pe minciuni. Indiferent ce se întâmplă după, ține numai de noroc. Dar n-am să fac un târg cu tine sau să-ți permit să-mi poruncești să vărs cinci milioane de dolari, sau chiar patru, în contul tău pentru cheltuieli mărunte. E dezgustător, Finn.

–Mie mi se pare dezgustătoare și ideea ca tu să stai cu curul pe cincizeci de milioane de parai din banii fostului tău soț fără să dai și la alții. Ca să nu mai spun că e un gest al dracului de egoist, dacă vrei părerea mea.

Era prima dată când îi spunea ceva de genul ăsta, și ea rămase încremenită din cauza șocului. Nu o încântase nici sugestia lui de a se mărita cu Winfred dacă nu voia să sară cu banu'. Finn era bădăran și meschin. Și întindea mâna într-un mod înfricoșător.

Hope nu-i mai adresă nici un cuvânt. Se întoarce și se duse la culcare. Nu-l auzi venind în pat în noaptea aia. Rămase gânditoare multă vreme până să adoarmă, întrebându-se ce i se întâmpla și ce făcea Finn sau în ce se transforma chiar sub ochii ei. Dar, indiferent despre ce era vorba, nu era de bine. De fapt, situația părea să se înrăutățească într-un ritm rapid, de la o zi la alta. Îi venea tot mai greu să creadă că lucrurile se puteau rezolva. Înainte să adoarmă, avu senzația că i se rupea inima.

capitolul 17

Din ziua în care Finn îi ceruse pentru prima oară bani, lucrurile începură să se înrăutățească din ce în ce mai mult. Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă, certurile erau constante, Finn bea tot mai mult, și conversațiile aveau mereu același subiect. El voia patru sau cinci milioane de dolari de la ea, fără întrebări, în numerar. Iar acum pretindea și mai mult pentru când aveau să se căsătorească. Îi ceru să meargă la cabinetul de fertilitate, dar de data asta Hope îl refuză fără echivoc.

Singurul lucru care o mai reținea acolo era amintirea felului iubitor în care se purtase cu ea înainte. Avea impresia că Finn își pierduse temporar mințile sau că trecea printr-un coșmar și tot aștepta ca el să se trezească și să redevină cel care fusese. Dar deocamdată nu dădea nici un semn în acest sens. Devenea tot mai dur, în timp ce ea se agăța de credința că avea să redevină bărbatul de care se îndrăgostise. În unele zile, se întreba dacă acel bărbat din primele unsprezece luni era real. În preajma Zilei Recunoștinței, începu să se îndoiască de faptul că fusese vreodată astfel. Poate că bărbatul pe care îl cunoscuse și îl iubise era doar o mască adoptată de Finn ca să o atragă, și de fapt acesta era cel real. Nu mai știa ce să creadă. Se simțea descumpănită, confuză și mereu nefericită. Situația dură câteva săptămâni.

De Ziua Recunoștinței, pregăti o cină tradițională cu friptură de curcan, care fu stricată când el începu scandalul, pe la jumătatea cinei. Era aceeași conversație înspăimântătoare despre banii pe care îi voia și despre motivele pentru care considera că ea trebuia să se conformeze. Într-un final, Hope se ridică și părăsi încăperea

fără să termine de mâncat. Îi venea rău ascultându-l cum trecea de la lingușeli la furie și insulte.

În timp ce stătea în pat în acea seară, gândindu-se că poate ar trebui să-și facă bagajele și să plece acasă, Finn se întoarse deodată spre ea, din nou tandru. Nu mai pomeni despre bani, îi mulțumi pentru cina minunată și îi mărturisi cât de mult o iubea. Era atât de tandru și de bun cu ea, încât făcu dragoste cu el, ceea ce nu se mai întâmplase de multe zile. După aceea, se simți afectată de psihoză, pentru că ajunsese să nu mai știe ce să creadă că era real.

O trezi în toiul nopții și începu să se certe iarăși cu ea, din cauza aceluiași motiv chinuitor, până când ea adormi în cele din urmă. Se trezi dimineată, și el îi servi micul dejun la pat, din nou atent, binedispus și iubitor ca altădată. Simțea că unul dintre ei își pierdea mințile. Dar numai unul dintre ei era nebun, și ea nu mai era sigură cine anume. Aproape se temea că ea era cea care o luase razna, iar când îi pomeni despre faptul că o trezise în timpul nopții ca să se certe cu ea, el insistă că nu era adevărat, și atunci se simți mai smintită ca niciodată, întrebându-se dacă nu visase. Avea nevoie să discute cu cineva, să încerce să înțeleagă ce se întâmpla, dar nu avea cu cine. Nu avea prieteni în Irlanda și nu voia să-l sune pe Mark și să-l îngrijoreze. Nu voia să apeleze nici la avocatul pe care i-l recomandase Mark și pe care nu-l cunoștea. Paul era prea bolnav ca să discute cu el. Singura persoană cu care putea vorbi era Finn, iar el începuse să-i reproșeze că se purta ca o nebună. Așa credea și ea, și îi era teamă că-și pierdea mințile.

O salvă însă un telefon din partea medicului lui Paul, care o sună luni, după Ziua Recunoștinței. Paul făcuse pneumonie și se temeau că i se apropia sfârșitul. Dacă Hope voia să-l vadă, trebuia să meargă la Boston cât mai repede cu putință. Fără să-i spună un cuvânt lui Finn

după acel telefon, își strânse niște lucruri într-o geantă, și era gata să plece, când el sosi acasă după un drum în sat, de unde cumpăraseră mai multe lucruri de la fierărie și niște săpun pentru rufe de care avea nevoie Katherine. Mai cumpăraseră și un buchet mare de flori pentru Hope, care rămase impresionată de gestul lui. Asta nu făcu însă decât să-i sporească starea de confuzie.

El tresări când o văzu, îmbrăcată deja pentru drum și trăgând fermoarul la geantă.

– Unde te duci?

Era panicat, și ea îi dădu vestea despre Paul. Hope părea supărată, iar el o îmbrățișă și o întreabă dacă voia să vină cu ea. Ea nu ar fi vrut, dar nici nu dorea să-l insulte refuzându-l.

– Mă descurc. E mai bine să mă duc singură, spuse ea cu tristețe. Cred că e pe moarte.

Medicul îi confirmase asta la telefon. Se așteptaseră de ani buni, dar tot îi venea greu să se împace cu ideea. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Finn să o însoțească. Trebuia să stea o vreme departe de el și să încerce să-și dea seama ce i se întâmpla și cine era el de fapt. Nu mai era sigură. Finn ba o acuza de ceva, ba o adora, sărutând-o în pat noaptea, ba îi cerea bani, trezind-o dintr-un somn profund ca să se certe cu ea, apoi insistând că ea îl trezise pe el, în timp ce se împleticea prin casă a doua zi, epuizată. Nu era sigură, dar credea că se juca cu mintea ei, și efectul începea să se facă simțit, pentru că era într-o stare de confuzie totală. Iar Finn părea netulburat.

O conduse la aeroport. Hope îl sărută și fugi după avion. În timp ce se așeza la clasa întâi, se simțea foarte ușurată departe de el, și izbucni în plâns. Dormi tot drumul și se trezi buimacă în momentul când aterizară pe aeroportul Logan din Boston. Avea impresia că viața ei cu Finn devenise ceva suprarrealist.

Medicul lui Paul o aștepta când ajunse la spital. Îl su-nase pe drumul dinspre aeroport. Rămase șocată când o conduse la Paul. În scurta perioadă cât nu-l văzuse, viața se scursese din el. Ochii îi erau afundați în orbite, iar obra-jii – supti. Avea pe față o mască de oxigen, și la început nu fu sigură că o recunoscuse, dar apoi el dădu din cap și închise ochii împăcat, ca și cum era ușurat că venise.

Hope rămase alături de el următoarele două zile. Nu-l părăsi nici o clipă. Îl sună pe Finn o dată, dar îi spuse că nu putea vorbi cu el din salonul lui Paul, iar el înțelese și se purtă foarte amabil, ceea ce iarăși i se păru straniu. Era atât de des răutăcios cu ea în ultima vreme și prea puțin iubitor. Aproape că nu-i mai plăcea să stea de vorbă cu el, fiindcă nu știa niciodată la ce să se aștepte. După aceea o acuza pe ea că începuse cearta, când ea era sigură că lucrurile stăteau invers.

Îl sună pe Mark și îl anunță că era în Boston. Îi promise să-l țină la curent, apoi, în cea de-a treia zi de când Hope era acolo, Paul își dădu liniștit ultima răsufare, și ea îi șopti cu lacrimi curgându-i pe obraji că îl iubea și-l rugă să aibă grijă de Mimi. Ea rămase lângă el multă vreme, ținându-l de mână, apoi părăsi în tăcere încăperea, zdro-bită de durere.

Paul lăsase instrucțiuni explicite. Voia să fie incinerat și îngropat alături de fica lor, în New Hampshire, unde se odihneau și părinții lui Hope. Totul se sfârși în două zile, și, văzându-l îngropat alături de Mimi, Hope avu o sen-zație copleșitoare de fatalism. Nu se mai simțise niciodată atât de singură. Nu mai avea pe nimeni acum, cu excepția lui Finn. El fusese atât de bun la telefon de când murise Paul. Dar acum, de fiecare dată când Finn se purta frumos, se întreba cât avea să dureze. Era un alt bărbat.

Se întoarse de la New Hampshire la Boston cu o ma-șină închiriată, apoi zbură la New York și ajunse acasă la ea. Simțea că lumea luase sfârșit și rămase singură

în apartament zile în șir, fără să sune pe nimeni și fără să iasă nicăieri. Abia ciuguli ceva. Voia doar să se gândească la ce se întâmplase și la tot ce însemnase Paul pentru ea. Era greu de crezut că nu mai era.

Se întâlnește cu avocații lui Paul. Barca lui era scoasă la vânzare. Totul era în ordine. Nu avea nimic de făcut. După aceea, merse să-l vadă pe Mark la biroul lui. Părea frântă.

— Îmi pare nespus de rău, Hope.

El știa cât de greu îi era. Numai pe Paul îl mai avea pe lume. Secretara lui o servi cu o cană cu ceai și stătură amândoi de vorbă o vreme.

— Cum merg lucrurile în Irlanda?

La început, ea nu răspunse, apoi se uită ciudat la el.

— Ca să fiu sinceră, nu știu. Sunt confuză. Uneori se poartă minunat cu mine, apoi e îngrozitor, după care iar iubitor. Spune că înnebunesc, și nu sunt sigură care dintre noi își pierde mințile. Mă trezește noaptea și se ceartă cu mine, apoi, a doua zi, îmi spune că nu s-a întâmplat așa ceva. Nu știu, zise ea cu lacrimi în ochi. Nu știu ce se petrece. Era cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, iar acum simt că trăiesc un coșmar, dar nu sunt sigură nici măcar al cui coșmar e, al lui sau al meu.

Lui Mark i se păru înfricoșătoare povestea lui Hope și se arătă profund îngrijorat pentru ea.

— Cred că tipul e un lunatic, Hope. Chiar încep să cred asta. Probabil fratele lui avea dreptate, e un sociopat. Ar trebui să pleci de-acolo sau chiar să nu te mai întorci.

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc la asta cât stau aici. Când se poartă drăguț cu mine, mă simt ca o proastă că m-am supărat. Apoi o ia de la capăt și intru în panică. Mi-a cerut bani.

Mark deveni și mai tulburat auzind asta.

— Câți?

–Vrea cinci milioane în propriul cont, ca bani de cheltuială.

Mark se înfurie.

–Nu e nebun. E un nimic. Umblă după banii tăi, Hope.

Mark era sigur acum.

–Cred că urmărește să-mi ia mințile, zise ea încet. Am impresia că mă împinge pe marginea prăpastiei.

–Probabil asta și vrea să crezi. Părerea mea este să nu te întorci acolo. Dacă o faci, vreau să-l suni mai întâi pe avocatul din Dublin, ca să ai în preajmă pe cineva pe care să te bazezi.

–Am să-l sun, promise ea, dar mai stau aici câteva zile.

Era prea supărată din pricina morții lui Paul ca să-și dorească să se întoarcă. În New York se simțea mai bine. Mintea i se limpezea pe zi ce trecea, și confuzia în care o aruncase Finn avea tot mai puțin efect. El o suna frecvent, dar de cele mai multe ori nu îi răspundea la telefon. Ulterior, o întreba unde fusese și cu cine. De obicei, îi spunea că dormise. Uneori își lăsa mobilul în apartament și ieșea.

Mark o sună două zile mai târziu și părea înverșunat. De data aceasta, se oferă să vină el la apartament. Hope îi spuse că îl aștepta, și Mark apără după jumătate de oră. Detectivul tocmai îi furnizase raportul final, și Mark i-l adusese. I-l înmână fără să spună nici un cuvânt și așteptă cât ea îl citi. Raportul era lung și detaliat, și Hope rămase șocată când citi acele informații. În cea mai mare parte, erau diferite de ceea ce aflate ea de la Finn. Despre unele nici măcar nu pomenise.

Raportul începea de unde se încheiase celălalt, după copilăria și tinerețea lui, primele slujbe, și continua cu căsătoria lui cu mama lui Michael. Scria că ea fusese model, cu un succes moderat, și se căsătorise cu Finn când

avea douăzeci și unu de ani, iar el – douăzeci. Mai spunea că avuseseră o reputație de mari petrecăreți, implicând atât droguri, cât și băutură, că ea rămăsese însărcinată și că se căsătoriseră cu cinci luni înainte să se nască Michael. Raportul menționa că se despărțiseră de mai multe ori, amândoi fuseseră infideli, dar se împăcaseră și fuseseră implicați într-un accident grav pe autostradă, la întoarcerea de la o petrecere în Long Island, noaptea târziu. Finn băuse fără măsură în seara aceea și se urcase la volan. Mașina lor fusese lovită de un camion la o intersecție de pe autostradă. Fusese făcută praf, iar soția lui – grav rănită. Șoferul camionului murise. Nu existaseră martori oculari, și, în cele din urmă, o mașină care trecuse pe acolo sunase la poliție de la un telefon public din apropiere, cerând ajutor de urgență. Când sosise patrula de autostradă, îl găsisse pe Finn conștient și teafăr, în stare de ebrietate, dar nu exagerată, și incapabil să explice de ce nu sunase singur după ajutor de la telefonul public. În apărarea lui, raportul preciza că era în stare de șoc și dezorientat din cauza unei lovituri la cap și declarase că nu voise să-și abandoneze soția rănită ca să se deplaseze până la telefon. Accidentul se petrecuse cu jumătate de oră înainte de trecerea celeilalte mașini și medicii legiști ajunseseră la concluzia că pasagerul, adică soția lui, ar fi trăit dacă Finn ar fi chemat mai devreme ajutoare.

Investigațiile ulterioare determinaseră faptul că mariajul lor era pe ducă și că Finn îi ceruse divorțul, dar ea refuzase. Existaseră unele semne de întrebare, Finn fiind bănuیت că provocase intenționat accidentul, dar, indiferent că o făcuse sau nu, oricum o lăsase să moară. Fuseseră aduse acuzații oficiale împotriva lui Finn, și primise o pedeapsă cu suspendare de cinci ani și cinci ani sub supraveghere, iar permisul îi fusese anulat pentru uciderea din culpă a șoferului camionului. Moartea fostei sale soții fusese clasată drept accident.

Detectivul contactase familia fostei soții a lui Finn, care locuia în California. Încă mai aveau resentimente și credeau că Finn le omorâse premeditat fiica, sperând să moștenească niște bani. Tatăl ei era un agent de bursă înstărit din San Francisco, și el și soția lui îl crescuseră pe copilul fiicei lor, care avea șapte ani când îi murise mama. Susținuseră că Finn refuzase custodia copilului fără drept de apel. Îi spusese detectivului că Finn își văzuse băiatul doar de două ori înainte ca acesta să intre la facultate și credeau că se mai întâlniseră de câteva ori de atunci, dar nu jucase nici un rol în viața nepotului lor. Considerau că avea o influență proastă asupra băiatului și că era un om periculos. Încercase să-i stoarcă de bani după moartea fiicei lor, amenințând să dezvăluie consumul de alcool și de droguri și stilul ei de viață promiscuu și imoral. Ei raportaseră încercările de extorcare la poliție, dar nu depuseseră o plângere oficială. Voiau doar să iasă din viața lor și a nepotului lor.

Erau la curent cu succesul lui literar ulterior morții fiicei lor, dar, cu toate astea, îl considerau responsabil pentru moartea ei și spusese că nu avea conștiință, că umbla după bani și nu-i păsa decât de sine. La început, pretinsese că o iubea pe fiica lor și fusese fermecător. Plânse în hohote la înmormântarea ei. Era atașat raportul unui medic în care scria că, în opinia lui, ea ar fi murit oricum, cu sau fără ajutor. Rănile erau prea grave și intra-se în comă cerebrală.

Citirea raportului îi dădu fiori, și Hope îl privi pe Mark fără să spună nimic. Moartea soției lui fusese, de fapt, un accident. Dar el nu făcuse nimic ca să o ajute. Urmau mai multe pagini despre femeile cu care ieșise. Mai era și o pagină separată care documenta faptul că încercase să pună mâna pe averea soției lui și îi dăduse în judecată pe părinții ei pentru pensie alimentară, deși ei îi creșteau copilul. Toate eforturile lui de a obține bani

de la ei, legale sau nu, eșuaseră. Era, cu siguranță, greșit din partea lui, dar asta nu-l făcea un criminal. Doar un escroc sau un om disperat după bani. Mai încercase să pună mâna și pe banii primiți de băiat direct de la mama lui, dar părinții ei reușiseră să împiedice tentativele lui Finn de a obține banii fiului său. Hope nu se putu abține să nu se întrebe dacă Michael știa despre asta. Știa că tatăl lui era mincinos. Dar Finn era de o mie de ori mai rău. Era absolut amoral.

Printre partenerile lui Finn se numărau mai multe femei bogate. Cu unele trăise o perioadă scurtă, și părerea generală era că îi dăduseră bani și cadouri. De-a lungul anilor, stătuse întotdeauna prost cu banii, în ciuda succesului său literar, iar apetitul său pentru bani părea de nestăvilit. Mai erau o pagină despre procesul actual intentat de editorul lui și o listă cu alte procese care-i fuseseră intentate, de obicei fără succes. Într-unul era vorba despre o femeie cu care trăise și care îl acuzase de cruzime mentală, dar care pierduse procesul. Toate la un loc descriau imaginea unui bărbat care exploata femeile, și toți cei intervievați mărturisiseră că era un mincinos patologic. Două dintre femei afirmaseră că era sociopat, iar o sursă rămasă anonimă de la editură declarase că nu te puteai baza pe el, nu era de încredere, era lipsit de orice etică și incapabil de a respecta orice fel de reguli. Toți subiecții, inclusiv foștii socri, declaraseră că era fermecător, dar mulți îl considerau un om lipsit de scrupule, periculos, condus în întregime de lăcomie și care nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopul. Nu existau laude la adresa lui în raport, ci se spunea doar că era fermecător, mereu iubitor și amabil în primă fază, apoi nemilos și crud spre final. Asta descoperise și Hope, dar sperase că nu era adevărat. Însă după citirea raportului nu mai putea nega nimic.

Hope se lăasă pe spate pe canapea și îl privi pe Mark după ce citi raportul. Pe lângă asta, deși nu apărea în raport, mai era și fata despre care Finn îi spusese că se sinucisese din cauza lui. Prin urmare, indirect, cauzase două morți. Hope își aminti deodată de întrebarea lui când găsisese fotografia cu Audra, dacă s-ar sinucide vreodată, ca și cum asta ar fi însemnat un soi de compliment la adresa lui. Întrebarea căpăta un înțeles cu totul nou acum. Fu surprinsă să descopere că tremura în timp ce se gândea la toate astea și încerca să absoarbă informațiile citite. Era îngrozitor să îți dai seama că toate poveștile alea oribile și detaliile din viața lui scăpaseră neobservate de-a lungul anilor și deveniseră obscure. Detectivul muncise din greu pentru a le dezgropa.

—Nu-i tocmai plăcut, nu? comentă Mark, părând îngrijorat.

—Nu, nu e, spuse ea cu tristețe.

Era încântător, cum declaraseră majoritatea, și extrem de iubitor la început, dar aproape toți îl considerau un om periculos.

—Și acum ce fac? întrebă Hope mai mult pentru sine, privind în gol pe fereastră și gândindu-se la Finn, dorindu-și din toată inima ca el să fie la fel ca la început.

—Nu cred că ar fi înțelept să te întorci, spuse Mark, iar ea se gândi la asta o vreme îndelungată, apoi la cât de confuză fusese când plecase.

Se întrebă dacă el ar fi încercat să o împingă la sinucidere, după ce i-ar fi dat cinci milioane de dolari. Dacă s-ar căsători cu el, ar obține mai mult. Dacă ar avea un copil cu ea, ar putea să mulgă averea ei la nesfârșit și ar profita și de copil, și de ea.

—Cred că trebuie să mă întorc și să lămuresc lucrurile. Măcar în mintea mea.

Erau doi oameni în unul singur. Unul de care se îndrăgostise și cel din raport. Nu se putu abține să nu se întrebe

dacă părinții fostei lui soții îl învinovăteau fiindcă nu reușiseră să accepte moartea fiicei lor, fiind mai ușor să-l scoată pe el ținap ispășitor. Voia să creadă asta și se lupta cu ea însăși. Încerca să-i acorde prezumția de nevinovăție, dar erau greu să facă asta în lumina celor citite în raport.

– Stabiliserăm să ne căsătorim și, pentru binele meu, trebuie să află ce e real.

– Și dacă te omoară? întrebă Mark scurt.

– N-o va face. Nu și-a omorât soția. A fost un accident. Raportul poliției și cel al medicului legist confirmă acest lucru. Cred că vrea doar să obțină cât mai mulți bani de la mine.

Nici asta nu era plăcut, dar încă se încăpățâna să creadă că o iubea.

– Înainte să mă întorc, am să-l sun pe avocatul tău din Dublin, ca să am la îndemână o persoană de contact.

Se simțea atât de singură în Dublin acum și nu mai putea să aibă încredere în Finn sau să se bazeze pe el. Indiferent cine sau ce era, o parte din el era categoric malefică. În mod ciudat, după cele citite, lui Hope nu-i era frică de el. Cunoștea și acea parte din el care era bună. Încă mai credea asta. Mai știa și că ea nu era nebună, dar exista posibilitatea ca Finn să fie. De aceea scria cărțile alea, cu personajele întunecate care locuiau în mintea lui. Erau laturi diferite ale sale, pe care nu le arăta.

– O să fie în regulă îl asigură ea pe Mark. Trebuie să rezolv situația. Apoi îi înapoie raportul și îi mulțumi. Te sun înainte să plec.

Voia să fie singură, ca să-l plângă pe bărbatul pe care-l iubea și care poate nu exista și nici nu existase vreodată.

Tăcerea din apartamentul ei deveni asurzitoare după plecarea lui Mark. Nu se putea gândi decât la acele luni minunate petrecute alături de Finn, la câtă încredere avusese în el și cât îl iubise, la cât de real păruse totul. Lacrimile îi curgeau pe obraji, conștientă că exista o foarte

mare posibilitate ca fiecare clipă să fi fost o minciună. Era greu de crezut, dar și mai greu de acceptat. Visul pe care-l trăise cu el ar putea fi, până la urmă, doar atât. Un vis. Deodată, se transformase într-un coșmar. Nu mai știa cine era Finn. Bărbatul bun de care se îndrăgostise sau secătura din raport? Nu știa decât că trebuia să se întoarcă, să-l privească în ochi și să afle adevărul.

capitolul 18

Hope așteaptă să se facă patru dimineața, adică nouă în Dublin, ca să-l sune pe avocat. Ținea peticul de hârtie pe care erau trecute numerele lui cu o mână tremurândă. Răspunse o recepționistă, care o lăsă pe Hope să aștepte pe un fundal muzical, apoi îi făcu legătura cu o secretară. Hope îi explică faptul că suna din New York și că era prea târziu ca el să-i returneze apelul, dar într-un final Robert Bartlett răspunse. Avea un accent american și o voce plăcută. Primise un e-mail de la Mark Webber și un altul de la șeful biroului lor din New York. Johannsen, Stern & Grodnik era o firmă americană de avocatură cu birouri în șase orașe americane și cu filiale străine peste tot în lume. Robert Bartlett era partener executiv la biroul din New York când fusese rugat să preia filiala din Dublin, fiindcă asociatul principal murise pe neașteptate de cancer. Se afla în Dublin de mai mulți ani și îi plăcea acolo, dar era pregătit să revină în New York peste câteva luni. Chiar regreta că trebuia să părăsească Irlanda. Avu- sese o situație ideală acolo.

Nu cunoștea natura problemei, dar știa cine era Hope, că era un client important pentru firmă. Știa cât era ceasul la New York și, cu toate că nu o cunoștea, își dădu seama de tensiunea din glasul ei când se prezentă.

– Știu cine sunteți, doamnă Dunne, spuse el pe un ton liniștitor când ea începu să-i explice. Cum vă pot fi de folos? E foarte târziu în New York, comentă el.

Părea relaxat și calm, și avea o voce surprinzător de tânără.

– Sunt într-o situație cam complicată, de natură personală, spuse ea fără grabă.

Nici nu știa ce voia de la el sau ce avea de gând să facă deocamdată și părea puțin absurd să îi ceară sfatul unui străin. Știa că avea – sau ar putea avea – nevoie de ajutor, dar nu era sigură în ce măsură. El nu era bodyguard sau psiholog, nu că ar fi avut nevoie de așa ceva, și se simțea cam prost să apeleze la el. Dar era bine să aibă un contact în Dublin în caz că avea nevoie de ajutor. Nu voia să se întoarcă fără să aibă acolo un sprijin cât de mic. Și numai pe el se putea baza.

–Nu știi cu certitudine de ce fel de ajutor am nevoie deocamdată. Agentul meu, Mark Webber, a considerat că ar trebui să vă sun.

După ce citise raportul detectivului, era și ea de aceeași părere, pentru eventualitatea în care din relația ei cu Finn aveau să ia naștere complicații juridice. Spera ca lucrurile să se liniștească, dar era totodată posibil să nu se întâmple asta. Din câte citise, era foarte probabil să nu.

–Nici o problemă. Vă stau la dispoziție, doamnă Dunne.

Avea vocea unui om inteligent și blând și părea răbdător. Ea se simțea puțin stânjenită să-i explice situația, de parcă avea nevoie de sfaturi în dragoste, ceea ce putea fi, într-un fel, adevărat. Dar nu era vorba doar de necazuri în dragoste, ci și despre evaluarea unui potențial pericol. Totul depindea de cine era Finn în realitate, de ce anume însemna ea pentru el și de cât de disperat sau de necinstit era. Banii erau, în mod clar, importanți pentru el. Dar cât de importanți? Poate că, de data aceasta, povestea lor de iubire fusese reală pentru el, în ciuda celorlalte orori pe care le citise în raport. Poate că o iubea cu adevărat. Voia să creadă asta. Dar, în clipa de față, părea greu de crezut și imposibil de apreciat.

–Mă simt prost spunându-vă întreaga poveste. Cred că mă aflu într-o situație complicată, zise ea pe nerăsuflăte.

Stătea în apartamentul întunecat din New York, la ora patru în toiul nopții, când totul pare mai rău decât în realitate, pericolele pândesc și teroarea crește exponențial. Dimineața, fantomele se retrag.

—De un an sunt implicată într-o relație. El locuiește în Irlanda, între Blessington și Russborough, și are o casă și în Londra. E un autor bine-cunoscut, de succes, deși pe moment se află într-o situație financiară și profesională dezastruoasă. L-am făcut niște fotografii anul trecut la Londra, apoi am ieșit în oraș și a venit să mă vadă în New York. Ca să fiu sinceră, m-a cucerit. A rămas la mine câteva săptămâni, și de atunci suntem împreună aproape în fiecare clipă, stând ba la mine, ba la el. Am un apartament în New York și o casă la Cape Cod. Am fost peste tot împreună, dar mai ales în Irlanda în ultima vreme. El are o casă acolo despre care mi-a spus că îi aparține, dar am descoperit că nu era adevărat. S-a dovedit că o închiriasse.

Robert Bartlett scotea sunete de înțelegere și empatie în timp ce Hope îi povestea și lua notițe, ca să aibă totul clar la o discuție ulterioară.

—Am aflat că închiriasse casa, deși susținuse că era a lui. Pretinsese că era casa familiei lui și că o recăpătase cu doi ani în urmă. A fost o minciună, și s-a scuzat spunând că era prea jenat ca să admită adevărul. De fapt, am mai descoperit încă trei minciuni gogonate cam în același timp, după nouă luni în care totul a mers perfect. N-am fost niciodată mai fericită, și el era cel mai draguț bărbat pe care l-am cunoscut, dar, deodată, după nouă luni, au apărut aceste trei minciuni.

Vocea îi era tristă.

—Cum le-ați descoperit? o întreabă Bartlett, intrigat de poveste.

Ea părea o femeie inteligentă, nu deosebit de nativă, plus că era femeie de afaceri, așa că bănuie că, dacă Hope

căzuse pradă minciunilor lui, era probabil vorba despre cineva foarte iscusit, șiret și convingător. Părea că, inițial, nu avusese nici un motiv să se îndoiască de el.

–Minciunile au apărut parcă de nicăieri. A spus că e văduv și că și-a crescut fiul singur. Băiatul a venit în vizită la noi în Irlanda și mi-a spus că nu a crescut cu tatăl lui, după cum aflasem de la Finn. Apropo, numele lui este Finn.

Bartlett își dădu seama despre cine era vorba, dar nu comentă nimic. Era, cu siguranță, un autor celebru și cu un statut egal cu al ei în domeniul său. Nu culesese un tip de pe stradă. Hope nici nu părea să fie genul. Prin urmare, la suprafață, păreau o pereche potrivită, chiar dacă nu așa stăteau lucrurile în realitate. De aceea și fusese totul firesc la început.

–Oricum, fiul lui mi-a spus că a crescut cu bunicii lui din partea mamei, în California, că abia și-a cunoscut tatăl în copilărie și că nici acum nu-l vede prea des. Tatăl lui mi-a turnat o cu totul altă poveste. L-am întrebat, și Finn a spus că era prea jenat să admită că nu-și crescuse fiul. N-a recunoscut niciodată că abia îl cunoștea. Mi-a mai zis că el și soția lui nu se înțelegeau când aceasta a murit și că probabil ar fi divorțat în cele din urmă. Ea a murit când fiul lor avea șapte ani. Dar despre asta vă povestesc mai târziu. Cu câteva luni înainte, aflasem despre casă că era închiriată. El încă pretindea că era casa familiei, dinspre mamă, și l-am crezut, dar s-a dovedit un mare rahat. Scuze, zise ea stânjenită, și el zâmbi.

–Nici o problemă. Am mai auzit cuvântul ăsta. Nu l-am folosit niciodată, desigur, dar m-am prins.

Râseră amândoi. Lui Hope îi plăcea tipul. Părea empatic și asculta cu atenție povestea ei, deși totul părea o aiureală, chiar și pentru ea.

– A spus că i-a fost rușine și pentru că o închiriasse. Atunci plănuiam să ne căsătorim, așa că am cumpărat casa, în aprilie anul trecut.

Se simțea ca o proastă să admită că făcuse asta.

– Ca un cadou? Ați trecut-o pe numele lui?

Nu era o critică sau un reproș, doar o întrebare.

– Un fel de cadou viitor. E pe numele meu, dar intenționez să i-o dau ca dar de nuntă. Deocamdată, e pe numele meu, și i-am închiriat-o pe o sumă mică. Două sute de dolari pe lună, doar ca să nu existe discuții. Am plătit un milion jumătate pe ea și am băgat cam aceeași sumă în restaurare, plus un milion în mobilă și decorare.

Auzindu-se acum, suma părea de-a dreptul uriașă, deși, teoretic, casa îi aparținea ei – dar făcuse totul pentru el.

– Am întocmit actele după ce am cumpărat-o și am trecut-o în testamentul meu. La moartea mea, dacă mai suntem căsătoriți, va trece pe numele lui, fără nici o condiție, sau îi va rămâne spre administrare pentru copiii noștri, dacă vom avea.

– El știe asta?

– Nu-mi amintesc. Cred că i-am pomenit o dată sau de două ori. I-am spus că i-o voi lăsa. Pe atunci, credeam că era casa familiei lui. Acum câteva săptămâni am descoperit că nu are nici o legătură cu el. Era doar o altă minciună, printre multe altele. Dar s-a dat peste cap să mă convingă că s-a jenat să-mi spună că doar o închiriasse. Și am crezut povestea de-a fir a păr.

– Ca să-i dăm diavolului ce i se cuvine, pare să fie foarte priceput în ceea ce face.

Până acum, avocatul fusese solidar cu ea de fiecare dată. Părea un tip tare calm.

– I-am spus și cât mi-a dat fostul meu soț printr-o înțelegere de divorț. Nu voiam să am secrete față de el. Finm-a întrebat cât anume, și i-am spus. Era vorba despre

cincizeci de milioane de dolari, urmând să primesc aceeași sumă la moartea fostului meu soț, spuse ea cu tristețe.

– Să sperăm că asta nu va fi prea curând, spuse el politicos, și la celălalt capăt al firului se așternu tăcerea, până când Hope își recăpătă răsuflarea.

– A murit săptămâna aceasta. Era foarte bolnav de unsprezece ani. De asta a divorțat de mine, ca să nu trec prin tot chinul, dar oricum am trecut.

– Îmi pare rău. Dar lăsați-mă să înțeleg. Mai primiți acum cincizeci de milioane de la fostul dumneavoastră soț, scuze, din averea fostului soț. Corect?

– Da.

La celălalt capăt se auzi un fluierat ușor ca răspuns, și ea zâmbi.

– Sunt o mulțime de bani. Și-a vândut acțiunile dintr-o companie care produce echipament chirurgical de înaltă tehnologie și a obținut o sumă uriașă. Deci Finn știe ce am și ce voi mai avea.

– V-a cerut vreodată bani?

Nu părea să aibă nevoie. Se descurca bine, de vreme ce ea îi cumpărase casa și promisese să i-o dăruiască după ce se căsătoreau sau la moartea ei. Oricum era, avea de câștigat.

– Abia de curând, răspunse ea. Voia cinci milioane de dolari cash, fără întrebări. Și mai mult după nuntă. Mi-a cerut bani doar acum, în ultima lună. Înainte de asta, nu a pomenit niciodată despre bani. Are probleme financiare, iar asta a fost cea de-a treia minciună care m-a îngrijorat. Mi-a spus că tocmai semnase un nou contract cu editura, pe o sumă imensă. Chiar am sărbătorit. După cum s-a dovedit, le datorează două cărți, i-au desfăcut contractul și îl dau în judecată pentru aproape trei milioane de dolari.

– Și voia banii ca să aranjeze lucrurile cu ei, ca un fel de împrumut?

–Nu cred, spuse ea, după ce se gândi un pic. Îi voia pe loc, și mai mult decât ar fi trebuit să plătească editurii. Cu două milioane mai mult. Nu știu ce-o să se întâmple cu procesul. Încearcă să-i amâne, dar numele lui e pătat acum. Spune că nu are bani, nici o lețcaie, și că nu vrea să-mi ceară o alocație. I-am sugerat un fel de cont pentru cheltuieli mărunte, și oricum achit toate facturile, deci el nu are cheltuieli. Dar vrea cinci milioane cash într-un cont personal, fără să-mi dea socoteală pentru felul cum îi cheltuiește. Pur și simplu, un cadou, pretinzând chiar mai mult după ce ne căsătorim.

–Și nunta când ar trebui să aibă loc?

Spera că nu în curând, după cele auzite.

–Era plănuită pentru octombrie.

Nu-i spuse despre copilul pe care îl pierduse în iunie. Nu avea nevoie să știe și asta, nu era relevant pentru poveste, iar amintirea încă îi provoca suferință.

–Am amânat-o pentru sfârșitul acestei luni, de Anul Nou, și, recent, i-am spus că vreau să așteptăm până în iunie. E furios la culme.

–Sunt sigur de asta, replică Robert Bartlett, părând îngrijorat.

Nu-i plăcea povestea, și, tocmai când se gândea la asta, lucrurile se înrăutățiră.

–Are multe de câștigat de pe urma căsătoriei cu dumneavoastră, doamnă Dunne. O casă – mai multe case –, bani, un venit constant, respectabilitate. Se pare că ați fost extrem de generoasă cu el, și erați pregătită să-i oferiți mai mult, iar el vă cunoaște destul de bine situația financiară, deci știe care-i este ținta.

–Te rog, spune-mi Hope. Da, știe, încuviință ea încet, stând pe întuneric în apartamentul ei și gândindu-se la întreaga nebunie.

Finn știa exact cât avea și ce anume voia. Poate tot.

– Ai spus că în prezent achiți facturile. Aduce vreo contribuție bănească la gospodărie?

– Nici una.

– A adus vreodată?

– Nu chiar. Ziarele, drumurile ocazionale până la magazinul de bricolaj. De obicei, trece orice cheltuieli în contul meu.

„Drăguț, foarte drăguț. Bună afacere“, se gândi Bartlett, dar nu spuse cu glas tare.

– Trebuia să plătească o chirie modică, dar nu a făcut-o. Am stabilit o chirie doar ca să nu-i rănesc orgoliul.

Bartlett era deja convins că Finn n-avea așa ceva, ci numai lăcomie.

– De asemenea, i-a intrat în cap ideea că trebuie cu orice chip să avem un copil. E dispus să facă tratamente pentru infertilitate dacă e necesar – desigur, pentru mine. M-a dus la un specialist din Londra.

– Și s-a întâmplat ceva?

De data aceasta, Bartlett păru neliniștit.

– Nu... De fapt, da, dar l-am pierdut. Dar e foarte nerăbdător să încercăm din nou. Eu voiam să mai aștept, mai ales acum.

– Te rog să nu faci asta, Hope. Dacă ai un copil, tipul ăsta o să-și bage ghearele în tine pentru totdeauna – sau în copil. Știe exact ce face.

– Se pare că a încercat să facă asta și cu familia fostei lui soții și cu fiul lor, când ea a murit. Nu sunt sigură dacă băiatul știe. Am impresia că nu.

– Da, hai să amânăm deocamdată partea cu făcutul copiilor, dacă nu te superi.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât era mai încântată de el. Părea o persoană decentă, cu picioarele pe pământ. Își dădu seama că îl folosea ca pe o placă de rezonanță, ca să înțeleagă ea însăși ce se întâmpla.

– De acord. Și mai e ceva: am găsit o fotografie a unei femei cu care a avut o relație în tinerețe, cu multă vreme în urmă. Mi-a spus că s-a sinucis când era însărcinată. M-a întrebat dacă aş face asta vreodată. Am avut sentimentul înfiorător că, într-un fel, considera asta un fel de tribut adus lui și o dovadă a iubirii ei pentru el.

Nu-i spuse nimic lui Hope, dar, ascultând-o, Robert Bartlett începu să se teamă pentru ea. Începea să i se pară periculoasă situația, și totodată familiară. Punând totul cap la cap, obținea portretul clasic al unui sociopat. Iar ea era victima ideală, izolată cu el în Irlanda, fără familie sau prieteni în apropiere, îndrăgostită de el, cu bani, chiar mulți, și aflată cu totul la mila lui, cu atât mai mult dacă se căsătoreau. Robert era foarte bucuros că Hope îl sunase. O întreabă dacă avea copii. La capătul celălalt al firului se așternu din nou un moment de tăcere.

– Am avut o fiică, dar a murit acum patru ani, de meningită. Era la Dartmouth.

– Îmi pare tare rău. Părea foarte sincer, iar sinceritatea lui o emoționă. Nu-mi închipui ceva mai rău de atât. Cel mai mare coșmar al meu este să se întâmple așa ceva. Am doi copii la facultate. Numai când mă gândesc că ies noaptea cu mașina, înnebunesc.

– Știu, spuse ea încet.

Robert Bartlett își dădea seama acum că ea nu avea copii care să observe ce se întâmpla, să fie în alertă sau să o avertizeze. Hope era visul oricărui sociopat, o femeie fără familie și cu o groază de bani. Și, mai rău, simțea că îl iubea, poate chiar și după toate astea. Sesiza o doză de neîncredere în ceea ce-i povestise, ca și cum voia să pună totul cap la cap, iar el să-i spună că nu avea de ce să-și facă griji și că nu era ceea ce părea. Deocamdată, nu putea să-i dea această asigurare. Situația părea foarte alarmantă și înfricoșătoare. Și ea avea o anumită inocență care îl speria și mai tare. Numai pe baza acestor informații,

se gândi că Hope era într-un pericol real. Finn O'Neill părea un escroc de primă clasă. Sinuciderea fostei lui prietene îl îngrijora, la fel și hotărârea lui O'Neill de a o lăsa însărcinată pe Hope. Măcar asta însemna că nu voia să o omoare. Deocamdată, îi era mai utilă vie, căsătorită și însărcinată. Asta dacă nu-i făcea probleme sau nu-i zădărnicea planurile, iar ea fix asta făcea acum. Hope amânase nunta, refuzase să-i dea bani și nu voia să rămână din nou însărcinată, cel puțin deocamdată. Numai vești proaste pentru el. Asta însemna că trebuia să depună mai multe eforturi ca să o convingă, și, dacă nu reușea, avea să fie într-un adevărat pericol. Cel mai rău lucru în legătură cu sociopații, din câte știa Bartlett, era că își determinau victimele să se autodistrugă, ca să nu își murdărească ei mâinile, așa cum pățise fosta prietenă a lui Finn. Dar, deocamdată, Hope părea întreagă la minte. El era extrem de bucuros că îl sunase și că agentul ei îi dăduse numărul lui. Mai avusese de-a face cu astfel de situații, deși Finn părea deosebit de priceput la acest joc. Era chiar bun.

–Deci astea au fost minciunile pe care le-am descoperit singură, continuă Hope. Dar ultima m-a îngrijorat – cu procesul și contractul cu editura. Mi-a spus și de data asta că se jenase să-mi mărturisească adevărul, ținând cont de succesul meu. Folosește de fiecare dată aceeași scuză, că i-a fost rușine, și de aceea nu mi-a spus. Adevărul e că, după părerea mea, pur și simplu minte. Totul a fost bine între noi până în iunie, când am pierdut copilul. A dat vina pe mine și mi-a reproșat că nu am avut suficientă grijă și că de aceea am pierdut sarcina. Voia să rămân din nou însărcinată, imediat. Medicul meu m-a sfătuit să aștept, fiindcă am fost la un pas de moarte.

Bartlett tresări auzind asta. Totul îi suna și mai sinistru.

–Dar, înainte de asta, se purta minunat cu mine și era încântat de copil. Apropo, nu am făcut tratament de fertilitate, s-a întâmplat de la sine. Știa că eram

în perioada de ovulație, m-a îmbătat și am făcut sex fără protecție. Știa exact ce făcea.

Bartlett era deja convins de asta, nu-i spunea nimic nou.

— Și a mers. Oricum, timp de șase luni, totul a fost minunat și, după ce am pierdut sarcina, a fost iarăși bine o vreme, pe timpul verii. Dar acum e supărat pe mine tot timpul – sau în cea mai mare parte. Uneori se poartă iarăși absolut minunat cu mine, apoi devine meschin. Bea mai mult decât de obicei. Cred că e cam stresat în legătură cu procesul și nici nu lucrează la carte. E foarte furios că am amânat nunta. Ne certăm mereu din senin și de fiecare dată mă bate la cap cu ceva. Înainte nu făcea asta. Era perfect, se purta minunat cu mine, cum se mai poartă uneori, dar de cele mai multe ori e mai mult rău decât bine. Și, câteodată, se schimbă atât de des și de brusc, trece de la rău la bun, apoi la rău din nou, încât mă zăpăcește. Când am plecat din Dublin, acum o săptămână, eram atât de confuză, că nu știam ce să mai cred. Tot îmi spunea că o iau razna. Începusem să-l cred.

— Asta și intenționează. Din câte am vorbit, Hope, pot să-ți garantez că nu ai luat-o razna. Dar sunt deopotrivă de sigur că el este țăcănit. Nu sunt psihiatru, dar individul e un caz clasic de sociopat. Mi-ai spus niște chestii foarte înfricoșătoare, mai ales că încearcă să-ți spele creierul și să te zăpăcească. Când ți-a cerut banii?

— Acum câteva săptămâni. Mi-a trântit-o pur și simplu. Am refuzat, și de atunci ne tot certăm. M-a îngrijorat, așa că, după ce am ajuns în New York, în noiembrie, unde aveam ceva de lucru, mi-am rugat agentul să angajeze un detectiv particular. Oftă și îmi relatează conținutul raportului. Fratele lui crede că e sociopat. Nici faptul că a fost singur la părinți nu e adevărat, a avut trei frați. Mama lui era servitoare, nu o aristocrată, iar tatăl lui a murit într-o bătaie dintr-un bar și nu era medic. Absolut nimic din

ce mi-a povestit despre trecutul lui nu e adevărat. Așa am aflat și despre casa din Irlanda, că nu aparține familiei lui. Toți cei care l-au cunoscut spun că e un mincinos patologic.

Asta știau amândoi din cele spuse de ea până acum.

– Am primit restul raportului ieri, și nu e nimic bun în el. Soția lui a murit într-un accident. El conducea beat. Mi-a spus că era singură în mașină când a murit. În raport scrie că era și el și că ea a supraviețuit în primă fază accidentului. El s-a lovit și nu a chemat ajutoare, iar ea a murit. Deși, ca să fiu corectă, raportul legal spune că ea ar fi murit oricum.

Chiar și acum încerca să-i ia partea lui Finn. Robert Bartlett consideră asta un semn rău. Era încă îndrăgostită de el și nu asimilase pe de-a-ntregul informațiile noi pe care le obținuse. Erau prea șocante, și îi venea greu să le accepte.

– A fost condamnat la închisoare cu suspendare pentru ucidere din culpă și la cinci ani de supraveghere pentru uciderea celui alt șofer, continuă ea. Mai sunt și câteva povești secundare tulburătoare. Părinții soției lui îl consideră responsabil pentru moartea ei și sunt de părere că umbla după banii acesteia. El a încercat să pună mâna pe ei și pe ceea ce îi lăsase femeia fiului lor. Iar acum umblă după banii mei. Indirect, a fost responsabil pentru moartea a două femei. Moartea soției lui în accidentul de mașină și sinuciderea anterioară. M-a mințit în legătură cu tot. Pur și simplu, nu știu ce să mai cred despre el.

Glasul îi tremură când rosti ultimele cuvinte. Robert Bartlett ar fi fost uimit de ceea ce tocmai auzise, doar că nu era prima oară când se întâmpla așa ceva. Era un caz clar despre un sociopat și victima lui. Dovezile încurcate și contradicția dintre răutatea calculată a sociopaților și atenția, bunătatea și seducția extremă paralizau victimele, care voiau să creadă că părțile bune erau reale

și că răutățile fuseseră o greșeală. Și, în ciuda dovezilor, le venea tot mai greu să creadă. Își dădea seama că Hope ajunsese în această etapă. Se trezea la realitate și începea să-l vadă pe Finn așa cum era, deși era cumva de înțeleș și faptul că refuza să creadă. E dificil să accepți așa ceva despre cineva pe care-l iubești și care, nu de mult, fusese atât de iubitor.

—Nu vreau să fii următoarea lui victimă, spuse Robert pe un ton cumpătat.

Era deja victima acestuia în multe privințe, dar el se temea cu adevărat că, dacă îl supăra foarte tare sau devenea inutilă pentru el, Finn era în stare să o ucidă, să o împingă la sinucidere sau să provoace un accident.

—Nici eu. De asta te-am sunat, spuse Hope cu vocea sfâșiată.

—Știi, ceea ce ai văzut la început, când se purta minunat cu tine, se numește „oglindire“, când un sociopat „oglindește“ pentru tine tot ce îți lipsește ție și vrei ca el să fie. Apoi, mult mai târziu, iese la suprafață adevărul despre cine e în realitate, îi spuse Robert. Ce ai de gând să faci, Hope? o întrebă cu blândețe.

Îi părea nespus de rău pentru ea și înțelegea mai bine decât majoritatea oamenilor cât de greu era să faci față unei asemenea situații și să acționezi.

—Nu știu ce vreau să fac, recunosc eu. Știu că pare o prostie. A fost minunat timp de nouă luni, apoi, deodată, s-au întâmplat toate chestiile astea cumplite. Nimeni n-a mai fost atât de draguț cu mine sau de iubitor. Vreau să fie la fel ca la început.

Dar își dorea imposibilul și începea și ea să-și dea seama de asta. Însă pur și simplu refuza să creadă. Voia ca Finn să-i demonstreze că se înșela. Își dorea să nu fi primit niciodată raportul și să mai creadă încă în acel vis. Voia, dar nu putea. Simțea că trebuia să se întoarcă și să se convingă. Oricine în afară de Robert Bartlett

ar fi crezut că nu era întreagă la cap. Avusese noroc să dea peste un asemenea avocat.

—Asta n-o să se întâmple, Hope, spuse el cu blândețe. Bărbatul pe care l-ai văzut la început și de care te-ai îndrăgostit nu există. Cel adevărat este un monstru, lipsit de inimă și de conștiință. Desigur, aș putea să mă înșel, și el să fie doar un tip cu probleme mari, dar cred că amândoi știm cu ce avem de-a face. Bărbatul de la început a fost o mască pe care și-a pus-o pentru tine. Masca a dispărut. Acum suntem în actul al treilea, când personajul negativ își urmărește prada.

Era tema tuturor cărților lui Finn.

—Poți să te întorci și să mai încerci o dată, ca să fii sigură, nu te poate opri nimeni, dar e posibil să-ți pui viața în primejdie, chiar într-una mare. Dacă te întorci, trebuie să fii pregătită să pleci de acolo rapid și să fugi cât te țin picioarele la cel mai mic semn de pericol. Nu poți să rămâi să negociezi cu el. De obicei nu spun nimănui asta, dar am trecut și eu prin ceva asemănător. Am fost însurat cu o irlandeză, cea mai frumoasă și mai dulce femeie pe care ai văzut-o vreodată. Credeam tot ce îmi spunea, și povestea ei suna leit cu a lui Finn. Avusese o copilărie nefericită, părinții ei erau alcoolici și ea ajunsese la orfelinat, unde fusese abuzată. Avea chip de înger și inimă de diavol. Am apărut-o în urmă cu ceva ani, când a fost acuzată de omucidere. Tocmai terminasem facultatea de drept. Pe atunci nici nu-mi trecea prin cap că ar putea fi vinovată. Și-a ucis prietenul și a pretins că el încercase s-o violeze, având și dovezi care să-i sprijine teoria. Am crezut-o. Am scăpat-o, dar astăzi nu ți-aș mai spune același lucru. În cele din urmă, m-a părăsit, mi-a luat toți banii, mi-a frânt inima și i-a luat și pe copiii noștri cu ea. M-am căsătorit cu ea imediat după încheierea procesului. În cele din urmă, a încercat să mă omoare. A venit într-o noapte și m-a înjunghiat, încercând să însceneze o spargere, dar știam

adevărul. Știam că ea fusese. Și tot m-am întors la ea, ba chiar de două ori, încercând să repar relația, ignorând tot ce știam. O iubeam, eram dependent de ea și nu voiam decât să ne salvez căsnicia și să-mi păstrez copiii. În cele din urmă, i-a răpit și i-a adus în Irlanda, acum șapte ani, și, printr-un miracol, în acel moment a fost nevoie de cineva care să conducă filiala din Dublin, așa că am profitat imediat de ocazie, ca să fiu aproape de copiii mei. Nu o puteam sili să se întoarcă în State. E foarte isteasă și, slavă Domnului, copiii mei n-au pățit nimic. Fata cea mai mică tocmai a plecat la facultate în State acum două luni, și eu mă întorc la biroul din New York la primăvară. Nuala s-a mai măritat de două ori după aceea, de fiecare dată pentru bani, și unul dintre soți a murit acum doi ani din cauza unei alergii violente la un medicament pe care i l-a administrat ea, dar la investigație l-a convins pe judecător că nu fusese așa. I-a moștenit toți banii. Și o să-i facă asta și bărbatului cu care e măritată în prezent – sau altuia, într-una din zile. Nu are pic de conștiință. Locul ei este în închisoare, dar nu știu dacă va ajunge vreodată acolo. Suferă de tulburări grave, de vreme ce e capabilă să încalce orice limită și simte o nevoie profundă să se răzbune pe oameni pentru ceea ce a îndurat. Nimeni nu e în siguranță cu ea. Așa că știu cu ce te confrunți și cred că știu și cum te simți. Mi-au trebuit ani la rând ca să înțeleg că Nuala cea bună era doar o mască pe care o purtase pentru mine, dar a fost atât de convingătoare, încât o credeam de fiecare dată, indiferent ce minciuni îmi spunea sau ce lucruri cumplite făcea. Copiii s-au mutat în cele din urmă cu mine, iar lucrul acesta n-a deranjat-o. Oamenii de genul ăsta nu sunt părinți grozavi. Copiii lor le sunt fie complici la crime, fie victime. Nici nu se mai vede cu fetele acum, și nu cred că îi pasă. E ocupată să cheltuiască banii fostului ei soț, tipul pe care l-a omorât administrându-i un antibiotic greșit din dulapul

cu medicamente. Inima i s-a oprit pe loc, așa cum știa c-avea să se întâmple, și a așteptat o oră până să sune la Salvare, fiindcă era „prea supărată” și a pretins că dormea buștean și că nu l-a auzit agonizând. Și au crezut-o. Nimeni n-a plâns mai mult ca ea la anchetă. Era de neconsolat. S-a căsătorit din nou cu avocatul ei și, într-una din zile, o să-i facă și lui același lucru – sau altcuiva. Dar toți bărbații pe care i-a părăsit, cu excepția celor morți, au plâns-o. La fel și eu. Mi-a luat ani întregi ca s-o uit, să renunț la ea și să nu-mi mai pese. Însă mult timp am tot sperat la mai bine. Și am primit cu vârf și îndesat. Dacă tot mai vrei să încerci să repari lucrurile, indiferent de dovezi, nimeni nu te poate opri. Pe de-o parte, ai ceea ce ai trăit în acele nouă luni, iar pe de alta, raportul detectivului și ceea ce a declarat toată lumea care-l cunoaște și care a avut de-a face cu el. Dar dacă te duci iar la el, fii deșteaptă, Hope. Când un astfel de om se întoarce împotriva ta, abia dacă ai timp să o iei la fugă. Țasta e cel mai bun sfat pe care ți-l pot da. Dacă te întorci la el pentru încă o rundă, pregătește-te pentru cursă, fii atentă, ai încredere în instinctele tale și, dacă se întâmplă ceva care te neliniștește sau te sperie, ai încredere în tine și pleacă de-acolo. Ca gândul. Nu mai sta să-ți faci bagajele.

Era cel mai bun sfat pe care i-l putea da ținând cont de propria experiență, și ea rămase încremenită. Era o poveste cumplită. Dar nici a lui Finn nu era departe.

– Numai pe el îl mai am, spuse ea cu tristețe, și a fost foarte bun cu mine atâtea luni. Paul era singura familie care-mi mai rămăsese, iar acum a murit, la fel ca fica mea.

Plângea când rosti aceste cuvinte.

– Exact așa acționează oamenii ăștia. Caută prăzi naive, inocente, singuratici și vulnerabile. Nu-și pot practica magia într-un grup în care sunt priviți de alții. Își izolează victimele, cum a făcut el cu tine, și le aleg cu mare grijă. Știa că îl ai numai pe fostul tău soț, care nu mai făcea

parte din viața ta și care era foarte bolnav. Așa că te-a dus în Irlanda, unde nu ai familie, nu ai prieteni, nimeni care să-ți poarte de grijă. Ești victima ideală pentru el. Numai să fii cu ochii în patru. Când te întorci?

Nu o întrebă *dacă* se întorcea, ci când. Știa că avea să o facă. Trecuse și el prin asta și își dădea seama că ea nu era încă pregătită să renunțe. Avea nevoie de o altă doză de Finn cel rău, fiindcă amintirile legate de Finn cel bun erau prea puternice. Era un exemplu perfect de disonanță cognitivă, două seturi de dovezi în conflict direct unele cu altele: iubirea cu care un sociopat își copleșea la început victima și, ulterior, din când în când, cruzimea brutală și uluitoare când își scotea masca, după care o punea din nou la loc, zăpăcindu-și și mai mult victima și încercând să o convingă că era nebună. Mulți sociopați stătuseră la baza unor sinucideri, când victime perfect sănătoase la minte nu își putuseră da seama ce li se întâmpla și se lăsaseră împinse pe marginea prăpastiei. Nu voia ca Hope să pățească același lucru. Singurul lui scop acum era să fie alături de ea, să o țină în viață și să o ajute să scape când avea să fie gata să plece – iar acum nu era. Știa prea bine că numai cineva care trecuse prin asta ar înțelege. Și el trecuse.

Hope rămase foarte impresionată de povestea lui Robert, de faptul că fusese dispus să i-o împărtășească, de sinceritatea și de înțelegerea lui față de dilema în care se afla și față de iubirea pe care i-o purta lui Finn. Era greu să asimilezi dovezile și contradicțiile extreme dintre felul în care se purtase cu ea la început (și sentimentele ei pentru el) și ceea ce spuneau ceilalți despre el, precum și propriile ei griji. Era definiția însăși a confuziei și a contradicției. Nimeni nu putea înțelege atâta timp cât nu se aflase într-o situație similară, cum era cazul lui Robert. Mark nu putea pricepe de ce era ea dispusă să se întoarcă și să mai dea o șansă relației.

—Mulțumesc că nu mi-ai spus cât sunt de neghioabă pentru că mă întorc. Cred că încă mai sper că el va fi ca la început.

—Nimeni nu renunță la speranță când e vorba despre iubire. Și mai mult ca sigur va mai fi ca la început, măcar o noapte sau câteva ore. Numai că se va schimba din nou, fiindcă totul e o mascaradă și un mod de a obține ceea ce vrea. Dar, dacă îi stai în cale sau nu-i cedezi, o să ai mari probleme, și el o să riposteze cu viteza fulgerului. Să sperăm că, în cel mai rău caz, te va speria de moarte. Să sperăm că se va rezuma la asta.

Acesta era singurul lui scop acum. Ea se agăța de speranța că Finn era cel care părăsise a fi, că avea să-și schimbe comportamentul și că se va purta bine cu ea. Robert știa că nu exista această posibilitate, dar Hope trebuia să experimenteze pe pielea ei asta. Poate nu doar o dată. Spera să nu fie cazul. Ea era victima clasică a unui sociopat. Izolată, confuză, credulă, vulnerabilă, din cale-afară de optimistă și nepregătită să creadă în dovezile aflate în fața ei.

—De ce nu vii să ne întâlnim înainte să te întorci? Poți să te oprești la mine la birou când ajungi în Dublin, în drum spre Russborough. Îți dau toate numerele de telefon la care mă poți găsi, putem să bem o cafea, apoi te întorci la Jack Spintecătorul.

O tachina, și ea râse. Nu era o imagine plăcută, și ea se simți ca o proastă, dar Robert avea dreptate.

—M-aș oferi să vin să te văd acasă la el, dar probabil ți-aș face probleme. Majoritatea sociopaților sunt extrem de geloși.

—El este. Mereu mă acuză că flirtez, chiar și cu ospătarii din restaurante.

—Recunosc tiparul. Soția mea mă acuza mereu că mă culc cu secretarele mele, cu menajerele, cu femei pe care nici nu le cunoșteam și, în cele din urmă, a început

să mă acuze că mă culc și cu bărbați. Mereu eram pus în situația de-a mă apăra și de a încerca să o conving că nu era adevărat. După cum s-a dovedit, ea mă înșela pe mine.

Era un caz clasic de proiectare.

–Nu cred că Finn mă înșală, spuse Hope, și părea sigură. Dar mă acuză că mă culc cu toată lumea din sat, inclusiv cu muncitorii noștri.

–Încearcă să nu-l stârnești deocamdată, dacă se poate. Știu că e greu. Acuzațiile nu sunt niciodată – sau sunt mult prea rar – raționale ori bazate pe fapte, decât dacă îi dai motive de îngrijorare.

Dar ea nu părea genul. Părea a fi o femeie cinstită, onorabilă și directă. Hope se simțea mult mai bine după această conversație, și deloc nebună.

–Bănuiala mea este că o să te cerți cu el din cauza banilor. Țsta e țelul lui principal, apoi nunta și poate un copil.

Nu-i spuse că majoritatea sociopașilor erau foarte pricepuți pe plan sexual. Nuala fusese cea mai bună parteneră de pat pe care o avusese vreodată. Acesta era unul dintre nenumăratele moduri prin care își controlau victimele. În cazul fostei sale soții, partenerii erau pur și simplu zăpăciți. Atât de zăpăciți încât nu știau ce li se întâmplase; după aceea îi omora. El scăpase ca prin urechile acului de soarta pe care i-o pregătise. Și, chiar dacă încă îl mai iubea pe Finn și avea iluzii în legătură cu el, Hope părea și ea destul de rațională. Adevărul era prea greu de înghițit și de crezut, iar dihotomia prea extremă ca să fie pe înțelesul unei persoane cu mintea la cap, de aceea ea îi acorda prezumția de nevinovăție, cum făceau adesea victimele acestor oameni. Nu era o dovadă de prostie din partea ei, ci doar de amăgire, de naivitate, de încredere și de iubire, oricât de nemeritată.

În timp ce vorbea cu el, Hope hotărî să se întoarcă a doua zi, cu zborul de noapte preferat, ajungând astfel

în Dublin în dimineața următoare. Îi surâdea ideea de a-l vedea pe Robert Bartlett înainte să se întoarcă la Finn. Avea să-i dea încredere. Făcu o programare pentru ora zece dimineața, astfel încât să aibă timp pentru formalitățile de la vamă și să ajungă de la aeroport.

–E perfect. Voi fi liber toată dimineața, o asigură el. Apoi îi veni o altă idee. Ce vrei să faci cu casa când totul se va termina?

Nu era vorba despre un divorț, caz în care ar fi trebuit să ajungă la o înțelegere.

–Nu știu. M-am gândit la asta, dar nu mă pot hotărî.

Încă spera că nu avea să se ajungă la așa ceva, dar acum era conștientă că se putea întâmpla și că trebuia să se gândească.

–Aș putea s-o păstrez și să i-o închiriez în continuare, dar nu sunt sigură că aș vrea. Ar putea fi o legătură cu el pe care nu vreau s-o păstrez. Dar m-aș simți meschină să-l dau, pur și simplu, afară.

Robert știa că Finn merita asta, dar era limpede că Hope nu ajunsese încă la aceeași concluzie. Își dorea să nu se întâmple așa ceva, dar Robert voia ca ea să aibă în vedere acest lucru.

–Nu trebuie să-ți faci griji acum. Simte-te bine la New York și ne vedem poimăine.

Ea îi mulțumi din nou și închise telefonul. Era șase jumătate dimineața când merse, în sfârșit, să se culce, simțindu-se mai împăcată ca în ultimele luni. Măcar acum avea un sprijin în Irlanda, și Robert Bartlett cunoștea în mod clar subiectul. Părea să fi trecut printr-o situație mult mai rea cu soția lui. Ea era un exemplu extrem al acestei specii, dar, cu două femei moarte din cauza lui și o viață întreagă de minciuni, Finn nu era cu mult mai prejos. Hope știa asta. Partea tristă era că, în ciuda celor aflate despre el, încă îl iubea. Crezuse în bărbatul de la început și îi venea greu să renunțe la acel vis. Era foarte

atașată de el, mai ales acum, după ce Paul murise. Finn era singura persoană pe care o mai avea pe lume, și de aceea i se părea atât de greu să renunțe la el. Ar însemna să rămână complet singură, pentru prima dată în viață.

Finn o sună de două ori în dimineața aceea, în timp ce dormea. Ea se răsuci în pat, văzu numărul lui pe mobil și se întoarse pe partea cealaltă, fără a răspunde. Înainte să plece în Irlanda, fiindcă urma să se întâlnească în Dublin cu Robert Bartlett, nu îl anunță pe Finn că se întorcea, sperând să-i facă o surpriză. Dar mai întâi voia să discute în tihnă cu Robert Bartlett.

capitolul 19

Până la urmă, ninsse în noaptea în care Hope plecă din New York, și avionul ei rămase pe pistă, cursa fiind amânată cu patru ore, așteptând să se potolească furtuna. A decolat într-un sfârșit, dar vântul le stătea împotriva, și a avut parte de un zbor lung și vijelios până la Dublin. Au fost întârzieri și la coborârea bagajelor din avion și, în loc să ajungă la biroul lui Robert Bartlett la zece dimineața, a sosit la două jumătate după-amiază, obosită și neîngrijită, târând după ea valiza recuperată într-un final.

— Îmi pare foarte rău! își ceru ea scuze când el ieși să o întâmpine.

Era un bărbat înalt, suplu și distins, cu un păr blond nisipiu grizonant, ochi verzi și o gropiță în bărbie care devenea mai evidentă când zâmbea, și zâmbea des. Avea un chip prietenos și un fel afectuos de-a fi. Făcu un ceai pentru ea în timp ce Hope se instală într-unul dintre scaunele confortabile din biroul lui. Firma de avocatură era situată într-o clădire istorică mică din sud-estul Dublinului, pe Merrion Square, lângă Trinity College. Erau acolo case georgiene încântătoare și un parc mare. Podelele biroului lui erau denivelate, ferestrele descentrate și era o atmosferă generală de dezordine tihnită. Era o mare diferență față de biroul steril și elegant din New York. Robert prefera acest aranjament și aproape regreta că urma să se întoarcă. După șapte ani petrecuți în Dublin, se simțea ca acasă acolo — la fel și copiii lui. Dar voia să fie mai aproape de ei, de când urmau facultatea la universități din Ivy League¹

---

¹ Ivy League cuprinde opt universități de prestigiu din Statele Unite: Brown, Columbia, Harvard, Dartmouth, Cornell, Princeton, Pennsylvania și Yale (n.tr.)

de pe coasta de est, deși îi menționase că una dintre ficele lui voia să se întoarcă în Irlanda după facultate.

El și Hope discutară ore în șir despre ciudățeniile lui Finn, despre minciunile lui și despre speranța ei că, prin magie, lucrurile aveau să se îmbunătățească. Robert știa că nu trebuia să o contrazică, dar îi tot amintea de dovezi și de slaba posibilitate ca Finn să se îndrepte acum, chiar dacă o iubea. Robert știa că renunțarea la vis era un proces lent și spera ca, între timp, Finn să nu facă ceva de-a dreptul îngrozitor. Îi aminti lui Hope în repetate rânduri să se încreadă în instinctele ei și să plece dacă așa considera de cuviință. Simțea că nu o avertizase îndeajuns și voia să-i întipărească în minte aceste sfaturi. Era esențial, și ea îi promise că avea să plece dacă nu se simțea bine, dar nu credea că Finn i-ar face rău fizic. În prezent, părea să prefere tortura psihologică. Încă nu-l anunțase că se întorcea, și cu atât mai puțin că petrecea o zi în Dublin cu un avocat.

Când terminară discuția era deja ora cinci, și lui Robert nu îi surâdea ideea ca ea să se întoarcă la Blaxton House în seara aceea. Ar fi trebuit să închirieze o mașină, iar asta ar dura, apoi să ajungă acolo, iar ea menționase deja că nu se obișnuise să conducă în Irlanda, mai ales noaptea. Mai rău, l-ar putea găsi pe Finn într-o dispoziție sumbră sau băut, iar Winfred și Katherine ar fi fost plecați deja. Pur și simplu, nu credea că era o idee bună. Îi sugeră să stea în noaptea aceea la un hotel din Dublin și să se întoarcă a doua zi dimineață, pe lumină. Hope chibzui la propunerea lui și căzu de acord cu el. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Finn, dar totodată neliniștită, însă, dacă ar fi ajuns acolo seara târziu, s-ar fi băgat singură în gura lupului, dacă el băuse. Nu era o idee bună, și ea era de acord.

Robert îi sugeră un hotel pe care ea îl știa, și secretara lui îi făcu o rezervare. Era cel mai bun hotel din Dublin.

Cum el terminase programul, se oferi să o ducă acolo, iar ea acceptă cu recunoștință. Petrecuse o după-amiază plăcută vorbind cu el, deși subiectul discuției nu era deloc plăcut. Întâmplările recente din viața ei erau dezamăgitoare și dureroase. Oricât de greu era de justificat și de explicat, ea îl mai iubea pe Finn, pe cel de la început, nu pe bărbatul care era acum. Îi venea greu să creadă și să absoarbă toate lucrurile cumplite pe care le auzise despre el, deși avea propriile îndoieli. Dar, când ceruse să se facă o anchetă, nu se așteptase să obțină asemenea informații. Acum trebuia să decidă ce să facă în privința asta. Din păcate, sentimentele ei față de el nu se schimbaseră, astfel că descoperirile tulburătoare o răneau și mai tare. Părea o problemă serioasă. Robert îi spusese în acea după-amiază că, în cele din urmă, situația avea să se rezolve de la sine. Era genul de lucru pe care i l-ar fi spus maestrul ei din India sau călugărul ei preferat din Tibet. În drum spre hotel, vorbi despre călătoriile ei. Robert era impresionat, și purtară o conversație foarte plăcută.

Portarul îi luă valiza când ajunseră la hotel, și Robert se întoarse spre ea cu o expresie cordială. Era clar că Hope trecea printr-o situație dificilă și că era nerăbdătoare să-l vadă pe Finn a doua zi dimineață. Ea nu știa la ce să se aștepte sau în ce dispoziție urma să-l găsească. Nu putea ști dacă avea să fie întâmpinată de Finn cel bun sau de Finn cel rău, de vechiul Finn sau de noul Finn, și recunoscuse față de Robert că era stresată din cauza asta, mai ales după nenumăratele lui avertismente cu privire la ce o aștepta.

-Vrei să luăm împreună o cină ușoară diseară? Pizza? La pub? E un restaurant chinezesc destul de decent, nu departe de aici. Și unul indian foarte bun, dacă îți place mâncarea picantă. Măine am o înfățișare la tribunal, și știu că vrei să pleci devreme, așa că, dacă vrei să mănânci

ceva, aş putea să te iau într-o oră. Stau la câteva clădiri de aici.

Ei îi surâdea ideea. Robert era o persoană amabilă, şi se simţea confuză din cauza gândurilor care îi roiau prin cap. Nu voia să mănânce în camera ei sau să iasă singură în Dublin. Ar fi fost prea deprimant. Cina cu el părea o idee bună. Era un bărbat decent, obişnuit şi inteligent, iar Mark îi spusese că era şi un avocat excelent. Apreciase sfaturile lui până acum, multe dintre ele nu tocmai legale, dar cu atât mai utile pentru ea, ținând cont de situația în care se afla.

—Mi-ar plăcea, spuse Hope recunoscătoare, părând obosită şi epuizată.

—Minuat. Pune-ţi o pereche de jeanşi, şi vin să te iau într-o oră.

Ea se cază într-o cameră mică, elegantă şi curată. Nu avea nevoie de ceva pretenţios. Se întinse pe pat pentru câteva minute, după care făcu un duş, se îmbracă în jeanşi şi se pieptănă. El se întoarse exact după o oră, aşa cum promisese. Privindu-l pe Robert în timp ce mergeau cu maşina lui la restaurant, îi venea greu să şi-l imagineze prins în ghearele hainei Nuala sau înnebunit după aceasta. Părea o persoană cumpătată şi raţională. Şi el purta jeanşi, un pulover şi o jachetă, şi arăta mai tânăr decât atunci când era la costum. Bănuia că avea aceeaşi vârstă ca Finn, apropiată de a ei. Spusese că era originar din California, San Francisco. Făcuse colegiul la Stanford şi dreptul la Yale. Ea îi povesti despre tatăl ei care predase la Dartmouth, şi el râse, amintindu-şi câtă plăcere îi făcea să-i bată când juca fotbal pentru Stanford, dar recunoscă că Dartmouth avea o echipă grozavă. Jucase şi hockey pe gheaţă, ca amator, la Yale, şi încă arăta în formă şi sănătos, deşi pretindea contrariul. Dar îi plăcea să meargă la patinoar cu fetele lui, care erau amândouă în echipele

de sport ale colegiului. Abia aștepta să le revadă de Crăciun. Se întâlneau cu toții în New York de sărbători, unde stăteau la hotelul Pierre, și el plănuia să înceapă să caute un apartament, fiindcă urma să se mute înapoi în martie sau aprilie.

Hope n-avea nici cea mai vagă idee unde urma să se afle atunci. Fie înapoi în New York, cu inima frântă, fie tot în Irlanda, dacă lucrurile s-ar rezolva cu Finn, poate chiar căsătorită. Părea optimistă, și Robert dădu ușor din cap, fără a spune nimic. Îi spusese destule la telefon și în acea după-amiază. Hope avea toate informațiile necesare, și el spera că, atunci când avea să fie pregătită, avea să le folosească. Mai mult nu putea să facă. Deocamdată nu putea acționa pe cale legală, doar să se pună la dispoziția ei. Ea avea acum numerele lui de telefon de la birou, de acasă și de mobil, scrise pe o bucată de hârtie din geantă. Robert o rugă să le folosească și să nu jeneze să ceară oricând un sfat sau ajutor. Acesta era rolul lui, și era bucuros să fie de ajutor.

Curry-ul era delicios, și discutară din nou despre călătoriile ei. El era fascinat de poveștile și de munca ei și îi mărturisi că nu fusese niciodată într-un loc exotic. Numai în Europa și în Scandinavia, de cele mai multe ori cu afaceri. Părea un soț tipic din suburbii, absolvent de Ivy League, cu o doză în plus de amabilitate în privire.

Terminară devreme masa, și el o duse înapoi la hotel, urându-i noroc a doua zi și odihnă plăcută în noaptea aceea.

—Nu uita că nu mai ești singură acum. Sunt la o oră distanță, oricând ai nevoie. Dacă ai probleme, sună-mă și în câteva minute ai să primești ajutor. Sau sună la poliție. Sau pur și simplu pleacă.

Ea zâmbi la cuvintele lui, de parcă se pregătea pentru un război. Nu credea că Finn avea să devină violent cu ea.

Avea să facă scandal, să bea prea mult și să adoarmă beat, dar mai rău de atât nu putea să fie. Îl cunoștea bine, și îi dădu asigurări lui Robert în privința asta. Soția lui fusese o excepție.

Spre surpriza ei, Hope dormi foarte bine în noaptea aceea. Se simți liniștită și în siguranță, și era reconfortant să știe că avea un prieten în Dublin. După tot ce îi spusese Robert, se simțea mai puțin izolată, și sună la biroul lui înainte să plece de la hotel, lăsându-i un mesaj în care îi mulțumea pentru cină. Avu grijă să plece de la hotel în jur de ora nouă, ca să închirieze o mașină. Voia să pornească spre Russborough la nouă jumătate. Când venea cu avionul, ajungeau de obicei acasă pe la unsprezece, și plănuia să-i spună lui Finn că sosise cu zborul de dimineață ca să-i facă o surpriză. Îi trimisese un mesaj de iubire cu o seară înainte, dar el nu răspunsese. Spera că scrie. Nu avea de gând să-i spună că petrecuse noaptea la un hotel din Dublin. Asta l-ar face suspicios și inevitabil gelos. Hope arăta îngrijită și odihnită. Trecu de Blessington și apoi de Russborough. Printr-o sincronizare perfectă, sosi la Blaxton House între zece și unsprezece. Nu era nimeni afară în acea zi friguroasă de decembrie, pământul fiind acoperit cu un vâl subțire de omăt.

Își lăasă valiza în mașină, urcă treptele din față și îl văzu pe Winfred imediat ce intră în casă. El duse mâna la frunte respectuos, zâmbi larg și ieși ca să-i aducă bagajul, în timp ce ea fugi sus, în dormitorul lor. Deodată, era entuziasmată să-l vadă pe Finn, de parcă toate lucrurile îngrozitoare pe care le spusese acei oameni dispăruseră. Nu puteau fi adevărate. Îl iubea prea mult ca să fie adevărat ceva din toate astea. Era o greșeală. Trebuia să fie.

Deschise ușa și intră în vârful picioarelor în cameră. Era întuneric, și el dormea. Pe podea, lângă pat, era

o sticlă goală de scotch, care explica de ce nu răspunsese la mesajul ei din seara trecută. Era clar că se îmbătase.

Ea se strecură în pat alături de el, îi privi îndelung chipul frumos, simțind că îl iubea, și îl sărută ușor. Din clipa în care îl revăzu, se află din nou sub vraja lui. El se foi abia când îl sărută a doua oară, apoi deschise ochii, o văzu, tresări, radie de fericire și o trase în brațele lui. Duhnea a scotch, dar ei nu îi păsa. Mirosea ca o bodegă, lucru care o îngrijora, dar nu spuse nimic. Se întrebă cum îi mergea cu cartea și cât mai avea până putea trimite măcar unul dintre cele două manuscrise pe care le datora editurii. Dacă nu făcea asta, aveau să continue cu procesul, și ea nu voia să se întâmple așa ceva.

– De unde ai apărut? întrebă el zâmbind somnoros, apoi se întinse și se întoarse.

– Am venit acasă să te văd, spuse ea tandru în timp ce el o îmbrățișa și o trăgea mai aproape.

Uită pe loc toate sfaturile bune pe care le primise, așa cum Robert Bartlett știuse că avea să se întâmple. Dar el mai știa și că urma să-și aducă aminte de ele la nevoie, la momentul potrivit.

– De ce nu m-ai sunat? Aș fi venit să te iau, spuse el trăgând-o în pat lângă el.

O dezbracă, și ea nu se împotrivi.

– Voiam să-ți fac o surpriză, spuse ea suav.

Avea o surpriză și mai mare pentru ea – dar, de fapt, nu era o surpriză. Viața lor sexuală fusese fantastică de la bun început și făcea parte din exaltarea pe care o simțea când era cu el. Era irezistibil, chiar dacă ea era conștientă că nu trebuia să cedeze din nou farmecului său. Era greu să-i reziste. În câteva minute, făceau dragoste cu sălbăticie, pasiune și nesaț, ca și cum lumea se apropia de sfârșit și, pentru o clipă, totul era așa cum trebuia.

Era după-amiază când se sculară, făcură o baie și se îmbrăcară. El o urmărea din priviri și se purta din nou drăgăstos cu ea. Era greu de crezut că ar putea spune vreodată o minciună sau ar putea răni ori face nefericit pe cineva, inclusiv pe ea.

—Mi-a fost foarte dor de tine, spuse el, și ea își dădu seama că era sincer.

Găsise cinci sticle goale de scotch sub pat. Își înecase amarul sau temerile cât ea fusese plecată. Uneori se purta ca un copil.

Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea blând.

Apoi coborâră împreună și făcură o plimbare înainte să se întunece. Ninge ușor, și totul era minunat. Urmău să petreacă singuri Crăciunul acolo. Michael se ducea la schi în Aspen cu prietenii. Și Hope nu mai avea pe nimeni. Doar pe Finn.

—Îmi pare rău că ai trecut prin asta cu Paul. Probabil a fost greu.

Părea înțelegător, și ea încuviință din cap, în timp ce se plimbau ținându-se de mână. Ea încercă să nu se gândească, altfel ar fi intrat în panică fiindcă Paul nu mai era. Apoi Finn o întreabă ceva, și ea rămase surprinsă de lipsa lui de menajamente. De obicei, nu era atât de crud.

—Ce se întâmplă cu averea?

—Cum adică?

Ea îl privi șocată.

—Știi tu... ce se întâmplă acum? Îți dau, pur și simplu, banii sau trebuie să aștepti până când vând acțiunile sau ceva de genul ăsta?

—Ciudată întrebare. Ce contează? Durează ceva până se confirmă testamentul. Câteva luni sau un an. Nu știu. Nu-mi pasă.

Și nu înțelegea de ce i-ar păsa lui. Nu depindeau de banii lui Paul. Hope avea suficienți, tot datorită lui. Mai mult decât suficient, după cum Finn știa prea bine.

– Mi-e dor de el, spuse ea tristă, schimbând subiectul.

Interesul lui pentru banii ei și acum ai lui Paul o enerva și o făcea să revină cu picioarele pe pământ.

– Știu că ți-e dor, spuse Finn înțelegător și îi înconjură umerii cu brațul, trăgând-o mai aproape de el. Ești singură pe lume acum, spuse el, deși nu era nevoie să răsucescă și mai mult cuțitul în rană.

Era și ea perfect conștientă de acest lucru.

– Nu mă ai decât pe mine.

Ea încuviință și nu spuse nimic, întrebându-se unde voia să ajungă cu asta.

– Ne avem unul pe celălalt, nimic altceva.

Ea se gândi la vechea lui teorie cu fuziunea. Nu mai pomenise de ea de ceva vreme.

– Tu îl ai pe Michael, îi aminti.

Dar ceea ce îi spuse în continuare o lovi ca un pumn în stomac, iar un pumn din partea unui bărbat puternic ca el îi tăia răsuflarea.

– Iar Mimi e moartă, spuse el încet.

Hope încercă să-și recapete răsuflarea și să-și revină de pe urma loviturii. Se întorcea la stilul lui, dezechilibrând-o și făcând-o să-și piardă calmul, rănind-o când se aștepta cel mai puțin și în punctele cele mai sensibile.

– Deci am rămas numai eu, repetă el ca să sublinieze ideea.

Hope nu răspunse, și continuă să se plimbe prin ninsoare. Dar el își atinsese ținta. Ea era mai tristă ca înainte. Se întoarseră acasă. Finn îi amintise că acum depindea de el și că, fără el, era singură. Era o lovitură sub centură. Deodată, se trezi gândindu-se la Robert și la averismențele lui repetate. Conveniseră ca el să nu o sune,

pentru ca Finn să nu se supere sau să se enerveze. Dar, dacă avea nevoie de Robert, știa unde să-l găsească. Avea toate numerele lui de telefon în geantă.

În acea seară, ea și Finn gătiră împreună, și el urcă să lucreze cât ea pregăti masa. Când coborî înapoi în bucătăria de la subsol, avea o expresie ciudată. Bucătăria nu fusese încă renovată. Era funcțională, dar sumbră. De cele mai multe ori foloseau oficiul de la parter, dar nu și în seara aceea.

Când se așezară la masa din bucătărie unde mâncau de obicei servitorii, Finn se întoarse spre ea cu ochii scânteind, și Hope se întrebă dacă băuse după plimbare sau chiar înainte. Bea prea mult în ultima vreme. Înainte nu obișnuia să bea, dar acum nu se mai abținea. Se întrebă dacă procesul iminent era motivul.

—Unde ai fost aseară? o întrebă el inocent.

—În avion. De ce?

Simțea cum inima începea să-i gonească, și se uită în gol în timp ce îl servea cu paste dintr-un vas mare.

—Ești sigură? întrebă el, privind-o în ochi.

—Bineînțeles. Nu fi caraghios! Unde ai vrea să fi fost? Am ajuns aici azi-dimineață.

Ea înfipse furculița în paste. Finn trânti pe masă, lângă farfuria ei, pașaportul și un carnețel.

—Ia povestește-mi! Ai stat la un hotel din Dublin. Am găsit carnețelul ăsta în geantă la tine când căutam ceva. I-am sunat. Ai stat acolo ieri-noapte. Pe pașaport scrie că ai sosit în Irlanda ieri. Nu azi.

Apoi scoase bucata de hârtie cu numerele lui Robert. Ea scrisese numai „Robert“, fără numele de familie. Finn era un detectiv excelent. Hope simțea că era pe cale să facă atac de cord. Era greu de explicat. Luase carnețelul de la recepția hotelului fără să se gândească. Și Finn îl găsisese. Nici nu-i trecu prin cap să-l întrebe ce căutase

în geanta ei; era prea speriată. Noaptea petrecută în Dublin avea să fie greu de explicat.

Nu avea încotro, trebuia să fie sinceră cu el. Fusese întotdeauna. Era prima dată când îl mințea, despre sosirea ei.

– Ai dreptate. Am sosit ieri. Voiam să stau o noapte singură în Dublin. Și m-am întâlnit cu un avocat de la firma din New York. Au considerat că trebuie să văd un avocat aici în legătură cu taxele, problemele de rezidență și casa asta. M-am văzut cu el, am stat la hotel și am venit aici dimineață. Sfârșitul poveștii. Îmi pare rău că am mințit.

Ea părea ispășită, dar nu avea de gând să-i menționeze cina cu Robert, altfel Finn ar fi luat-o razna de gelozie și n-ar fi crezut în ruptul capului că fusese ceva inocent. Nu credea niciodată. Fără să vrea, Hope părea înfricoșată și tremura.

– Și Robert?

– E avocatul.

– Ți-a dat numerele lui de acasă și de mobil? Ți-ai tras-o cu el la hotel, nu-i așa, târfa ce ești! Și în New York cu cine ți-ai tras-o? Cu agentul tău? Sau cu vreun tip agățat într-un bar? Poate un camionagiu de pe Tenth Avenue, în timp ce-l fotografiai.

Știa că mergea prin astfel de locuri ca să facă fotografii și folosea acum informația împotriva ei.

– I-ai pozat și scula?

Îi scuipă cuvintele în față, și Hope începu să plângă. Nu-i vorbise niciodată pe tonul acesta și nu mai fusese atât de crud. Începea să întrecă orice limite. Robert o avertizase că așa avea să facă, dar ea nu-l crezuse.

– Și Robert? A fost bun? Pun pariu că nu la fel de bun ca mine.

Hope nu scoase nici un cuvânt. Stătea pur și simplu la masă, paralizată și rușinată. O făcea să se simtă ca o târfă, deși nu făcuse nimic rău. Se văzuse cu un avocat și luaseră cina împreună, dar nu s-ar fi gândit niciodată să facă și altceva. Nu-i trecuse prin cap. Ea nu era așa. Dar totuși o acuza, cu venin în privire și otravă pe buze.

—Nu s-a întâmplat nimic, Finn. M-am întâlnit cu un avocat, atâta tot.

—De ce nu mi-ai spus nimic?

—Fiindcă, uneori, afacerile sunt chestii private.

Și, chiar dacă ar fi fost vorba despre afaceri, tot ar fi insistat să vină cu ea. Nu o lăsa să facă nimic singură. Era vorba despre control. Voia să o însoțească și la medic, cum mersese la cabinetul de fertilitate din Londra. Se băga în viața ei și voia să dețină controlul deplin asupra ei în fiecare clipă.

—Cât de privat a fost? o întrebă, privind-o, și, de data asta, Hope fu sigură că băuse.

În caz contrar, era nebun. Și poate chiar era. Arăta ca o persoană țicnită când se uita astfel la ea. Își împinse scaunul în spate până căzu, apoi măsură bucătăria în lung și-n lat, în timp ce ea îl privea, încercând să nu-l înfurie și mai tare. Rămase nemișcată, rugându-se să se potolească.

—Știi că n-aș face așa ceva, spuse ea, încercând să pară mai calmă decât se simțea.

—Nu știu nici un căcat despre tine, Hope, și tu știi și mai puțin despre mine.

Era probabil cel mai sincer lucru pe care i-l spusese vreodată despre el, dar felul cum o făcuse nu era deloc reconfortant.

—Din câte știu eu, ai putea fi o curvă care i-o sugere oricărui tip pe care-l cunoaște când nu sunt eu prin preajmă.

Dacă Hope sperase să-l găsească pe vechiul Finn la întoarcere, îl întâlnise în schimb pe noul Finn, unul chiar mai rău. Cel adevărat.

– Ce-ar fi să ne calmăm și să mâncăm? Nu s-a întâmplat nimic în Dublin. Am petrecut noaptea la hotel singură. Asta e tot.

Se îndreptă în scaun, părând demnă și mică, dar, înainte să-și dea seama ce se întâmpla, el o smulse din scaun și o izbi de perete. Aproape că zbură în partea cealaltă a încăperii și icni când se izbi de perete cu spatele, apoi el își coborî fața aproape de a ei.

– Dacă te culci vreodată cu cineva, Hope, te omor. Pricepi? Ți-e clară treaba asta? N-am să înghit așa ceva. Să-ți intre bine în cap!

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească, în timp ce lacrimile o sufocau. Auzea un scârțâit în urechi de când o izbise de perete, și era sigură că era sunetul inimii ei care se frângea.

– Răspunde-mi! Pricepi?

– Da, șopti ea.

Era sigură că el băuse. Altfel nu s-ar fi purtat așa cu ea. Dar atunci trebuiau să rezolve problema asta cumva. Sau măcar el. Probabil era foarte stresat din cauza procesului și a cărților pe care trebuia să le scrie. Era evident că asta îl împingea la limită, și acum problemele lui se răsfrângeau și asupra ei.

O izbi la loc în scaunul ei și o fixă cu privirea în timp ce ea ciugulea din farfurie. Nu recunosc privirea din ochii lui. Nu-l mai văzuse niciodată așa, și, în timp ce muta de colo-colo pastele în farfurie, făcându-se că mănca, își dădu seama că era singură cu el în casă. Winfred și Katherine plecaseră acasă la vremea cinei, și ea era singură cu Finn până dimineață. Pentru prima dată, o îngrijoră acest lucru.

În timpul cinei nu mai existară și alte izbucniri. El nu-i mai spuse nimic. Luă bucata de hârtie cu numerele de telefon ale lui Robert, o rupse și băgă bucățelele în buzunarul de la jeanși, ca ea să nu le găsească. Lăsă cartelul și pașaportul pe masă. Apoi, fără nici un cuvânt, părăsi încăperea și o lăsă să strângă. Ea rămase vreme îndelungată la masă, cu lacrimile curgându-i pe obraji și înecându-se de suspine. Finn demonstrase mai devreme lucrul cel mai important. Era singură pe lume. Nu îl mai avea decât pe el. Nu avea la cine să apeleze și pe nimeni care să o iubească. Paul murise, și se simțea ca un orfan dintr-un basm, în care Făt-Frumos se transformase într-o fiară sălbatică.

Abia după o oră reuși să se calmeze și să facă ordine în bucătărie. Plânsese aproape continuu, și îi era frică să urce la etaj, dar știa că trebuia. Când analiză situația cu mai mult calm, își dădu seama că noaptea petrecută în Dublin nu făcea o impresie bună, iar bucata de hârtie cu numerele lui Robert dădea de bănuț. Înțelegea de ce se supăraseră, de vreme ce îl mințise când venise acasă. Își dădu seama că ar fi trebuit să-i spună când se suise în avion, dar în cazul ăsta n-ar fi reușit să se întâlnească cu Robert, și era bucuroasă că îl văzuse. Fusesse o întâlnire fructuoasă, și era bine de știut că putea apela la cineva, dacă avea nevoie de ajutor. Și el măcar era aproape. Dar înțelegea și de ce Finn se supăraseră că ea dispăruse timp de o zi și îl mințise când sosise. Deși fusese ceva inocent, se simțea vinovată și, într-un fel, nu-l condamna.

Se temea să meargă sus și să-l vadă, dar, când urcă, rămase surprinsă să-l găsească stând în pat și așteptând-o. Părea calm, ca și cum scena din bucătărie nici nu se întâmplase. Era înfricoșător să-l vadă trecând de la o stare la alta cât ai clipi. Acum era turbat de furie ca un dragon, iar mai apoi stătea calm pe pat, zâmbindu-i. Nu era sigură

dacă el sau ea înnebunise și rămase privind-l pentru o clipă, fără să știe ce să zică.

– Vino în pat, Hope, o îndemnă el, de parcă petrecuseră o seară plăcută.

Dar seara nu fusese nici pe departe astfel, și acum el se purta de parcă nimic nu se întâmplase. Îi veni să plângă văzându-l întins pe pat, absolut nevinovat.

După câteva minute, în care se spală pe dinți și își trase pe ea cămașa de noapte, se băgă în pat lângă el cu precauție. Îl privi de parcă era un șarpe veninos gata să atace.

– Totul e în regulă, spuse el liniștitor și o luă în brațe.

Era aproape mai rău decât dacă ar fi fost furios pe ea. O zăpăcea cu totul.

– Mă gândeam, începu el dezinvolt, în timp ce ea stătea țearpă lângă el, așteptând să vadă ce mai urmează.

Îi era imposibil să se mai relaxeze.

– Cred că ar trebui să ne căsătorim săptămâna viitoare. N-are sens să mai așteptăm. Oricum n-o să facem o nuntă la care să vină oameni de peste tot. Și nu vreau să mai aștept. Suntem singuri pe lume, Hope, eu și tu. Dacă s-ar întâmpla ceva cu unul dintre noi, așa cum s-a întâmplat cu Paul, ar trebui să fim căsătoriți. Nimeni nu vrea să moară singur.

– Paul a fost foarte bolnav vreme îndelungată. Și eu am fost alături de el, spuse ea cu glasul găuit.

– Dacă unul dintre noi ar avea un accident, celălalt n-ar avea dreptul să ia nici o decizie. Nu ai copii sau familie. Michael nu e aici, lângă mine. Ne avem doar unul pe celălalt. Era o temă recurentă pentru el în seara aceasta, ca să sublinieze cât de singură era ea și să-i aducă aminte că numai pe el se putea baza. M-aș simți mai împăcat dacă am fi căsătoriți legal. Putem oricând să dăm o petrecere ulterior, în Londra, New York sau Cape Cod.

E vremea, Hope, a trecut un an. Suntem adulți. Ne iubim. Știm ce vrem. N-are sens să mai așteptăm. Și trebuie să ne apucăm iarăși de proiectul bebe, spuse el, zâmbindu-i, de parcă scena din bucătărie nici nu existase.

Cu o oră mai devreme, o amenințase și o izbise de un perete, iar acum voia să se căsătorească peste o săptămână și să o lase însărcinată. Ascultându-l, Hope simțea că o lua razna.

– Au trecut șase luni de când ai pierdut copilul, îi aminti el, și, pentru prima dată, nu mai dădu vina pe ea, de parcă își vărsase tot năduful în bucătărie și acum redevenise el.

Finn cel bun revenise printre ei, în pat, alături de ea. Dar ea nu mai credea ce auzea. Nu mai avea încredere în el sau în cuvintele lui. Deloc.

În plus, chiar nu era pregătită să se căsătorească acum și avea un sentiment copleșitor că era vorba doar despre bani. Dacă el s-ar fi însurat cu ea și ea ar păți ceva în casa aceea izolată din zona rurală a Irlandei, el ar deveni moștenitorul averii ei și a lui Paul, odată ce aceasta trecea în posesia ei. Dacă ar avea și un copil, ar fi și mai bine prinsă în capcană. Robert îi subliniase acest lucru cu o zi înainte, la birou la el, și era evident și pentru ea. Dar nu voia să-l înfurie iarăși pe Finn spunându-i că nu era pregătită să se căsătorească. Cel puțin nu în seara aceasta. S-ar simți mai în largul ei discutând despre asta dimineață, cu Winfred și Katherine în preajmă, la lumina zilei. Nu singură cu el în casă, când exista pericolul să răbufnească iar ca în bucătărie. Avusese parte de suficiente senzații tari pentru o seară.

– Putem să vorbim mâine? întrebă ea cu glas plat. Sunt frântă.

În urma scenei de la cină, se simțea de parcă fusese lovită de un autobuz. Preț de câteva clipe, fusese înfricoșată.

Dar acum el părea perfect calm și chiar iubitor. Hope avea impresia că îi distrusese toate mecanismele și încă mai tremura în sinea ei și era foarte tensionată. Încerca să nu se dea de gol.

—Ce-i de vorbit? Întrebă el, îmbrățișând-o. Hai s-o facem!

Își dădea seama că acesta avea să fie subiectul viitoarei lor certe aprinse.

—Nu trebuie să luăm o hotărâre în seara asta, Finn, spuse ea încet. Hai să dormim!

Era încă devreme, dar nu mai putea face față. Era prea rănită, prea tulburată, prea dezamăgită și fusese prea înfricoșată ca să mai dorească să discute despre ceva cu el. Voia doar să se culce sau să moară. Pricepu deodată că situația nu se îmbunătățea și că urmau certuri după certuri. După ce o atacase în seara aceea la cină, își pierduse speranța, oricât de drăguț se purta el acum. Probabil nu avea să dureze mult.

—Tu nu mă iubești, nu-i așa? Întrebă el cu glas de băiețel.

Deodată, era copilul rănit, nu bărbatul care o îngrozise, și nu voia decât să fie iubit. Situația devenea foarte tulburătoare. Se cuibări ca un copil de doi ani lângă ea și își puse capul pe umărul ei. Ea oftă în timp ce el o mângâie pe păr și pe față.

Îl iubea, dar toate aceste senzații tari îi tăiau respirația. El continuă să se cuibărească lângă ea, iar Hope stinse lumina. Câteva clipe mai târziu, Finn o dezbrăcă de cămașa de noapte, dorind să facă dragoste cu ea. Hope era atât de supărată și de extenuată, încât chiar nu avea chef, dar îi era teamă că, dacă l-ar refuza, ar porni din nou o ceartă. Era atât de priceput la ceea ce făcea, încât, după câteva clipe, trupul ei îi răspunse, deși mintea își dorea să-l respingă, iar inima ei era într-o confuzie totală. Făcu

dragoste cu ea cu o tandrețe infinită, încât nu-ți venea să crezi că acesta era același bărbat care o atacase cu numai câteva ceasuri în urmă.

După ce făcură dragoste, ea rămase trează multă vreme, ascultându-l cum sforăia. Adormi într-un final, complet istovită. Plânse pe tăcute toată noaptea și se simțea moartă pe dinăuntru. Finn o omora încetul cu încetul. Dar ea nu știa încă.

capitolul 20

Finn era deja plecat când Hope se trezi a doua zi dimineată. Se dădu jos din pat, simțindu-se vlăguită și istovită, într-o dispoziție la fel de mohorâtă ca vremea de afară. Arăta obosită și palidă când i se alătură în oficiu, unde lua micul dejun. Părea plin de energie și vesel și îi spuse cât de fericit era că se întorsese acasă. Părea chiar sincer. Hope nu mai știa ce să creadă.

Tocmai bea o cană de ceai, cu garda ridicată, când el aduse din nou vorba despre căsătorie. Sugeră să meargă să discute cu vicarul din sat și spuse că trebuiau să obțină de la ambasada din Dublin permisiunea ca ea să se căsătorească în Irlanda. El era cetățean irlandez, spre deosebire de ea. Sunase deja la ambasadă ca să afle ce acte erau necesare. Hope înțelese că, dacă nu era dispusă să se căsătorească cu el, trebuia să-i spună ceva.

Puse jos cana de ceai și se uită la Finn.

–Nu pot, spuse ea cu tristețe, din motive pe care nu le putea discuta cu el. Paul tocmai a murit. Nu vreau să încep o viață nouă așa repede după ceva atât de trist.

Ei i se părea o scuză rezonabilă, dar el era de altă părere.

–Erați divorțați, nu ești văduva lui, replică el, ușor enervat. Și nimeni n-o să-și dea seama de diferență.

–Eu voi ști, spuse ea încet.

–Există vreun motiv pentru care nu vrei să te măriți cu mine? întrebă el, jignit.

Erau mai multe, dar nu era dispusă să le discute acum cu el. Nenumăratele lui minciuni, raportul detectivului, cele două femei a căror moarte o cauzase el indirect, pretențiile lui la banii ei și atacul asupra ei din seara

precedentă. Toate păreau motive bune de a se gândi serios înainte de a lua o asemenea decizie. Dar atunci de ce stătea cu el? Situația între ei nu mai era ca altădată, nici măcar în cele mai plăcute momente. Se simțea mereu ceva rău plutind în aer. Lucrurile nu mai fuseseră normale între ei de o lună sau chiar mai mult, de când îi ceruse bani.

– Nu e așa de simplu, spuse Hope răbdătoare. Trebuie să facem un contract prenupțial, să semnăm niște acte, să vorbim cu avocații. Le-am pomenit deja despre asta, dar durează mai mult decât câteva zile. Și aș prefera să mă căsătoresc în New York.

– Bine, spuse el, schimbând tactica pe neașteptate, și, preț de o fracțiune de secundă, ea se simți ușurată.

Fusese mai ușor decât se așteptase.

– Atunci ce-ar fi să deschizi contul ăla despre care am vorbit? Și putem aștepta până la vară să ne căsătorim.

Revenise la subiect.

– Despre ce vorbim aici, Finn?

Ea își amintea suma, dar se întreba dacă se modificase ceva.

– Ți-am spus că mă mulțumesc cu patru milioane de dolari, deși aș fi preferat cinci. Dar asta a fost înainte să moară Paul. Ținând cont de banii care-ți revin acum, cred că ar trebui să-mi dai zece.

Auzindu-l, Hope scoase un oftat. Era istovitor, și nimic nu avea sens, nu pentru ea. Poate că despre asta fusese vorba de la bun început. Avea senzația că lupta pentru viața ei din clipa când se trezea până când mergea seara la culcare.

– Știi că nu ai primit încă banii de la Paul. Așa că să zicem cinci acum și cinci după ce-i primești.

Lui i se părea o cerere perfect rezonabilă. Vorbea de parcă îi zicea să se oprească pe la magazin în drum spre casă ori să-i facă un abonament la o revistă. Și se purta

de parcă aștepta acest lucru de la ea fără întrebări, convins că avea să fie de acord.

–Deci vrei cinci acum și cinci mai târziu, repetă ea, ca un robot. Și ce fel de aranjament după ce ne căsătorim?

Se gândea să pună toate cărțile pe masă de pe-acum, nu să aștepte ca el să o ia prin surprindere.

–Avocații noștri se pot întâlni ca să discute, spuse el amabil. Cred că o sumă anuală ar fi convenabilă, poate o primă când ne căsătorim, adăugă el zâmbind larg. Presupun că în ziua de azi oamenii prenegociază un divorț, în caz că va fi unul, o pensie alimentară și o înțelegere.

Părea un aranjament grozav pentru el, și lipsa de decență a propunerii nu-l deranjă nici o clipă.

–Să fim sinceri, Hope, sunt mai celebru decât tine, un bun rar, și ai face un târg al naibii de bun, indiferent de preț. La vârsta ta, nu mai apar tipi ca mine. Aș putea fi ultimul tău tren. Cred că trebuie să ai asta în vedere.

Cuvintele lui îi tăiară respirația, și era prima dată când aducea în discuție faima lui, desconsiderând-o pe a ei. Hope era surprinsă, dar se gândi că era mai înțelept să nu comenteze, deși era șocant chiar și pentru ea.

–Mie mi se pare un târg foarte costisitor, spuse ea încet, în timp ce-și turna altă cană cu ceai, încă uimită de ceea ce spunea și făcea el.

–Dar merit, nu crezi? replică Finn aplecându-se spre ea și sărutându-o.

Hope îl privi cu ochii în lacrimi. Era nebun. Până și ea își dădea seama.

–S-a întâmplat ceva?

El văzu expresia de pe chipul ei și umerii coborâți și păru surprins.

–Cred că-i deprimant să vorbim despre bani, prenegocierea unei pensii alimentare și despre divorț, în loc

să discutăm despre iubire și despre anii pe care-i vom petrece împreună. Sună prea mult a afaceri, după părerea mea, răspunse ea, privindu-l cu tristețe.

– Atunci să ne căsătorim și să lăsăm deoparte contractul prenupțial, propuse el simplu.

Dar nici nu încăpea vorbă de așa ceva. Ea avea o avere substanțială, în vreme ce Finn nu avea decât datorii, facturi și un proces. Nu putea fi atât de iresponsabilă. Fără un contract prenupțial, ar fi fost complet vulnerabilă financiar în fața lui, și el știa asta. Întreaga conversație îi făcea rău. Nici nu se punea problema să se căsătorească vreodată cu el. Finn era într-o dispoziție foarte bună. Credea că o încolțise.

Într-un final, ca să-l împace, Hope îi promise să se gândească și să-l anunțe ce hotărâse. Nu voia să-l provoace spunându-i că n-avea nici o șansă să primească banii pe care-i pretindea sau să se însoare cu ea. Nici ea nu voia să cedeze. Se gândi toată ziua la cererile lui, în timp ce edita niște fotografii. Merse la biroul FedEx, apoi se plimbă singură prin pădure. Nu-l mai văzu pe Finn până spre sfârșitul după-amiezii. Era la fel de iubitor ca la început. Problema era că acum Hope nu mai știa dacă motivul era iubirea sau banii. Îi înfrângea treptat orice rezistență, o demoraliza și o făcea să se simtă nebună și dezechilibrată. Cererile lui financiare erau insultătoare și absurde. Încerca să-și păstreze calmul, dar era prea greu să se lupte neîncetat cu el. Finn avusese mereu câte o obsesie, fie să o lase însărcinată, fie să se căsătorească, fie să-i ceară milioane de dolari pentru propriul uz. Hope se simțea copleșitor de tristă. Visul de iubire și de încredere pe care-l împărtășise cu el se sfărâma în mâinile sale ca aripile unui fluture. Treceau de la un subiect care o tulbura la altul, și până acum nu rezolvaseră nimic. Acum, totul se redusese la bani și el îi ceruse să-și dovedească iubirea punând cinci milioane de dolari într-un cont

pe numele lui. Era cam multă iubire. Și el ce plănuia să-i dea în schimb, în afară de timpul lui? Până și Hope era conștientă că avea să fie trasă pe sfoară. Mai rău, se simțea prinsă într-o pânză de păianjen a înșelăciunii. El era păianjenul, și devenea tot mai limpede faptul că ea era prada.

În acea seară, Finn o invită la cină în Blessington. Ea fu de acord, ca să-și abată atenția de la disperarea ei, și, măcar de data aceasta, nu fu abordat nici un subiect delicat. Nu tu bani, nu tu copii, nu tu nunți. Inițial, fu deprimată, apoi surprinsă că se simțeau bine împreună, ca la început, iar speranța începu să-i revină. Pendula în mod constant între speranță și disperare. Dar îi venea tot mai greu să se ridice după o nouă lovitură. De când murise Paul, era mereu obosită. Și Finn îi slăbea treptat voința.

În mod miraculos, în următoarele zile, tocmai când începuse să-și piardă speranța, totul păru să fie din nou bine. Finn era într-o dispoziție de zile mari. Scria. Ea începuse o nouă carte de fotografii cu Irlanda și își ocupa timpul cu mici proiecte prin casă. Începea să se simtă ca la început, când cumpăraseră casa. Încercă să uite de lucrurile strigătoare la cer pe care i le spusese și de banii pe care i-i ceruse. Deocamdată. Avea nevoie de un respiro. Și atunci sosi o scrisoare de la New York. Ea i-o duse lui Finn și i-o lăsă, iar când el coborî din biroul său, părea un nor de furtună.

– Vești proaste? întrebă ea, îngrijorată.

Ținând cont de expresia lui, cu greu ai fi crezut că era de bine.

– Îmi scriu că, și dacă le trimit cartea acum, n-o vor publica. Merg înainte cu procesul. La dracu'! Și asta-i una dintre cele mai bune cărți ale mele.

– Atunci o s-o publice altcineva, și poate obții un contract mai bun.

Încerca să-l încurajeze, dar el părea incredibil de furios.

– Mulțumesc, Domnișoară Voioșie. Își vor banii înapoi, și deja am cheltuit avansul.

Hope puse cu blândețe o mână pe umărul lui, iar el își turnă ceva tare de băut și luă o înghițitură mare. Se simțea mai bine după ce bea.

– Lasă-mă să vorbesc cu Mark Webber, să-l rog să se ocupe de asta, poate negociază ceva pentru tine.

Finn o privi cu furie.

– Mai bine scrie-le dracului un cec!

Nu-i plăcea felul cum îi vorbea, dar nu-i spusese nimic și refuză să reacționeze în vreun fel. Nu voia o altă ceartă.

– Un avocat bun poate obține o înțelegere, apoi mai vedem ce avem de făcut.

Încerca să-l liniștească, fără să facă promisiuni. Era greu în momentul de față să-ți dai seama unde avea să ajungă relația lor. Ea mai păstra speranța, dar, realist vorbind, avea îndoieli tot mai mari. Situația nu se îmbunătățea. Totul se rezuma la lăcomie acum, să pună mâna pe banii ei și să-și acopere vechile minciuni. Așa cum scria în Biblie, casa lor era ridicată pe nisip.

– Folosești pluralul maiestății? Întrebă el pe un ton răutăcios. Sau ai de gând să plătești și să nu mă mai lași să atârî în ștreang? Am nevoie de bani. Și vreau propriul meu cont.

Hope știa prea bine lucrul acesta. Finn i-l tot repeta de săptămâni bune.

– Dar nu știm de câți bani ai nevoie, spuse ea încet.

Hope vorbea mereu încet când era supărată, furioasă sau speriată.

– Asta n-are a face. Dacă vrei să rămân cu tine, n-am chef să-ți dau socoteală. Cât cheltuiesc și pe ce, asta e treaba mea, nu a ta.

Considera că nu era treaba ei, dar voia să-i cheltuiască banii. Chiar și ei i se părea că avea cam mult tupeu.

—Hai să fim sinceri, Hope. Ai patruzeci și patru de ani, nu douăzeci și doi. Ești o femeie frumoasă, dar patruzeci și patru nu-s douăzeci și cinci sau treizeci. Nu mai ai pe nimeni pe lume, n-ai frați, părinți sau verișori, singurul tău copil e mort, și ultima persoană cu care te considerai înrudită, fostul tău soț, a murit săptămâna trecută. Așa că cine crezi c-o să aibă grijă de tine, dacă, să zicem, te îmbolnăvești? Și ce crezi că s-ar întâmpla dacă te-aș părăsi, fiindcă am găsit pe una de douăzeci și doi de ani? Atunci ce se alege de tine? Ajungi singură cuc, probabil pentru totdeauna, și într-o zi ai să mori singură. Așa că poate ar trebui să te mai gândești, dacă nu vrei să pui banii ăia într-un cont pentru mine, cum o să fie viața ta peste zece sau douăzeci de ani, când nu o să ai pe nimeni în preajmă și o să fii complet singură. Dacă privești lucrurile așa, poate ar trebui să te gândești serios cum să faci situația mai atractivă pentru mine, ca să nu te părăsesc.

Auzindu-l, Hope se simțea de parcă fusese plesnită.

—Asta ar trebui să fie o declarație de iubire?

—Poate că e.

—Și de unde știu că, dacă deschid contul ăsta pentru tine cu suma pe care o vrei tu, nu vei pleca? Să spunem că fac asta, pentru cinci sau zece milioane, plus ce mai vrei când ne căsătorim, apoi întâlnești femeia perfectă de douăzeci și doi de ani.

—Bine punctat, recunosc el.

Părea să se bucure de momentul acesta. Hope nu simțea la fel.

—Păi, plătești și îți asumi riscul. Fiindcă, dacă nu pui banii ăia în cont, când Miss Perfecțiune de douăzeci și doi de ani apare, mai ales dacă-i vreo moștenitoare sau vreo

domnișoară din înalta societate, n-o să mai stau cu tine să-ți țin plosca la bătrânețe.

Oricum nu și-l imagina făcând asta, și conversația pe care o purtau era mai mult decât dezgustătoare. Nu fusese niciodată atât de supărată.

– Deci practic îmi sugerezi să te cumpăr, ca o asigurare pentru vârsta mea înaintată.

– Ai putea spune și așa. Dar gândește-te la avantajele pe care le obții și pe care le ai deja. Sex oricând vrei tu, să sperăm că și un copil, poate doi, dacă ai grijă de tine. Și cred că ne simțim destul de bine.

– Ciudat, spuse ea, aruncând scânteii din ochii ei violeți, n-ai pomenit despre iubire. Sau asta nu face parte din înțelegere?

Nu se simțise niciodată atât de insultată. Ajunsese să-și cumpere un bărbat. Dacă îl voia pe Finn, n-avea de ales, trebuia să plătească prețul.

După asta, Finn se apropie de ea și o îmbrățișă. Văzuse expresia de pe chipul ei.

– Știi că te iubesc. Dar trebuie să-mi apar interesele. Nu sunt nici eu un puști. Și nu am banii tăi. Și nici un Paul în viața mea.

Însă acum nu-l mai avea nici ea pe Paul. Și Paul nu murise pentru ca Finn să îi risipească averea făcându-și de cap sau cumpărându-și câteva blonde. Simplul fapt că Finn îi ceruse asemenea sumă îl discredita – sau ar fi trebuit să facă asta. Dar nu voia să-și piardă cumpărul, altfel avea să fie nevoită să meargă până la capăt și să o termine cu el, și nu era încă în stare. Se simțea distrusă și paralizată de abuzul lui.

– Am să mă gândesc, spuse sumbră, încercând să câștige timp și să-l amâne. Te anunț mâine.

Dar mai știa că, dacă nu-i dădea lui Finn banii, relația lor avea să se distrugă definitiv. Detesta absolut tot ce-i spusese el, amenințările abia voalate că o va părăsi pentru

o femeie mai tânără, încercând să o sperie că va rămâne singură la bătrânețe, amintindu-i că nu avea pe nimeni care să-i poarte de grijă dacă se îmbolnăvea. Oare chiar era pregătită să rămână singură pentru tot restul vieții? Se simțea între ciocan și nicovală, și nu era deloc plăcut. Să pună capăt sau să rămână. Și, în loc să-i spună că o iubea și că voia să fie cu ea mereu, el îi zisese verde-n față că, în lipsa câtorva milioane de dolari, mai devreme sau mai târziu avea să se orienteze spre o ofertă mai bună, așa că ar fi bine să pună banul jos, dacă își știa interesul și nu voia să rămână singură. Îi spusese asta în termeni foarte clari. Hope nu avea chef să-și cumpere un soț, dar nici să-l piardă definitiv deocamdată. Rătăcea prin casă ca o zombie, într-o stare de tulburare permanentă.

În restul după-amiezii, Finn fu într-o stare de spirit excelentă. Îi transmisese mesajul și își imagina că fusese primit destul de bine. Nu o cunoștea pe Hope așa cum credea. Ea fu deprimată și mânioasă toată ziua și își găsi de lucru frecând și lustruind câteva băi de la etajul al doilea, ca să-și abată gândurile de la situația chinuitoare în care se afla. Finn se purta afectuos cu ea. Hope se întreba ce fel de viață ar avea dacă ar plăti prețul cerut de el, ceea ce n-avea de gând să facă. Dar, dacă îl plătea, avea să se poarte mereu frumos cu ea? Afectuos și tandru cum fusese la început? Sau avea să fie tot gelos, amenințând-o când i se năzărea și cerându-i alți bani după ce spărgea cele cinci sau zece milioane de dolari tot fără întrebări din partea ei? Era dificil să știi cu ce s-ar alege, dacă s-ar hotărî să-i dea ce voia. Dacă i-ar fi spus cineva că și-ar pune vreodată probleme să-i dea banii, l-ar fi acuzat că era nebun. Și-l dorea pe Finn cel vechi, primul, dar chiar și ea știa că așa ceva nu se putea cumpăra.

Întreaga conversație o întristase, și merse la plimbare singură în după-amiaza aceea, ca să-și limpezească gândurile. Finn o văzu ieșind și hotărî că era mai bine

să o lase să ajungă la o concluzie pe cont propriu. Hope nu prea avea de ales. Era foarte sigur pe sine, convins că o prinsese definitiv în gheare. Avea grandomania și sentimentul de îndreptățire specifice sociopaților, după cum îi spusese Robert lui Hope. Finn era sigur că, dacă Hope îl iubea, avea să plătească. Nu își dorea să fie singură. Știa că îl iubea și că nu voia să-l piardă. Pentru el, răspunsul era clar. Era sigur că la aceeași concluzie avea să ajungă și ea. Se simțea tot mai sigur pe sine, și își făcuse clar cunoscute intențiile. Considera că Hope trebuia împinsă puțin în direcția cea bună, aminându-i-se alternativa. Dar, în cele din urmă, dacă nu voia să riște să ajungă la bătrânețe într-un azil, Finn știa că el reprezenta o afacere mai bună și că ea nu avea de ales. Iar cu el putea să aibă și alți copii. Mai că nu-și făcuse reclamă drept „serviciu de montă” când vorbise cu ea, dar înțelesese că astfel ar fi riscat să o îndepărteze. Restul i se păruse în regulă. Din punctul lui de vedere, merita fiecare bănuț pe care-l cerea. Și Hope știa că el era convins de asta. Pentru el era ceva firesc, și era sigur că ei urma să-i vină mintea la cap, fiind prea speriată să nu o facă. Stătea la biroul lui și jubila, în timp ce o urmărea pe fereastră cum se îndrepta spre dealuri. Nu vedea șuvoaiele de lacrimi care coborau pe fața ei.

Înainte de cină, Hope făcu o baie caldă. Era foarte deprimată. Finn îi plantase semințele unei posibile realități de-a dreptul sumbre, descriindu-i viitorul ei fără el. Avea dreptate. Nu avea pe nimeni pe lume, cu excepția lui. Dacă îl părăsea, poate existau șanse să găsească pe altcineva. Dar nu asta era ideea. Îl iubea de un an, suficient cât să vrea să se mărite cu el la un moment dat și să aibă un copil. Acum nu mai dorea nimic. Voia doar să se simtă din nou teafără la minte și se ruga ca lucrurile să se potolească.

Nu mai avea pe nimeni în viața ei, în afară de Finn. Cel mai trist lucru era că îl iubise cu adevărat, chiar dacă se dovedea că ea fusese doar o pușculiță pentru el. Era un preț mare pentru un individ care îi demonstra că o voia numai pentru banii ei și care era fabulos în pat. Ea nu voia de la el altceva decât inima lui. Hope nu mai credea că Finn era dotat cu așa ceva. Pur și simplu, nu avea inimă. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi la asta. Îl iubise atât de mult. De ce trebuia să fie totul atât de complicat și să se ajungă la asta? Știa că trebuia să ia o decizie în curând. Nu-l putea amâna la nesfârșit.

Hotărî să adopte o atitudine curajoasă și se îmbracă într-o rochie elegantă pentru cină. Încălță pantofi cu toc, își pieptănă părul pe spate, își puse cercei și se aranjă. Când coborî în oficiu, unde Katherine lăsase o tavă cu cina pentru ei, Finn o privi și fluieră. Când o trase în brațe și o sărută, avu senzația că el chiar o iubea, dar cum putea ști? Nu mai credea nimic. Era o situație tristă.

Hotărâră să se mulțumească cu sendvișurile făcute de Katherine și cu ceai, pe post de cină. Finn părea însuflețit când începu să-i povestească despre noua carte la care se gândise în după-amiaza aceea. Era a doua carte pe care o promisese prin contract. Aproape o terminase pe prima, dar ea nu era sigură dacă să-l mai creadă, de vreme ce relația lui cu adevărul se dovedise, în cel mai bun caz, fragilă.

În timp ce mâncau sendvișurile făcute de Katherine, Hope ascultă povestea. Era despre doi oameni proaspăt căsătoriți care cumpăraseră un castel din Franța. Femeia era americană, iar eroul romanului – francez, un bărbat mai în vârstă foarte chipeș. Finn îl descrie drept un personaj întunecat, care fusese însurat deja de două ori, și ambele lui soții muriseră în condiții misterioase. Eroul își dorea mai mult decât orice un copil. Pe măsură ce Hope

asculta, povestea începea să i se pară foarte familiară, dar își închipui că avea să devieze în cele din urmă într-unul dintre basmele lui tipice înfricoșătoare, cu fantome, uci-gași, oameni întemnițați în pivnițe și cadavre ascunse în pădure. O intrigase dintotdeauna felul cum născocea el poveștile, pe care, de atâția ani, criticii le consideraseră produsul unei minți geniale, dar tulburate. Inițial, el păruse surprinzător de normal, ținând cont de poveștile încălcite pe care le scria. Acum nu mai era atât de sigură.

— Bine, și apoi ce se întâmplă? întrebă ea, ascultând cu interes și încercând să se concentreze asupra cărții.

Măcar aveau un subiect de discuție, altul decât banii, și asta era o ușurare.

— Ea rămâne însărcinată, deci viitorul ei e asigurat, cel puțin până naște. Ea e moștenitoarea unei averi, și tatăl ei este răpit mai târziu în carte.

Hope zâmbi. Deja i se părea complicat.

— După cum se dovedește, ea și fratele ei furau de multă vreme bani de la tatăl lor. Soțul ei află și o șantajează, apoi îi cere zece milioane de dolari. Ea vorbește cu fratele ei, și hotărăsc să nu se lase intimidată. Nu-i dau banii, spuse el, cu un zâmbet malițios, apoi o sărută pe gât pe Hope.

— Și apoi? întrebă ea, simțind un fior straniu coborându-i pe șira spinării din cauza sărutului.

— O ucide, zise Finn cu o expresie de plăcere. Mai întâi o ucide pe ea. Apoi pe copil.

Pe ea o apucă tremuratul când auzi asta.

— E îngrozitor... Cum poți să scrii așa ceva?

Îl privi dezaprobat, dar Finn păru amuzat.

— Cum o ucide? Sau nu vreau să știu?

Unele dintre cărțile lui erau însăngerate și atât de perverse, încât depășeau orice închipuire. Erau povești pline de forță, dar unele detalii îi provocau greață. Însă erau întotdeauna foarte bine documentate.

–Destul de curat. Folosește o otravă care nu poate fi detectată. Și îi moștenește întreaga avere. Sau, oricum, jumătate, apoi îl ucide pe fratele ei. Iar când tatăl lor e răpit mai târziu, eroul nu plătește răscumpărarea, fiindcă s-a purtat mizerabil cu el. Așa că îi lasă pe răpitori să-l omoare. Unul câte unul, îi ucide pe toți membrii familiei și rămâne cu toți banii. Destul de mișto pentru un băiat sărac din Marsilia, nu crezi? Își cumpără și un titlu care să se potrivească de minune cu castelul.

Pentru ea părea o fantezie de-a lui Finn, incluzând câteva dintre minciunile lui despre casă.

–Și el rămâne singur? întrebă Hope cu inocență.

Intriga i se părea de-a dreptul bolnavă, dar pe măsura lui Finn.

–Sigur că nu. Se însoară cu o fată din sat, de care era îndrăgostit de la bun început. La finalul poveștii, ea are douăzeci și unu de ani, și el – cincizeci. Deci ce părere ai?

Părea foarte încântat de sine.

–Cam înfricoșător.

Ea zâmbi, gândindu-se la răsturnările de situație pe care le descrisese.

–Cred că e cam mult să ucizi soția însărcinată, și i-ar putea tulbura pe cititori. Majoritatea sunt sensibili la astfel de lucruri.

–Dar ea nu i-a dat banii, replică Finn, privind-o drept în ochi. Fratele ar fi cedat, dar ea l-a convins să n-o facă. Și, în final, s-a ales oricum cu toți banii, nu doar cu partea ei, deci mult mai mult decât ceruse inițial. Morala poveștii e că ar fi trebuit să-i dea cât au avut ocazia, înainte să-i omoare pe toți.

Se pricepea să construiască povești complicate, pe mai multe planuri, despre teroare psihologică și crime înspăimântătoare izvorâte din răzbunare.

Hope îl privi fix în ochi și-l întrebă:

–Și asta ți se pare drept?

–Absolut. Ea avea toți banii. De ce dețină ea tot și el nimic? Și, în final, el e răzbunat, și băiatul cel sărac se alege cu tot.

–Și cu o mulțime de cadavre în pivniță.

–A, nu, spuse el, părând jignit. Au avut parte de o înmormântare creștinească. Nici măcar poliția nu și-a dat seama că au fost omorâți. Li s-a părut ceva suspect, dar n-au putut să dovedească. Apare un inspector de poliție francez foarte inteligent, dar, până la urmă, François îl omoară și pe el. François este eroul meu. Numele inspectorului e Robert. Îl îngroapă în pădure, unde nu-l găsește nimeni.

Când roști numele inspectorului, povestea căpătă sens pentru Hope. Nu era o întâmplare că nevasta bogată era ucisă, că băiatul sărac ieșea triumfător și că inspectorul purta numele avocatului pe care Finn îl găsisese pe bucata de hârtie din geanta ei când venise de la Dublin. Toate piesele de puzzle se potriveau fără cusur, și amenințarea la adresa ei era clară.

Ea se uită drept în ochii lui Finn.

–Conține vreun mesaj pentru mine?

Nici unul nu clipi când privirea li se întâlnește. El ridică din umeri și râse.

–Ce te face să spui asta?

–O parte din poveste îmi e foarte familiară.

–Toți scriitorii se inspiră într-o oarecare măsură din viața reală, chiar dacă nu recunosc. Plus că există diferențe. Soția pe care o ucide e însărcinată. Tu nu ești. Nu ai un frate. Sau un tată. Ești absolut singură. Așa ar fi mult mai înfricoșător. Dar foarte plictisitor pentru cititor. Îți trebuie mai multe planuri de acțiune, intrigi secundare și mai multe personaje pentru ca o poveste să funcționeze. Mi s-a părut interesant ce se întâmplă cu ea când nu-i dă banii. Asta dovedește că nu duce la nimic bun când te agăți de ei. Nu poți să iei banii cu tine în mormânt.

Era înfricoșător ceea ce-i spunea, ținând cont de situația lor, dar el zâmbi în acest timp, fiind limpede că o lua peste picior. Însă mesajul era foarte clar. Plătește sau mori.

Finn nu mai spuse nimic, și ea puse farfuriile în chiuveta din oficiu, încercând să se poarte firesc. Începură să discute despre Crăciun, care era peste două săptămâni. Hope voia să meargă în Russborough a doua zi, ca să cumpere un brad, dar Finn se oferă să taie el unul. Avea un topor în grajd, ceea ce ei i se păru un semn de rău augur. Povestea lui o speriasă, și bănuia că acesta și fusese scopul. Finn știa exact ce făcea. Cu o seară înainte îi amintise cât de singură era. Iar acum îi spusese o poveste pe care o crease despre un bărbat care își ucidea soția pentru că nu-i ceda averea. Mesajul era extrem de clar. I se făcea pielea de găină când se gândea. În seara aceea, stătură în pat și citiră, agățându-se de aparența de normalitate. Hope nu-i mai spuse nimic. Se gândea la povestea lui și nu se putea concentra la cartea pe care o citea. Un gând răzleț o făcu să se întrebe dacă ar trebui să fugă mâncând pământul, după cum o sfătuisă Robert, sau să cedeze și să-i dea pur și simplu banii lui Finn. Dacă nu-i dădea, avea să rămână singură pentru totdeauna, cum subliniasă el. Iar dacă îi dădea banii, atunci ce urma să se întâmple? Avea să se poarte din nou drăguț cu ea și să se calmeze? Poate că, dacă îi dădea banii, lucrurile aveau să redevină ca la început, fără certuri. Finn avea dreptate. Numai pe el îl mai avea pe lume. Nu-i surâdea ideea, dar poate că nu avea încotro. Se simțea încolțită, înfrântă și prinsă în laț. Se saturase să mai încerce să înoate împotriva curentului. Simțea că se îneca. Finn era prea puternic pentru ea. Încerca să-i distrugă mintea. Aproape reușise. Simțea asta. Câștiga.

—Deci ce părere ai despre povestea mea? o întrebă Finn când ea puse cartea jos și încetă să se mai prefacă a citi.

Se uită la Finn cu o privire goală.

—Ca să fiu sinceră, nu prea cred că-mi place. Și am priceput mesajul. Mi-ar plăcea mai mult dacă ei toți l-ar omorî pe băiatul sărac din Marsilia. Atunci nu m-aș mai simți atât de amenințată.

Îl privi drept în ochi când rosti aceste cuvinte.

—Lucrurile nu funcționează astfel, replică el. El e mult mai inteligent decât ei.

Și mai dispus să-și asume riscuri și să depășească limite.

—Am să-ți dau banii, dacă asta vrei să afli, spuse ea direct.

Nu-și mai făcea iluzii. Era vorba despre supraviețuire acum. O învinsese. Se simțea de parcă murise pe dinăuntru.

—Mă gândeam eu, spuse el zâmbindu-i. Cred că ai luat o decizie bună.

Apoi se apropie de ea și o sărută mai tandru ca nicio dată. Ea nu-i răspunse. Pentru prima dată de când îl cunoștea, îi repugnă atingerea lui.

—Am să te fac fericită, Hope. Îți promit.

Ea nu-l mai credea, și nici nu-i mai păsa. Își vindea sufletul, și știa. Dar i se părea și mai cumplit să fie singură pe lume.

—Te iubesc, spuse el cu blândețe, părând mulțumit.

Nici asta nu mai credea. Știa exact ce făcuse el. O terorizase. Și manevra lui dăduse rezultate.

—Tu nu mă iubești?

Adoptase iarăși glasul de băiețel, și, preț de o clipă, îl urî, dorindu-și să o omoare. Ar fi fost mult mai simplu.

—Ba da, te iubesc, zise ea cu voce stinsă.

El nu cunoștea semnificația acestui cuvânt. Nu mai exista cale de întoarcere după cele aflate și după aluziile lui de la cina din seara aceea.

—Ne putem căsători săptămâna viitoare, dacă vrei, dacă ambasada a pregătit actele. Am să-l sun pe avocatul din Dublin în legătură cu contractul prenuptial.

Părea un robot și se simțea ca un cadavru.

—Nu fi foarte strictă, o avertiză el.

Ea încuviință. El era în avantaj acum. Și ea rămăsese singură cu el în casă. Afară bătea un vânt aspru, și în noaptea aceea se anunțase furtună de zăpadă. Nu-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Omorâse ceva din ea în seara aceea. Orice speranță de a mai fi iubită. Nu-i cumpăra decât prezența, nu și inima. Singura inimă implicată îi aparținea ei. Și aceasta era zdrobită, fără șanse de recuperare.

—Vom avea niște copii frumoși, promit. Putem să ne petrecem luna de miere în Londra și să trecem pe la cabinetul doctoriței.

—Nu avem nevoie de ea, obiectă ea.

—Dacă o lași să-ți facă injecțiile, ai putea avea gemeni sau tripleți.

Ochii lui albaștri electrizanți se aprinseră la acest gând. Însă Hope era înfricoșată. Trecuse prin multe greutăți când o avusese pe Mimi. Era o femeie micuță. Ideea de a avea gemeni sau tripleți o înspăimânta. Îl privi pe Finn. Era proprietatea lui acum. Își vânduse sufletul diavolului, adică lui.

—O mai ucide dacă are gemeni? Întrebă ea cu ochii mari, înspăimântați.

Finn rânji.

—Nu. Nu dacă-i dă banii.

Hope dădu aprobator din cap, dar nu spuse nimic. După puțin timp, Finn își exprimă dorința de a face dragoste cu ea, și ea nu se opuse. Vântul urla afară, și,

de data asta, rămase nemișcată, lăsându-l să facă tot ce voia, chiar lucruri cu care nu fusese de acord înainte, iar unele îi plăcură. El era excitat de tot ce se întâmplase între ei în seara aceea; setea lui de sânge și nevoia de a o poseda fuseseră potolite. Hope capitulase în sfârșit, și asta îi sporea dorința sexuală. Făcu dragoste cu ea de mai multe ori. Acum era a lui din toate punctele de vedere. Exact cum își dorise. Hope îi aparținea.

capitolul 21

Hope se trezi la cinci dimineța, când vântul izbi creanga unui copac de casă. Furtuna era în toi. Finn nu auzise nimic. Când se trezi, Hope își simți inima de parcă îi fusese smulsă prin plămâni. Își reveni imediat din buimăceală și își aminti tot ce se întâmplase în ajun. Tot. Fiecare cuvânt. Fiecare sunet. Fiecare aluzie. Fiecare nuanță din povestea lui Finn despre tânăra soție ucisă de băiatul sărac. Înțelegea toate implicațiile, ce făcuse ea și ce-i făcuse el în seara precedentă, nu doar psihic, ci și fizic. Îi spălase creierul. Țipa cu fiecare fibră a ființei sale. Își vânduse sufletul diavolului, sau măcar plănuise să facă asta, și el dormea alături de ea în pat. Era epuizat în urma acrobațiilor lor sexuale care luaseră sfârșit cu doar două ore în urmă. Hope se resimțea încă și știa că urma să aibă dureri în următoarele zile. Deodată, în timp ce se gândea la toate astea, știi că, oricât de rău ar fi să rămână singură într-o zi, situația de față era infinit mai rea. Ceea ce tocmai acceptase și trăise în ultimele luni era mai rău decât moartea. Își cumpăraseră un bilet spre iad cu o seară înainte, și, gândindu-se la asta, își aminti tot ce îi spusese Robert Bartlett... ai încredere în instinctele tale... când îți vei da seama... fugi, Hope, fugi... fugi mâncând pământul...

Hope se strecură din pat cu infinită grijă. Avea nevoie la baie, dar nu îndrăzni să meargă. Își recuperează lenjeria de pe podea, rochia pe care o purtase în ajun, un pulover al lui Finn. Pantofii nu-i găsi, dar înșfăcă geanta și se strecură prin ușa abia crăpată, în picioarele goale. Fugi repede pe scări, rugându-se să nu scârțâie, dar vântul și zgomotele făcute de furtună erau atât de puternice,

încât acopereau orice sunet. Nu privi înapoi, temându-se să nu-l vadă în pragul ușii, urmărind-o, dar nu o opri nimeni. El dormea buștean și nu avea să se trezească prea curând. Găsi o haină într-un cuier lângă ușa din spate și cizmele pe care le purta în grădină. Descuie ușa și ieși în fugă în noapte, inspirând cu înghițituri mari aerul glaciuar. Înghețase, și alerga cu dificultate în cizme, dar nu-i păsa. Făcea ceea ce-i spusese Robert, fugea ca să-și salveze viața... spre libertate... Știuse din clipa când se trezise că, dacă nu fugea, el avea să o omoare. Lăsase să se înțeleagă foarte clar acest lucru seara trecută. Și ea nu se îndoia. Două femei muriseră din cauza lui, era sigură de asta, și nu voia să fie cea de-a treia. Chiar dacă avea să rămână singură pentru totdeauna. Nu-i mai păsa. De nimic. Doar să scape.

Merse kilometri buni prin furtună, iar zăpada i se așternu pe umerii; picioarele îi înghețaseră în rochia subțire, dar nu-i păsa. Părul i se lipise de cap. Trecu pe lângă case, biserici, ferme și grajduri, iar un câine lătră la ea. Ba alerga, ba mergea, și se împiedica în întuneric. Dar nimeni nu o urmărea. Nu știa cât era ceasul, și era încă întuneric când ajunse la un pub de lângă Blessington. Era închis, dar în spatele lui se afla un hambar. Intră și închise ușa. Nu văzuse tipenie de om pe drum, dar se tot aștepta ca Finn să dea în lături ușile refugiului, să o târască acasă și să o ucidă. Tremura din tot trupul, nu numai din cauza frigului și a furtunii. Știa că fusese salvată din ghearele morții de mâna Providenței și de amintirea cuvintelor lui Robert. Scotoci prin geantă și întredeschise ușa hambarului ca să vadă la lumina unui felinar stradal. Găsi peticul de hârtie pe care-l căuta. Finn îl rupsese în bucăți pe cel cu numerele de telefon ale lui Robert, dar Mark le scrisese pe un carnețel în New York. Uitase că le avea până în acel moment și, cu mâinile tremurânde și înghețate, găsi telefonul mobil.

Numărul lui era scris pe hârtie; tastă cifrele și ascultă în timp ce suna. Robert răspunse cu glasul somnoros, și dinții ei clănțăneau atât de tare, încât el nu-i recunoscuse vocea când îl salută.

– Cine e? strigă el în telefon.

Se auzi un șuierat de vânt teribil, și el se temu că era unul dintre copiii lui. În Irlanda abia trecuse de șase dimineața, dar pe coasta de est a Statelor Unite, unde erau ficele lui, era trecut de ora unu.

– Sunt Hope, spuse ea, tremurând din tot corpul.

Abia reuși să-și rostească propriul nume, și vocea îi era doar o șoaptă...

– Am scăpat..., zise ea cu vocea tremurată, și Robert se trezi de-a binelea, dându-și seama cine era la telefon.

Hope părea în stare de șoc.

– Unde ești? Spune-mi și vin cât de repede pot.

Se ruga să nu o găsească Finn primul.

– Pppubullll CCCallllullll Allllb din BBBlessington, marginea sudică a orașului. Sunt în hammmmbarrrrrrrr, spuse ea, începând să plângă.

– Rămâi acolo, Hope. Ești în siguranță. O să fie bine. Am plecat.

Sări din pat, se îmbracă în fugă și, cinci minute mai târziu, era în mașină, ieșind cu viteză din Dublin, spre sud, pe drumurile alunecoase și pustii. Se gândea că Hope părea în starea în care fusese el în noaptea când îl înjunghiasse Nuala. Atunci se terminase totul, și el nu se mai întorsese la ea, deși cunoștea alți oameni care, în condiții similare, ba chiar mai rele, se întorseseră. Se ruga ca Hope să fie teafără. Măcar Robert știa că era în viață.

Drumurile erau acoperite cu o pojghiță de gheață, și îi luă cincizeci de minute să ajungă acolo. Era deja șapte dimineața, și o lumină cenușie vagă se infiltra printre nori. Încă mai ninge, dar el ajunsese la marginea sudică

din Blessington și făcu un tur, căutând pubul Calul Alb. Apoi îl văzu. Coborî din mașină, îl înconjură și văzu hambarul din spate. Spera că mai era acolo și că Finn nu o găsisse. Merse la ușa hambarului, o deschise încet, dar nu văzu pe nimeni. Apoi coborî privirea și o zări ghemuită la pământ, udă leoarcă, cu rochia subțire lipită de picioare și cu ochii plini de groază. Nu se ridică în clipa când îl văzu, ci rămase ghemuită, privind-l. El se aplecă cu grijă și o trase încet sus, iar Hope începu să suspine. Nici nu putea vorbi. Robert o acoperi cu haina lui și o conduse la mașină. Era înghețată bocnă.

Încă mai plângea când ajunseră la Dublin, o oră mai târziu. Condusesese mai încet la întoarcere. Nu știa dacă să o ducă la spital pentru un control sau acasă la el, unde să stea în fața focului, învelită cu o pătură calduroasă. Ea părea îngrozită, și nu scosese nici un cuvânt. Nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmplase sau ce îi făcuse Finn, dar ea nu părea lovită și nu se vedeau vânătăi, în afară de cele din suflet și din minte. Știa că trebuia să treacă multă vreme până să se simtă din nou întreagă, dar, de când vorbise cu ea, știa că avea să supraviețuiască și că urma să își revină, oricât de mult avea să dureze. Lui Robert îi trebuiseră câțiva ani.

O întrebă pe Hope dacă voia să meargă la spital, și ea scutură din cap, așa că o duse acasă la el, unde îi scoase hainele cu blândețe, așa cum făcea cu ficele lui când erau mici. Îi frecă trupul cu prosopul, iar ea stătea pur și simplu și plângea. Apoi îi dădu o pijama, o înveli cu o pătură și o culcă în patul lui. Chemă un medic să o consulte mai spre sfârșitul dimineții. Încă mai avea o privire sălbatică în ochi, dar nu mai plângea. După ce medicul plecă, Hope îi spuse lui Robert doar atât:

—Nu-l lăsa să mă găsească.

—N-am să-l las, promise el.

Ea își abandonase toate lucrurile acolo și făcuse ce-i spusese Robert. Fugise ca să-și salveze viața și știa cu certitudine că, altfel, mai devreme sau mai târziu, ar fi murit.

Robert așteptă până a doua zi pentru a sta de vorbă cu ea, și Hope îi povesti tot ce se întâmplase. Fiecare cuvânt pe care-l rostise Finn. Presiunea de a-i da banii. Povestea pe care i-o descrisese și implicațiile ei, pe care le înțelese și Robert. Finn reușise aproape tot ce-și propusese, dar sursa lui de bani fugise în timpul nopții. Finn începuse să o sune pe mobil la câteva ore de la evadarea ei. Se trezise devreme, pe furtună, și, când nu o găsi și nimeni nu-i răspunse la telefon, începu să-i trimită mesaje. Îi repeta că avea s-o găsească, apoi îi cerea să vină acasă, la început afirmă că o iubea, apoi, când nu răspunse, mesajele lui deveniră amenințări abia mascate. Hope nu răspunse, și Robert îi luă în cele din urmă telefonul, ca să nu le mai vadă. Ea tremura cu violență la fiecare mesaj primit. Robert îi dăduse dormitorul lui, iar el dormise pe canapea.

În cea de-a doua zi de la evadare, o întrebă unde voia să meargă, ce voia să facă și ce planuri avea în legătură cu casa. Ea chibzui o vreme. O parte din ea încă îl mai iubea pe Finn cel de la început, și știa că sentimentele acestea nu aveau să dispară prea curând. Nu se terminase încă. Nu-l putea uita și nu avea să înceteze niciodată să-l iubească pe bărbatul de care se îndrăgostise în primele nouă luni, dar demonul în care se transformase acesta aproape că o costase sufletul și ar fi costat-o și viața. Acum nu se mai îndoia de asta.

—Nu prea știu cum să procedez cu casa, spuse ea cu tristețe.

Îi era prea greu deocamdată să ia vreo decizie majoră. Se simțea prea zdruncinată de tot ceea ce se întâmplase.

Robert o privi în tăcere. Avea nevoie de o călăuză care să o scoată din pădurea întunecată pe care o traversa acum.

—A amenințat că te omoară. Asta nu era povestea dintr-o carte, ci un mesaj clar pentru tine.

Îi povestise tot lui Robert.

—Știu, spuse ea, cu lacrimi în ochi. A omorât și copilul femeii, ca să pună mâna pe toți banii ei.

Vorbea despre personaje de parcă erau oameni reali, dar chiar asta deveniseră pentru ea. În cele din urmă, înțelesese că nu era o alegorie.

—I-aș lăsa la dispoziție treizeci de zile ca să-și strângă lucrurile și să plece. Oamenii ca el cad întotdeauna în picioare. Spun suficiente minciuni și distrug viața multor oameni. Apoi afli că-și fac veacul prin alte părți, spuse Robert.

Era sigur că și cu Finn avea să se întâmple la fel.

—Poți să suporti asta? Treizeci de zile ca să se decidă ce are de făcut și să împacheteze?

Robert ar fi preferat să-l alunge în douăzeci și patru de ore, dar știa că pentru Hope ar fi fost prea stresant să ia această decizie.

—În regulă, consimți ea.

—Mă duc acolo și îți strâng lucrurile săptămâna asta.

—Și dacă te urmărește până aici? Întrebă Hope, părând din nou înfricoșată, iar Robert chibzui la cuvintele ei.

Hope știa că Finn nu avea numele sau numerele de telefon ale lui Robert, fiindcă rupsesse bucata de hârtie și o aruncase, și încă îi mai trimitea mesaje în zadar. Robert îi dădu mobilul ei mai târziu în ziua aceea și o văzu citind toate mesajele frenetice de la Finn. După ce închise telefonul, începu să plângă. Era cumplit ce putea păți o ființă umană care iubea un astfel de om. El trecuse prin aceeași experiență cu soția lui. Altă soluție nu exista. Erau oameni care fuseseră răpiți

de extraterestri în tinerețe, distruși, transformați în niște mașini aberante și înapoiți pe planetă ca să distrugă vieți. Practic, nu aveau conștiință sau inimă, doar niște minți foarte bolnave.

Hope se temea că Finn scotocea Dublinul în căutarea ei, și Robert știa că era și asta o posibilitate. Un sociopat nu avea limite când venea vorba despre a pune din nou gheara pe prada sa. Hope îl rugă pe Robert să facă niște cumpărături pentru ea. El se întoarse cu suficiente haine ca să-i ajungă vreo câteva zile. Nu se hotărâse unde să meargă, dar știa că Finn putea să o caute în New York sau în Cape Cod. N-ar sta pe gânduri să ia un avion ca să o găsească. Mesajele lui deveneau tot mai desperate, alternând între amenințare și iubire. Când un sociopat – sau orice criminal – își pierde prada, înnebunește căutând-o, ca să reînceapă tortura. Robert trecuse prin asta. Soția lui fusese la fel de disperată, dar, ultima dată când o părăsise, nu se mai întorsese. Voia să fie ultima dată și pentru Hope, și ea îl asigură că așa era. Indiferent ce mai simțea pentru el, știa că nu avea de ales. Abia scăpase cu viață. Dacă nu o omora el, s-ar fi sinucis până la urmă. Era sigură de asta. Își aminti că se gândise la asta în ultima noapte, și, știind că îi predase sufletul ei, ar fi primit moartea cu brațele deschise sau ar fi căutat-o singură.

Hope se temea prea tare să iasă din casă, așa că Robert îi aducea de mâncare. Stăteau în bucătăria lui și luau cina, când el o întrebă unde i-ar plăcea să meargă. Se gândise la ceva toată ziua, și, cum nu voia să se întoarcă deocamdată la New York sau la Cape Cod, părea alegerea corectă. Nu voia să meargă într-un oraș străin și să se ascundă. Și n-avea de unde ști cât timp urma s-o caute Finn sau cât de disperat avea să fie. Nu voia să cedeze ispitei de a-l revedea. De fiecare dată când îi citea mesajele de iubire menite să o atragă înapoi, inima o durea, și plângea.

Dar știa că persoana care le scria nu era același bărbat pe care l-ar regăsi dacă s-ar întoarce. Masca fusese dată jos definitiv, și, după cum declarase toată lumea care îl cunoscuse, era un om periculos. Era exact cum fusese des-cris, ba chiar mai rău.

O rugă pe secretara lui Robert să-i facă o rezervare pentru New Delhi. Era singurul loc unde voia să meargă, și știa că acolo avea să-și regăsească sufletul, așa cum se mai întâmplase. Voia să se ascundă, dar avea, de asemenea, nevoie să se regăsească. Încă o apuca tremuratură de fiecare dată când auzea telefonul sunând, și inima i se oprea când Robert intra în casă. Era speriată de moarte la gândul că ar putea fi Finn.

Rezervarea pentru New Delhi era pentru următoarea noapte, la două zile după ce plecase spre Blessington prin zăpadă, în zori. Ascultând-o pe Hope povestindu-i despre ashram la cină, Robert fu de acord că era o idee bună. O voia cât mai departe de Finn. Plănuia să meargă el însuși la Blaxton House și să-i dea lui Finn actele de evacuare. Îi ofereau treizeci de zile să plece, și, după ce se mai gândise, Hope îi spuse să vândă casa. Nu voia să mai vadă acel loc niciodată. Era prea intim legat de Finn. Știa că trebuia să închidă definitiv acel capitol din viața ei.

În ziua în care plecă la New Delhi, îl sună pe Mark Webber și îi povesti ce se întâmplase. El o întreabă dacă îl sunase pe Robert Bartlett, și Hope îi spuse că stătea în casa lui și că se purtase minunat cu ea. Nu-i povesti cât de mult o ajutase datorită faptului că avusese o soție sociopată. Mark era ușurat să știe că era pe mâini bune. Îl anunță pe Mark că se întorcea la ashramul Sivananda din Rishikesh, unde mai fusese, și el fu de acord că era o idee bună. Fotografiele pe care le făcuse acolo erau cele mai frumoase din cariera ei, și șederea acolo o revigorase.

O rugă să păstreze legătura cu el, iar ea îi promise că așa avea să facă.

Apoi, tremurând din cap până-n picioare, îl sună pe Finn înainte să plece. Trebuia să-și ia adio. Avea nevoie de un final, și nu putea pleca fără să-i spună nimic, chiar și numai că îl iubea și că regreta că nu-l mai putea vedea. Așa i se părea corect. Dar cuvântul „corect” nu se regăsea în vocabularul lui Finn.

—E vorba despre bani, nu-i așa? întrebă el când îl sună.

—Nu, e vorba despre restul, spuse ea, simțindu-se zdrobită în timp ce vorbea cu el.

I se sfâșia inima auzindu-i glasul, și își aminti de agonia la care fusese supusă.

—Nu era bine. N-am putut face ceea ce voiai tu. M-ai înspăimântat cu povestea din seara aceea.

Asta și fusese intenția lui, ca să obțină de la ea ce voia.

—Nu știi despre ce vorbești. Era doar o idee de roman, pentru numele lui Dumnezeu! Știai foarte bine asta. Care dracu' e problema?

—Problema era că trebuia să-și salveze viața. Știuse atunci și știa și acum, auzindu-i glasul familiar și tăgăduirile.

—N-a fost doar o poveste, ci o amenințare, replică ea, venindu-și în fire.

—Ești dusă cu pluta! Ești înspăimântată, paranoică și nevrotică, și ai să rămâi singură, o amenință.

—Posibil, recunosc fața de el și față de sine. Îmi pare rău, spuse ea, iar el desluși în vocea ei ceva care-l îngrijoră.

O cunoștea bine. Așa reușea să-și pună planurile în aplicare, cunoscând punctele sensibile și slăbiciunile oamenilor și profitând de ele. Distingea o notă de scuză în vocea ei.

—Și ce-ai de gând să faci cu casa?

—Ai la dispoziție treizeci de zile, spuse ea cu glasul sugrumat. Apoi dau anunț. Vreau s-o vând.

Altă alternativă nu mai avea, decât dacă voia să o cumpere chiar el. Și nu își permitea. Toate planurile lui de a o stoarce de bani dăduseră greș. Își arătase cărțile din mână prea devreme și jucase prea dur. Fusese atât de sigur pe el, încât se alesese praful de toate intrigile lui machiavelice.

—Îmi pare rău, Finn, repetă ea, dar nu mai auzi decât un cuvânt.

—Târfa!

Apoi legătura se întrerupse.

Acest cuvânt fusese cadoul lui de despărțire pentru ea, ușurându-i decizia de a pleca.

Robert o conduse la aeroport în seara aceea, și ea îi mulțumi din nou pentru tot ce făcuse, inclusiv pentru că o adăpostise și îi dăduse sfaturi bune.

—Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hope, spuse el, privind-o cu afecțiune.

Era un om de treabă, și îi fusese un bun prieten. Nu avea să uite niciodată cum o găsisese în hambarul din Blessington, așa cum nici ea nu putea uita privirea din ochii lui blânzi.

—Sper să ne revedem cândva. Poate când vom fi amândoi în New York. Cât crezi că vei rămâne în India?

—Cât va fi nevoie. Prima dată mi-au trebuit șase luni. Nu știu dacă de data asta voi sta mai mult.

În clipa aceea, nu-și dorea să se mai întoarcă. Și nu voia să mai revadă Irlanda vreodată. Pentru tot restul vieții. Se temea că ar putea avea coșmaruri ani în șir.

—Cred că vei fi în regulă.

Robert era de părere că Hope făcuse progrese remarcabile în ultimele două zile. Din umbra femeii zdrobite care păruse cu două zile în urmă începea deja să iasă la suprafață carapacea celei care fusese înainte de toate

astea. Era mai puternică decât credea și trecuse prin ce era mai rău. A te îndrăgosti de un sociopat era o experiență imposibil de uitat întreaga viață, asta dacă ai norocul să supraviețuiești. Cel mai rău era că păreau foarte umani, iar câteodată se purtau de parcă ei înșiși fuseseră răniți de moarte, însă, când le întindeai o mână ca să se ridice la suprafață, te trăgeau în mlaștină și te înecau dacă puteau. Instinctele lor de ucigaș nu puteau fi vindecate. Robert era bucuros că ea pleca acum cât mai departe posibil, iar locul pe care i-l descrisese părea raiul pentru el. Spera că așa avea să fie și pentru ea.

Se îmbrățișară, iar el o lăsă la punctul de trecere a frontierei cu mica ei geantă, plină cu hainele pe care i le cumpărase el.

– Ai grijă de tine, Hope, spuse el, simțindu-se ca atunci când își trimisese fetele în tabără.

Ea îi mulțumi din nou. În timp ce se întorcea la mașina lui parcată în garaj, știa că, orice urma să se întâmple, Hope avea să fie bine. Avea în interiorul ei un suflu și o lumină pe care nici măcar un bărbat precum Finn O'Neill nu le putea ucide.

Era acasă la el, în fața focului, și se gândea la ea și la propria experiență cu soția sa, când avionul lui Hope decolă și se îndreptă spre New Delhi. Ea închise ochii, își sprijini capul pe spătarul scaunului și îi mulțumi lui Dumnezeu că era în siguranță. Apoi se întrebă după cât timp avea să înceteze să-l mai iubească pe Finn. Nu avea un răspuns la această întrebare, dar știa că urma să afle într-o bună zi. Când stewardesa îi înmână ziarul, Hope îl luă și rămase cu privirea ațintită asupra datei. Îl întâlnise fix cu un an în urmă. Totul începuse exact cu un an înainte, iar acum se terminase. Exista o anumită simetrie, o unitate perfectă. Ca un balon care plutea în spațiu. Viața pe care o avusese alături de Finn se încheiase. Fusesse frumoasă la început și înfricoșătoare

la final. Rămase privind pe hublou în timp ce avionul pătrundea în norii de deasupra Dublinului și văzu stelele de pe cer. Privindu-le, știu că, indiferent cât de zdrobită se simțea acum, sufletul îi revenise în trup și, într-o zi, avea să fie din nou ea însăși.

capitolul 22

Haosul care domnea în aeroportul din New Delhi era o adevărată binecuvântare pentru Hope. Privea femeile îmbrăcate în sariurile familiare, unele având și tradiționalul cerculeț roșu aplicat în centrul frunții. Zgomotele, mirosurile și costumele viu colorate din jurul ei erau tocmai ce îi trebuia. Mai departe de Irlanda ca aici nici că ar fi putut ajunge.

Secretara lui Robert îi închiriasse o mașină cu șofer, cu care călători confortabil timp de trei ore spre Rishikesh, în nordul țării. Apoi cotiră pe un drum mai îngust, spre ashramul unde mai petrecuse jumătate de an. Avea sentimentul că se întorcea acasă. Ceruse o cameră mică doar pentru ea. Avea nevoie de timp în mijlocul acestor *swami*¹ și călugări ca să continue căutarea spirituală începută odinioară. Ashramul Sivananda era un loc sfânt.

Își simți sufletul cântând când văzu fluviul Gange și poalele munților Himalaya, unde ashramul se odihnea pașnic, asemenea unei păsări în cuibul ei. În clipa când Hope coborî din mașină, tot ce se întâmplase în ultimul an păru a se topi în ceață. Ultima dată când venise aici, era distrusă din cauza lui Mimi și devastată din cauza divorțului de Paul. De data aceasta, unele părțile din ea fuseseră rănite în Dublin, dar, când intră în ashram, simți că viața i se limpezea de toate suferințele și că esența ei renăștea ca o flacără ce ardea viu. Fusesse o idee bună să vină aici.

---

¹ Termen hindus ce desemnează un ascet sau yoghin inițiat în ordinul religios fondat de Adi Sankara (n.tr.)

În drum spre ashram trecuseră pe lângă mai multe temple vechi, și simplu fapt că era acolo îi umplea sufletul. În seara aceea posti ca să se purifice, și în zori făcu exerciții de yoga. Mai târziu, când stătea pe malul fluviului, îi porunci inimii să îl uite pe Finn. Îl trimise împreună cu dragostea și cu rugăciunile ei la vale, pe sfântul fluviu Gange. Renunță la el. A doua zi, făcu același lucru cu Paul, și teama de a fi singură dispăru.

Se întâlnea cu preaiubitul ei dascăl în fiecare dimineață, după ce făcea meditații și yoga. Se trezea zilnic la revărsatul zorilor, și dascălul ei râse când îi povesti că suferise din dragoste. O asigură că acesta era un mare dar și că de acum înainte avea să fie mai puternică. Știa că el avea dreptate, și îl crezu. Petrecea cât mai multe ore cu el, atât cât îi permitea. Nu se mai sătura de înțelepciunea lui.

—Maestre, bărbatul pe care l-am iubit era complet nesincer, îi explică într-o zi, când se gândea la Finn.

Se gândise la el toată dimineața. Era deja ianuarie. Sărbătorile creștine trecuseră, dar fără prea multe semnificații pentru ea anul acesta. Era recunoscătoare că nu trebuia să le celebreze și intrase liniștită în noul an. Era la ashram de o lună.

—Dacă era nesincer înseamnă că ai învățat o lecție importantă, îi răspunse *swami* după ce chibzui o vreme. Suntem întotdeauna mai buni ca înainte atunci când cei pe care-i iubim ne rănesc. Ne fac puternici și, dacă îl ierți, nu vei mai simți cicatricile.

Ea era conștientă încă de prezența acestora, precum și de regrete. O parte din ea îl mai iubea. Cel mai greu îi venea să renunțe la amintirea primelor zile. Era mai dispusă să uite durerea.

—Trebuie să-i mulțumești pentru durere, profund, sincer. Ți-a făcut un mare dar, îi spuse *swami*.

Lui Hope îi părea imposibil să vadă astfel situația, dar spera că avea să reușească în cele din urmă.

Se gândea și la Paul foarte mult. Îi era dor de el, și ar fi vrut să-l poată suna. El se afla mereu în gândurile ei, undeva, în trecutul lăsat în urmă, împreună cu fiica lor, care era acum o amintire dragă, cum fusese multă vreme.

Hope se plimba la poalele dealurilor. Medita de două ori pe zi. Se ruga alături de călugări și de ceilalți oaspeți ai ashramului. La sfârșitul lunii februarie, se simțea mai senină ca niciodată. Nu avea contact cu lumea exterioară și nu-i lipsea deloc.

În martie, primi știri de la Robert Bartlett și se sperie. El își ceru scuze că o suna la ashram. O chemaseră în biroul principal ca să vorbească la telefon. Robert avea nevoie ca ea să ia o decizie. Era vorba despre casa din Irlanda. Apăruse o ofertă pentru aceeași sumă pe care o plătitise ea, deci toate îmbunătățirile aduse ar fi fost pierdute. Dar erau dispuși să cumpere mobila pentru un preț corect, o altă pierdere. Era vorba despre un cuplu tânăr care se îndrăgostise de casă și se muta din State. El era arhitect și ea artistă, aveau trei copii mici, și casa era perfectă pentru ei. Hope le ură numai bine. Nu-i păsa de pierderi. Voia să scape de casă, și se bucura să știe că încăpuse pe mâini bune. Finn plecase imediat după Crăciun, și se muta în Franța. Cineva îi închiria acolo un castel, în Périgord.

— Ți-a făcut probleme? Întrebă ea precaută.

Nu era sigură dacă voia să știe. Îi luase destul ca să și-l scoată din minte, așa că acum ezita să se gândească la el, de teamă să nu o otrăvească din nou. Se străduise din greu să vindece rănila și nu voia ca gândul la el să i le redeschidă. Tot ce ținea de el era toxic pentru ea.

–Nu, a fost în regulă. Puțin pompos și dificil, dar a plecat. Nu contează. Tu cum te simți, Hope?

Era bucuros să stea de vorbă cu ea. Se gândise des la ea și la ziua în care o condusese la avionul spre India. Părea atât de mică, de fragilă și de curajoasă. O admira enorm. Felul în care plecase, faptul că nu luase nimic cu ea și că fugise prin noapte ca să-și salveze viața presupunea un curaj nemaipomenit. El știa asta prea bine.

–Sunt OK.

Părea fericită și liberă.

–E foarte frumos aici. Nu vreau să mă mai întorc. Aș rămâne aici toată viața.

–Trebuie să fie frumos, spuse el melancolic.

–Este.

Ea zâmbi în timp ce privea pe fereastră dealurile din jur și își dori să le fi putut vedea și el prin telefon. Era cale lungă din Dublin, pe care spera să nu-l mai revadă niciodată. Îi trezea prea multe amintiri urâte. Era încântată că el reușise să vândă casa. Se bucură să audă și că noii proprietari îi păstrau pe Winfred și pe Katherine. Le scrisese amândurora scrisori de mulțumire și de rămas-bun din ashram, cerându-și scuze că nu-și luase la revedere de la ei. Rămăsese să-i plătească în continuare, până când avea să fie vândută casa.

–Când pleci din Dublin? îl întrebă ea.

Îi făcea plăcere să discute cu el. Robert făcuse parte din viața ei într-o perioadă foarte bizară și îi salvase viața cu sfaturile lui înțelepte. El fusese un *swami* din Dublin în acele momente. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

–Peste două săptămâni. Îmi duc fetele în Jamaica pentru vacanța de primăvară, apoi mă întorc să mă instalez. O să fie ciudat să lucrez din nou în New York. O să-mi fie dor de Dublin. Sunt sigur că tu n-ai amintiri plăcute

despre el, dar mie mi-a plăcut să lucrez aici în toți acești ani. M-am simțit, într-un fel, ca acasă.

– Așa mă simt și eu aici.

– Când te întorci? o întrebă el.

– Nu știu încă. Am tot refuzat oferte de lucru. Cred că Mark începe să se supere pe mine, dar nu mă grăbesc să mă întorc acasă. Poate la vară. Sezonul musonic începe în iulie. Atunci nu-i prea grozav aici. Aș putea să merg în Cape.

Îi povestise despre casa ei de acolo.

– Noi mergem la Martha's Vineyard vara. Am putea veni cu barca să te vizităm.

– Ar fi plăcut.

Îi povestise despre fetele lui. Una era dansatoare, ca Mimi, iar cealaltă voia să devină medic. Își aminti de discuțiile lor din acele zile ciudate înainte de plecarea ei spre New Delhi. Totul părea suprealist acum. Singurul lucru care părea real erau primele luni fericite cu Finn... Fusesse un vis care se transformase într-un coșmar. Se întrebă care aveau să fie următoarele lui victime din Périgord sau din alte părți.

Robert îi promise să o țină la curent cu vânzarea. O săptămână mai târziu, primi un fax. Casa se vânduse la prețul pe care-l achitase ea. Blaxton House nu-i mai aparținea. Era o mare ușurare. Ultima ei legătură cu Irlanda și cu Finn O'Neill fusese retezată. Era liberă.

Hope rămase la ashram până la sfârșitul lunii iunie. Se apropia sezonul musonic, și ea savură ultimele zile acolo ca pe un dar. Călătorise puțin în perioada cât stătuse acolo, împreună cu alți oaspeți ai ashramului, și descoperise locuri frumoase. Făcuse o călătorie cu barca pe fluviul Gange. Se scăldase în fluviu de multe ori ca să se purifice și obținuse fotografii spectacu-

loase cu nuanțele de roz și portocaliu ale ashramului și de-a lungul râului. În ultimele luni purtase sari. I se potriveau și, cu părul ei negru ca antracitul, arăta ca o indiană. Maestrul ei îi dăruise un bindi, și îi plăcea să-l poarte. Se simțea ca acasă aici. Tristețea o copleși cu câteva zile înainte de plecare, și petrecu multe ore cu *swami*-ul ei preferat în ultima zi, de parcă ar fi vrut să depoziteze toată cunoașterea și bunătatea lui, pentru a le lua cu ea.

– Ai să te întorci, Hope, spuse el cu înțelepciune.

Spera să aibă dreptate. În ultimele șase luni, fusese un loc de tălmădire pentru ea. Timpul zburase în această perioadă.

În ultima dimineață, se rugă cu mult înainte să răsară soarele și medită. Știa că lăsa o parte din sufletul ei aici, dar, așa cum sperase, regăsise alte părți din ea. Maestrul ei avusese dreptate de la bun început. Cicatricile i se vindecaseră mai rapid decât se așteptase. Se simțea din nou întreagă, mai bună, mai puternică, mai înțeleaptă și totodată mai umilă. Șederea aici o făcuse să se simtă pură. Nu se putea imagina întorcându-se la New York. Plănuia să petreacă două luni la Cape Cod înainte de a începe lucrul în New York, în septembrie.

Când părăsi ashramul, mașina o duse prin admirabilul Rishikesh. Voia să se agațe de fiecare clipă, de fiecare imagine. Avea camera pe umăr, dar nu o folosi. Voia doar să privească peisajul pe care îl iubea atât. Avea foarte puțin bagaj, sariurile pe care le purtase și unul roșu frumos pe care îl cumpărase ca să-l poarte la petrecerile de acasă. Era mai frumos decât orice rochie a ei. Robert îi trimisese camera foto când îi recuperase lucrurile din casa din Irlanda. La rugămintea ei, expediase restul la apartamentul său din New York. Fusese extrem de fericită în ashram, fără nici o posesiune care să o apese.

Se simțea ușoară și liberă când se îmbarcă în avion, în New Delhi. Făcu escală la Londra și cumpără câteva flecuștețe de la aeroport. Călătoria nu avusese ca scop achiziționarea de obiecte, ci redescoperirea de sine, iar acest obiectiv fusese atins. În timp ce zbura spre casă, știa că, în sfârșit, era din nou întreagă, poate mai mult decât fusese vreodată în viața ei.

capitolul 23

Hope plecă din India și zbură spre Boston. Nu era încă pregătită pentru New York. În mod previzibil, organismul ei înregistră un șoc. Oamenii erau atât de monotoni aici, nu vedeai sariuri, haine colorate sau femei frumoase. Nu erau pretutindeni flori roz și portocalii. Lumea purta blugi și tricouri, iar femeile aveau părul tuns scurt. Voia să-și îmbrace sariul. Își dorea să fie tot în New Delhi, dar închirie o mașină de la aeroport.

Conduse până în Cape, cufundată în gânduri. Când ajunsese acolo, cutreieră puțin prin casă, amintindu-și de vremea petrecută cu Finn aici, apoi deschise obloanele și îl alungă din minte.

În acea după-amiază merse la piață și cumpără flori și alimente, apoi împrăștie vase cu flori peste tot în casă. Făcu o plimbare lungă pe plajă, și singurătatea îi dădu o stare de calm. Cea mai mare amenințare din partea lui Finn fusese că, dacă nu-i dădea ce voia, avea să o părăsească, astfel încât urma să rămână singură pentru tot restul vieții. Însă ea acceptase acest lucru, și acum se bucura de solitudine. Luă camera cu ea când se plimbă pe plajă. Nu se mai simțise niciodată singură, dar totuși liniștită, fericită și senină.

Își revăzu vechii prieteni și merse la un picnic de 4 Iulie. Medita în fiecare dimineață și făcea yoga. În cea de-a doua săptămână din iulie, primi cu bucurie vești de la Robert Bartlett. Era deja de trei săptămâni la Cape. Trecuse peste o parte din șocul cultural resimțit la întoarcerea din India. Uneori, seara, când era singură, mai purta câte un sari simplu. Era un mod de a-și aminti de vremea petrecută

în ashram, și simțea imediat cum o învăluia pacea când le purta. Dimineața făcea yoga pe plajă.

– Și cum e să fii înapoi? o întrebă Robert când o sună.

– Bizar, spuse ea sinceră, și amândoi râseră.

– Da, și eu simt cam la fel, recunosc eu. Când merg la băcănie, mă tot întreb de ce oamenii nu poartă cizme.

– Și eu, spuse Hope, zâmbind. Mă tot uit după sariuri și călugări.

Îi plăcea să stea de vorbă cu el. Nu-i mai amintea de vremurile urâte. Acum era doar un prieten, pe care îl invită împreună cu ficele lui la prânz în acel weekend. Veneau cu barca cu pânze din Martha's Vineyard, și îi spuse unde să ancoreze. Îi putea aștepta în port, după care aveau să vină acasă pentru prânz, pentru a petrece după-amiaza împreună.

Era o zi însorită superbă când ridicară pânzele din Vineyard, și ea zâmbi când îi văzu fetele coborând din barcă pe doc în picioarele goale. Aveau sandalele în mâini, și el le conducea ca o cloșcă, iar imaginea aceasta o făcu să râdă. Robert le sfătui să se dea cu loțiune de protecție, să-și ia pălăriile și să se încălțe, ca să nu le intre așchii în talpă.

– Tată! îl admonestă fika lui cea mare.

Robert le făcu cunoștință cu Hope. Amanda și Brendan. Erau fete foarte drăguțe și semănau foarte bine cu el.

Se arătară încântate de casă. Simțeau cu toții pacea și căldura ce domneau acolo. În acea după-amiază, făcură împreună o plimbare lungă pe plajă. Cele două fete mergeau cu mult înaintea lor, iar Robert și Hope încheiau coloana.

– Îmi plac fetele tale, spuse Hope, în timp ce se plimbau.

– Sunt cumiți, spuse el cu mândrie.

Știa că ea își pierduse fika de aceeași vârstă, și se întrebă dacă îi era greu să fie în preajma lor, dar ea negă. Dimpotrivă, îi trezea amintiri plăcute. Robert se gândi că arăta diferit de femeia zdruncinată pe care o salvase în Blessington cu șapte luni în urmă, dintr-un hambar aflat în spatele unui pub. Amintirea îi amuțea pe amândoi. Ea nu fusese niciodată așa fericită să vadă pe cineva. Iar el se purtase cu atâta bunătate când o luase la el acasă și o lăsase să doarmă în patul lui, în timp ce el dormea pe canapea.

– Ți-ai revenit mai rapid decât am reușit eu când am trecut prin asta, spuse el încet.

O admira mult pentru faptul că supraviețuise experienței prin care trecuse.

– India mi-a fost de ajutor, spuse ea fericită.

Arăta ca o femeie liberă. Când se întoarseră acasă la ea, lui Robert îi veni o idee.

– Nu vrei să mergi cu noi în Vineyard? Poți rămâne acolo câteva zile, dacă vrei.

Ea se gândi un minut. Nu avea altceva de făcut, și i se părea distractiv să meargă cu ei cu barca. Ar fi ajuns până seara în Vineyard. Apoi putea închiria o mașină pentru a se întoarce în Cape.

– Ești sigur? întrebă ea cu precauție.

Nu voia să se bage în viața lor. Știa, din ceea ce îi spusese el, cât de prețios era timpul petrecut cu fetele lui, de când erau la școală în cea mai mare parte din an. El vorbea mult despre cât de dor îi era de ele tot timpul. Dar el insistă ca Hope să îi însoțească, și fetele îi veniră în ajutor. Cu toții erau de părere că avea să fie distractiv.

Robert o ajută să încuie casa. Ea își luă o geantă mică și activă alarma când plecară. Îi duse cu mașina până în port, și o parcă acolo. Îi plăcea compania lor, și simțea că făcea parte din nou dintr-o familie. Acum

era obișnuită să fie singură, astfel că acest lucru nu o mai deranja. Dar deschizându-și brațele acestei noi oportunități, așa cum o învățase *swami* la ashram, descoperi deodată că a face parte dintr-un grup ca al lor era un dar prețios.

Îi ajută să dezlege parâmele când ridicară ancora, apoi rămase alături de Robert cât timp navigară lin în susul coastei. Dintr-un motiv oarecare, se gândi la Finn și la amenințările lui feroase despre cât de singură avea să fie. Se uită atunci la Robert, iar el îi zâmbi și îi cuprinse umerii cu brațul. Totul părea așa cum trebuia.

– Te simți bine? o întrebă el, aruncându-i aceeași privire blândă pe care i-o observase de la prima întrevvedere, în Dublin, și ea încuviință din cap, zâmbind.

– Da, sunt, confirmă ea. Foarte bine. Mulțumesc că m-ai luat și pe mine.

Și el observase că toți patru se potriveau numai bine. Fetele sporovăiră cu ea în timp ce se apropiau încet de Vineyard. Soarele apunea când Robert strânse vela cu ajutorul Amandei. Hope și Brendan coborâră sub punte ca să aducă o gustare pentru toți. Era unul dintre acele momente perfecte când vrei să oprești timpul în loc. Când urcară înapoi pe punte, Hope le fotografie pe fete. Voia să-i dea niște exemplare lui Robert. Pe el îl surprinse minunat din profil, cu pânzele în spate și cu părul răvășit de vânt. El se întinse atunci spre ea și o luă de mână. Progresase mult din clipa când o găsisese, în acea dimineață cumplită. O privi, și zâmbiră amândoi, în seara răcoroasă. Ea descoperi că maestrul ei avusese dreptate. Toate cicatricile dispăruseră.

– Mulțumesc, îi șopti lui Robert, iar el încuviință din cap, zâmbindu-i, după care amândoi își întoarseră ochii spre fete.

Râdeau de ceva ce spusese una dintre ele, și, privindu-le, Robert și Hope începură să râdă și ei. Era unul dintre acele momente când totul părea perfect. O zi minunată, o seară perfectă, oameni minunați, o clipă ce trebuie prețuită și un sentiment de renaștere.